

Kızıl Bayrak

Sermayenin "Kriz varsa, çaresi de var!" sahtekarlığı...

KRİZ
VARSA
ÇARE de
VAR

“TÜRKİYENİN YÜZÜ GÜLSÜN DİYE”

**Çare: Emekçilerin
birleşik, devrimci ve
örgütlü mücadelesi!**

İÇİNDEKİLER

Sahte görüntülerle gizlenemeyen gerçekler	3
Resmi tarihle hesaplaşmak için sermaye düzeniyle hesaplaşmak gerekir!	4
“Kürt açılımı”nın körüklediği ham hayaller!	5
İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası raporundan yansıyanlar.....	6
Sermaye sınıfının “çare” sahtekârlığı!	7
Sabah-ATV grevcilerinin 100. gün eylemi.....	8
Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'dan mektup.....	9
Entes direnişçisinin günlüğünden.....	10
Entes direnişi emekçi kadınlara yol gösteriyor!	11
İşçi ve emekçi hareketinden.....	12-13
<u>Metal İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz...</u>	
Metal işkoluna yönelik devrimci müdahale sorumluluğu ve görevler	14-15
Metal İşçileri Kurultayı toplanıyor! ...	16
Tokat Eğitim-Sen üyelerinden Tokat'ta yaşanan son gelişmeler üzerine açıklama.....	17
Bursa'nın “akıllı” hastanesinde çıkan yangının gösterdikleri.....	18
Üniversitelerden.....	19
ABD Guantanamo'dan vazgeçmek istemiyor!	20
Barack Obama-Benyamin Netanyahu görüşmesi.....	21
ABD'nin kirlili ve karanlık icraatları ...	22
Mamak İşçi Kültür Evi 8. Geleneksel Birlik ve Dayanışma Pikniği gerçekleştirildi.....	23
Onurlu çözüm mü? Yoksa dilencilik mi? M. Can Yüce	24-25
KESK'e yönelik devlet terörü!	26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/20 ● 29 Mayıs 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli - Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Yaz dönemine girdiğimiz şu günlerde işçi sınıfı cephesinden belirgin bir hareketlilik sözkonusu. ATV-Sabah'ta, Sinter'de, Entes'te, Kurtiş'te, DESA'da ve daha irili-ufaklı birçok işyerinde işçiler grev ve direniş bayrağını yükseltmeye devam ediyorlar.

Öte yandan başka sınıf bölükleri de mücadele sahnesinde yerlerini aldılar. Kadıköy Belediyesi işçileri, hak gasplarına karşı bir eylem süreci başlattılar. Yaptıkları yürüyüşle saldırılara karşı mücadele etmekte kararlı olduklarını duyurdular. Önümüzdeki günlerde yeni eylemler yapmak üzere hazırlıklarını sürdürüyorlar. İzmir Kent A.Ş.'de çalışan belediye işçileri ise bu hafta bir miting gerçekleştirdiler. Türk-İş İstanbul ve Ankara şubelerinden bazıları da sürmekte olan kamu TİS'lerindeki dayatmaları protesto ettiler. Ayrıca burada adını saymadığımız birçok işçi bölüğü de ya eylemde ya da eylem hazırlığında.

Bu tablo işçi sınıfı cephesinden yaşanan hareketlenmenin düzeyini gösteriyor. İşçi sınıfı mevzi direnişler biçiminde de olsa sermayeye karşı durmaya çalışıyor. Elbette genel bir dalga halinde yayılan saldırılar karşısında bir mevzide ayakta kalmak oldukça zor. Fakat işçi sınıfının birleşik mücadelesine zemin olması gereken sendikaların bürokratlar tarafından felç edildiği koşullarda işçi sınıfına başka yol kalmıyor. Ellerindeki imkanlarla direniyorlar. Bununla birlikte birleşik mücadelenin kanallarını açmaya çalışıyorlar. Bu amaçla yan yana gelmeye, bir birinden güç almaya çalışıyorlar. İstanbul'daki bazı direnişçilerin ortak bir platform oluşturma girişimleri bu ihtiyacın ürünü oldu. Sonuçta ortaya çıkan birliğin gücü, tek tek direnişlerin toplamını katlayan bir etki ve güç yaratmaktadır/yaratacaktır. Bu birliğin sonuçlarını önümüzdeki günlerde daha somut görmek mümkün olacaktır.

Diğer taraftan, ilerici sendika ve kitle örgütleriyle devrimci güçleri ortak bir zeminde yan yana getiren HSSGP de yeniden harekete geçmeye ve eylemli bir sürece hazırlanıyor. Oluşmasına kaynaklık eden saldırının geçmesinin ardından birlik nedeni ortadan kalktığı için zayıflayan Platform, krizin faturasına karşı mücadeleyi yükseltmek iddiasıyla hazırlıklara başlamış bulunuyor.

Taşıdığı iç sorunlar ve zaafardan bağımsız olarak, ortaya konulan iddianın kendisini önemsiyoruz. Çünkü, işçi sınıfının böyle bir zemine ihtiyacı var. Mevzi direnişlerin sermayeye karşı ortak direniş cephesine taşınması, merkezi bir mücadeleyle tamamlanması sınıf hareketinin gelişimi için önemli bir kanal olacaktır. HSSGP'nin aldığı ilk kararlardan birinin 15-16 Haziran direnişinin yıl dönümünde yapılacak bir eylem olması başlangıç açısından önemli bir adımdır.

Hareketli bir yaza girdiğimiz şu günlerde tüm bu gelişmelerin bilincinde olarak hareket etmeli, mevzi direnişleri güçlendirmeli ve birleşik mücadeleye omuz vermeliyiz.

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi dergisinin Mayıs-Haziran 2009 tarihli 29. sayısı çıktı. Dergimizi eksen yayıncılık bürolarından ve kitapçılarından temin edebilirsiniz...

Ozgün bir gelecek için
LISELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 29 * Mayıs Haziran 2009 * Fiyatı: 1 YTL

ÖSS'ye ve geleceksizliğe karşı

**Liselilerin sesi
yükseliyor!**

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluklarımız açısından gerekeni zaten söylemiş buluyoruz. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedelli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım"

**Devrimci önder
İbrahim Kaypakkaya'yı
saygıyla anıyoruz!**

Kitapçı ve bayiiilerde...

Sahte görüntülerle gizlenemeyen gerçekler

AKP'nin en büyük siyasal yeteneklerinden birisi iyi bir görüntü vermeyi başarmasıdır. Bu öyle bir yetenektir ki, kendisini olduğunun tam tersi biçimde gösterebilmektedir. Kabaca bir döküm yaptığımızda dediğimiz daha iyi anlaşılabilir:

Cumhuriyet tarihinin gördüğü en sadık Amerikan uşaklarından biri olmasına ve uşaklık hizmetlerini Irak'ta, Afganistan'da ve Lübnan'da en kaba biçimlerde yerine getirmesine karşın "onurlu dış politika" timsali olarak gösterilebilmekte ve görülebilmektedir.

İsrail'le ilişkilerde devletin geleneksel işbirliği çizgisinin sadık bir uygulayıcısı olmanın yanı sıra işbirliğini daha da pekiştirmesine karşın, "Davos çıkışı" ile yaratılan görüntü onu, İsrail'in "amansız düşmanı", Müslümanlar'ın ise "en büyük dostu" haline getirebilmektedir.

İç politika alanında da durum farklı değil. Demokratik hak ve özgürlükler alanında baskı ve terör politikaları konusunda zorbalıkta sınır tanımazken mağdur rolü oynayabilmekte ve demokrasi kahramanı olarak gösterilebilmektedir.

Sosyal ve ekonomik alanda yine tarihin gördüğü en kapsamlı yıkım politikalarına (kölelik yasası, SSGSS vb.) imza atmışken, işçi ve emekçilere karşı gözü dönmüşçesine saldırırken, yoksulun-fukaranın dostu olarak görülebilmektedir.

Kürt sorununda ise düzenin geleneksel inkar ve imha çizgisini kararlılıkla sürdürmesine karşın (öyle ki Tayyip Erdoğan, kolluk güçlerine, kadın ve çocuk dinlemeden kurşun sıkma talimatı verebilecek kadar ileri gitmiştir), yine de Kürt sorununda en çok umut bağlanan ve bu arada Kürt illerinde DTP'ye rakip olabilecek kadar siyasal etkiye sahip bir parti olabilmektedir.

AKP bu yeteneğini büyük ölçüde siyaset cambazı kadrolarına ve aktif tabanına borçlu. Ancak sadece bu kadarıyla bu sonuca ulaşmadı, ulaşamazdı da. AKP, iç dinamiklerini kullanabileceği uygun koşulların varlığı sayesinde bu başarıyı gösterebiliyor. Düzenin yönetici güçlerinin tercihlerine yanıt verdiği ölçüde, başka bazı açılardan destekleniyor ve ayrıca yıpranmaması uğruna oluşturulacak aksi görüntüler görmezden geliniyor. "Davos çıkışı" bu türden bir görmezden gelme tutumuna örnektir. Yoksulun-fukaranın dostu kisvesine bürünmesi için devletin kaynaklarının kullanılmasına ses çıkarılmaması da ileriye yönelik hesaplar uğruna gösterilen bir tutumdur. Emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşme sürecinin ortaya çıkardığı kabuk değiştirme ihtiyacıyla gündeme gelen Ergenekon operasyonu da AKP'nin şansı olmuştur. ABD emperyalizminin bölgesel stratejilerine bağlı olarak Kürt sorununda gündeme getirilen planlar onun için bir dizi başka olanak yaratmış, "demokrasi havarisi", "Kürt halkının dostu", "statükonun düşmanı" pozlarını güçlendirmiştir.

Ancak AKP'nin "iyi görüntü" vermesine olanak tanıyan bu dinamikler zaten sorunların kaynağında olduğu için, sonuç, yaratılan görüntü ile gerçekler arasındaki keskin karşıtlık olmaktadır. Görüntüye aldananlar payına ise her defasında derin hayal kırıklıkları düşmektedir. Daha önce defalarca görülen bu tablonun yeni örneklerine geçtiğimiz günlerde bir kez daha tanık olundu.

Bu örneklerden biri Tayyip'in "Davos fatihi"

Yapılması gereken açıktır. Sahte görüntülerin aldatıcılığına kapılmak ve iyimserlik balonlarının peşine düşmek yerine, sadece ve sadece gerçeğin bilinciyle hareket edilmelidir. Böyle yapıldığında, kurulu düzene karşı mücadelenin görevlerine daha sıkı sarılmak dışında başka hiçbir seçeneğe sahip olunmadığı daha iyi kavranacaktır.

kisvesini yere çalacak niteliktedir. Suriye sınırındaki mayınlı arazinin temizlenmesi işinin bu arazinin kullanım hakkı karşılığı İsrail'e ihale edilmesi girişimi, AKP'nin siyonizmle ilişkilerine yeterince ışık tutmaktadır. Zira burada sorun sadece siyonizmle siyasi ve askeri ilişki içinde olmak değil, onun aktif bir suç ortağı olmaktır. Çünkü Suriye sınırı fiilen İsrail'in denetimine bırakılmaktadır. Bu, Ortadoğu halklarına karşı yapılmış büyük bir ihanetten başka bir şey değildir.

Davos'un diyetini bu biçimde ödemeye kalkan Tayyip ve partisi suçüstü yakalandılar. Fakat bu noktada bir kez daha görüntüyü kurtaracak manevralara başvurdular. Etnik kimliklerin ülkeden kovulmasını "faşizanlık" olarak tanımlayan Erdoğan, bunu mayın temizleme işinin İsrail'e verilmesine karşı gösterilen tepkilerle ilişkilendirdi. Böylelikle oluşturmaya çalıştığı "halkların dostu" görüntüsüyle bölge halklarına karşı giriştikleri suçun üstü örtülmeye çalışıldı. Bu her zaman uygulanan ve tutan bir yöntemle başvurmak anlamına geliyordu. Fakat bu kez sözkonusu olan İsrail olduğu için, dinci damarına basılan yandaş çevresinden de büyük tepki aldı.

Bir diğer örnek ise, Kürt sorunu cephesinden ABD stratejileri ekseninde benimsenmiş devlet politikasının gereği olarak AKP kadroları eliyle yaratılan "iyimserlik" havasının, herhangi bir maddi temelini olmadığı görülmesiydi. Zira "çözüm" çerçevesinde herhangi bir somut adım atılmadığı gibi, Kürt hareketi üzerinde baskılar yoğunlaşmaktadır. Kapsamlı gözaltı ve tutuklama operasyonları ile birlikte gerillaya yönelik askeri hareketler de artmaktadır. Ayrıca DTP milletvekillerini polis zoruyla mahkemeye götürme girişiminde olduğu gibi, devletin Kürt sorununa yaklaşımında özünde değişen bir şey yoktur. Baskı ve terör yoluyla Kürt hareketi teslimiyete zorlanmakta, alınacak mesafe ölçüsünde verilecek taviz en aza indirilmeye çalışılmaktadır. Fakat buna rağmen, az-çok görüntünün nedenleri ve kaynağı hakkında belli bir fikri olan liberal çevreler yine de iyimserliklerini koruduklarını söyleyebiliyorlar. Böylelikle, her dönem yıkılan ve yıkılmaya mahkum olan hayallerin peşinden gitmeye devam ediyorlar.

Yapılması gereken açıktır. Sahte görüntülerin aldatıcılığına kapılmak ve iyimserlik balonlarının peşine düşmek yerine, sadece ve sadece gerçeğin bilinciyle hareket edilmelidir. Böyle yapıldığında, kurulu düzene karşı mücadelenin görevlerine daha sıkı sarılmak dışında başka hiçbir seçeneğe sahip olunmadığı daha iyi kavranacaktır.

Elbette düzen cephesi tarafından, görüntüyü kurtarmak adına ya da başka gerici amaçlarla, fakat esas olarak da mücadelenin şu ya da bu düzeydeki basıncıyla bir takım adımlar atılabilir. Ancak bu noktada yapılması gereken de, hayallere dalmak yerine mücadelenin gücünü görmek ve bu gücü büyütmeğe yoğunlaşmaktır. Çünkü bu düzende en küçük demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın ve korumanın mücadele dışında başka bir yolu yoktur.

Kürt halkının mücadele tarihinin döne döne kanıtladığı bir gerçektir bu. Bu ülkede "Kürt realitesi"nin tanınması, mücadelenin devrimci bir çizgide geliştiği bir dönemde mümkün olmuştur. Bugün Kürt sorununda "çözüm" adı altında öne sürülen kısımlı açılımlar da, çok büyük fedakarlıklara malolan zorlu mücadelelerin sonucudur. Kürt halkına bu düzen tarafından bahşedilen hiçbir şey yoktur. Sınırlı da olsa tüm kazanımlar mücadelenin gücüyle elde edilmiştir, yine mücadelenin gücüyle korunacaktır. Daha ileri kazanımlar, aldatıcı hayallerle oyalanarak değil, mücadeleyi daha da büyüterek elde edilebilecektir. Gerçek çözüm yolu ise, tüm milliyetlerden işçi sınıfının bizzat düzeni hedefleyen birleşik devrimci mücadelesiyle açılacaktır.

Bu keskin gerçeklerin bilincinde olarak mücadelenin görevlerine daha sıkı sarılmak dışındaki her kestirme yol, boş bir hayal olmaktan ve boşa zaman harcamaktan başka bir anlama gelmeyecektir.

Resmi tarihle hesaplaşmak için sermaye düzeniyle hesaplaşmak gerekir!

Başbakan Erdoğan, mayınlı arazilerin temizlenerek yabancı sermayeye peşkeş çekilmesini mazur göstermeye çalışırken başka bir tartışmanın da önünü açmış bulunuyor. Bununla ilgili olarak Düzce’de yaptığı konuşmada, “yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi” gibi sözlerle, daha önce gerçekleşmiş olan tehcir, zorunlu göç, 6-7 Eylül olaylarını vb. süreçleri dile getirmiş oldu. Ardından CHP ve MHP derhal Erdoğan’a yanıt verdiler ve kulaktan dolma bilgilerle Cumhuriyet tarihini yargılamakla suçladılar. Dahası Erdoğan’a geçen yıl Hakkari’de yaptığı “ya sev ya terk et” mealindeki konuşmayı hatırlattılar. Böylece düzen partileri arasında yeni bir tartışma başlamış oldu.

Erdoğan’ın yaptığı bu yeni çıkış, sanki geçmişle bir hesaplaşma yapılacağı yanılsaması yaratmaktadır. Bu sözleri sarf edenin kim olduğu, hangi sınıfın çıkarlarını savunduğu yeterli açıklıkta ortadadır. Bu ve benzeri çıkışların samimiyetsizliğini ise yine bu sözlerin sahipleri defalarca göstermiştir. Seçimlerin hemen ardından Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek “DTP İğdir’ı da aldı, Ermenistan sınırına dayandı” derken, bugün sorunun çözümü için “18-19 yıl kaybettik” diyebilmekte, böylece Ermeni ve Kürt halklarının iki korku kaynağı olduğunu dışa vurmaktadır. Savunma Bakanı Vecdi Gönül’ün tehciri olumlayan “bugün eğer Ege’de Rumlar devam etseydi ve Türkiye’nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, bugün acaba aynı milli devlet olabilir miydi?” sözleri ise 11 Kasım 2008 tarihlidir. Yine, daha dün, “çocuk da olsa, kadın da olsa gereken yapılacaktır”, “beğenmeyen gitsin”, “tek bayrak, tek vatan, tek dil” diyen Erdoğan’ın kendisidir.

Onur Öymen’in ağzından, “Türkiye’nin sicilinde etnik kökeninden dolayı yurtdışına kovulan, ihraç edilen bir vatandaş olmadığı” sözleriyle CHP’nin sahiplendiği ise, kanlı ve acımasız sürgünlerle ve katliamlarla dolu bir resmi tarihtir. Devamında MHP’den de benzer açıklamalar birbirini izledi.

Bu tartışmalar devam ettiği ölçüde sorun, Kürt sorununu da kapsayan ama onu aşan bir muhteva kazanmaktadır. 1915 Ermeni Tehciri ile toplam 32 il ve ilçede sayıları 1 milyonu geçen Ermeni’nin tehcire tabi tutulması... 1923 Rum Mübadelesi ile 1.5 milyon (bazı belgeler rakamı 2.200.000 olarak verirler) Rum’un yaşadıkları yeri terk etmek zorunda bırakılmaları... 1934’te Yahudi nüfusun Trakya’dan temizlenmesi... 14 Haziran 1934’te çıkarılan 2510 sayılı İskân Kanunu... 1941 ve 1942 gayrimüslim erkeklerin amele taburlarına alınması ve Varlık Vergisi... 1955’te 6-7 Eylül olayları... 1964 Rumlar’ın zorunlu göçü... %25 olan gayr-ı müslim sayısının 1914’ten sonra tehcir ve sürgünlerle oldukça fazla oranda azalması... 1925 yılında İsmet İnönü’nün; “Biz milliyetçiyiz. Ülkemizde yaşayan herkesi Türkleştireceğiz. Karşı çıkanları ortadan kaldıracacağız” mealli açıklamaları... İttihat ve Terakki geleneğinin genç Cumhuriyetin tüm siyasal dokusuna sinmiş olması... Lozan’a Türk ve Kürt halkının temsilcisi sıfatıyla katılmasına ve Kürt halkının asli unsur kabul edilmesine rağmen, Kürt halkının Cumhuriyetin ilanından itibaren maruz kaldığı zulüm... Dersim isyanı ve sonrasındaki sürgünler... Tüm bunları hesaba kattığımızda, üzeri örtülmüş

kanlı bir resmi tarih gerçeğiyle yüzleşeceğiz.

Bugün burjuva siyaset alanına bakıldığında, düzen partileri, geçmişi savunan ve geçmişi eleştiren iki anlayış olarak karşı karşıya geliyor gibi görünmektedir. Kendi aralarında yaptıkları tartışmalar böyle bir yanılsama yaratmaktadır. Fakat gerçekte AKP resmi tarihle hesaplaşmadığı gibi diğerlerinin yaptığı da AKP’yi yıpratmak için ellerindeki tüm kozları oynamaktan başka bir şey değildir. Bizzat AKP hükümeti sözü edilen o “faşizan” icraatların benzerlerine imza atmaktan imtina etmemiş, gönül rahatlığıyla uygulayıcısı olmuştur. Diğerleri için ise, sermaye düzeninin hüküm sürdüğü ülkenin etnik dokusu, eli kanlı faşist Türkeş’in sözleriyle “bir mozaik değil, mermer” olmalıdır.

Resmi tarihle gerçek anlamda yüzleşmek ve hesaplaşmak için, bu sömürü düzeni tüm kurumlarıyla birlikte alaşağı edilmek zorundadır. Bu, bir toplumsal devrim demektir. Ne bağımsız araştırma komisyonları, ne iyi niyetli girişimler kanlı bir tarihin sayfalarını aydınlatmaya tek başına yetebilir. Kapitalist sistem içerisinde tarihi aydınlatmanın zorluğunu ünlü İngiliz tarihçisi Martin Bernal şu sözlerle gayet iyi anlatmaktadır: “Tarih tarihçilere, akademik statünün gardiyanlarına bırakılmayacak kadar önemlidir.” Hele hele burjuva düzen partileri, emperyalizmin ihtiyaçlarıyla örtüşmediği müddetçe, birkaç oynama dışında resmi tarihte hiçbir değişiklik yapmaz, yapamazlar. Ta ki sermaye sınıfı ve devleti yeni bir resmi tarihe ihtiyaç duyuncaya dek!

Bahsi geçen resmi tarih, bir sınıfın çıkarları doğrultusunda, o sınıfın iktidarını daha da sağlamlaştırması için masa başlarında yazılmış ve kanlı icraatlarla hayata geçirilmiştir. Sermayenin çıkarına “ulus devlet” yaratma projesidir bu. Yok saymalara, inkar etmelere, sürgünlere başvurulmuş, sonuç vermediğinde ise devreye imha operasyonları girmiştir. Bu yüzdendir ki, resmi tarihle hesaplaşmak, saklı kalan gerçekleri gün yüzüne çıkarmak ve toplumsal bir bilinç açıklığı yaratmak için, öncelikle sermaye düzeniyle cepheden karşı karşıya gelmek, hesaplaşmak gerekir.

Bunu yapabilecek yegâne güç ise işçi sınıfıdır. Çünkü yalanlarla dolu ve kardeş halkların kanyıla yazılan bu resmi tarih aynı zamanda işçi sınıfı

üzerindeki sömürünün de biricik nedeni olan kapitalist sistemin bir güvencesi, dayanağı olmuştur. İşçi sınıfı ve emekçileri açlığa, yoksulluğa ve sömürüye mahkûm eden sermaye sınıfı, bu topraklarda yaşamış kardeş hakları kıyımından geçirirken, kardeş halklar arasında düşmanlık tohumları ekmeyi de unutmamıştır. Böylece işçi ve emekçilerin kendi hakları ve geleceği için birleşmesinin de önüne geçilmiştir.

Bu nedenle işçi sınıfı, ancak siyasi iktidarı kendi eline aldığı anda, yani sermaye iktidarına karşı sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurulduğunda geçmişle yüzleşme de tam anlamıyla başarılmış olacaktır. Ancak böylesine bir toplumsal devrime giden yolda halklar arasında gerçek manada bir kardeşlik köprüsü kurulabilecektir.

Bugünkü mevcut durumda gelişmelere yön veren sermaye sınıfıdır. Gerçekleri çarpıtan, kendi yararına yontan, bilimi ve tüm olanakları tekelinde tutan bu sınıfın iktidarının sürdüğü koşullarda, bu gerçeklerin bütün yaşanmışlığıyla topluma mal edilebilmesinin olanağı yoktur.

Resmi tarih çerçevesinde saklı tutulmaya çalışılan bu gerçeklerin tüm topluma mal edilebilmesinin yolunun da sermaye sınıfının diktatörlüğünü yıkma mücadelesiyle içiçe olduğu gerçeği, böylece bir kez daha açığa çıkmaktadır.

Bu nedenledir ki, Amerikancı AKP ile, hem Amerikancı hem de “statükocu” olan sermaye partileri arasında bir saf tutmak, onlardan çözüm beklemek büyük bir yanılgıdır. AKP’nin “açılımı” tam da Amerikan politikalarına yanıt verebilmek çerçevesindedir. Hatırlanmalıdır ki, Obama Türkiye ziyaretinde Ankara’daki işbirlikçilere “tarihinizle yüzleşmeyi başarmalısınız” demişti. Kürt sorununun yanısıra, belki aciliyeti yönünden bundan da önce Ermeni sorununa yönelikti bu sözler. Kafkasya’daki gelişmeler, Ermenistan’la ilişkilerin bir an önce düzeltilmesi ihtiyacı bunu gerektirmekteydi. Özetle, bu sözde “açılım”ın gerisinde de bir kez daha ABD emperyalizmi durmaktadır. AKP bir kez daha uşaklığın gereklerini yerine getirmektedir.

Çeşitli milliyetlere ve inançlara mensup olan işçi sınıfının birliği sağlandığı ölçüde, halkların kardeşliği de güvence altına alınmış olacaktır.

"Kürt açılımı"nın körüklediği ham hayaller!

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın son "görüşme notları" yayımlandı. Sömürgeci sermaye devletinin "Kürt açılımı"nın Kürt hareketinde ve Öcalan'da da bir karşılık bulduğu görülüyor. Öcalan, Ağustos'ta açıklayacağı yol haritası için şunları söylüyor: "*Devlet içinde bugüne kadar çözümün önünde engel olan kimdir diye soracağım. Bugüne kadar devlet içinde monolitik, şovenist, faşist kesimler çözümün önünde engel oldu. Ben bunları yaparken açıkça söylüyorum; o tarihten bugüne kadar çözüme engel olanlardan hesap soracağım.*"

Tayyip Erdoğan'a "*demokratik siyasetin önünü açması*" çağrısında bulunan Öcalan, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün adım atmaması durumunda tasfiye edileceğini de söylüyor. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e açılan davanın Ergenekon işi olduğunu belirterek, dava için şunları söylüyor: "*Ergenekon çözüm önünde engel olmak istiyor. Çözümü engellemek için yeni şeyler yapmak isteyebilirler. Cumhurbaşkanı Gül'e de bu nedenle dava açıyorlar? Bu davayı açan hâkimin durumu da ilginçtir. Eğer bağlantıları araştırılırsa bu davanın Ergenekon işi olduğu ortaya çıkacaktır. Cumhurbaşkanı'na dava açılması tam bir kepezektir. Aslında Abdullah Gül'ün o trilyonluk davada suçu da yok, o paralarla bir ilgisi de yoktur. Bu dönemde Cumhurbaşkanı ve AKP, demokratik adımlar atmak zorundadır. Cumhurbaşkanı'nun bunu dile getirmesi de boşuna değildir. Eğer adımlar atmazsa onu da tasfiye edecekler. Ya Abdullah Gül, adımlar attırarak onların gücünü azaltacaktır ya da onlar Abdullah Gül'ü enterne edecekler.*"

Doğrudan düzen güçlerinin de içinde yer aldığı "*muhafazakâr, liberal ve radikal demokratlar*"a da "*bir araya gelin*" çağrısı yapan Öcalan, son günlerde artan operasyonlara da değinerek, "*Bunları devlet içinde bir kesim yapıyor. Ergenekon'un işidir. AKP demokratik adımları atmazsa sıkışır, bunlar tarafından sıkıştırılır*" diyor. Ayrıca Kürt sorununun çözümünde "*1921 Anayasası'nın esas alınması*"nın gerektiğini belirtiyor.

"Görüşme notları"nda ifade edildiği üzere Öcalan, Kürt sorununun kaynağını bir bütün olarak sömürgeci sermaye düzeni ve devleti olarak görmüyor, sadece "*monolitik, şovenist, faşist kesimler*"e, özellikle de Ergenekon'a indiriyor. Bu bakışın doğal bir uzantısı olarak da "*muhafazakâr, liberal demokratlar*" olarak tanımladığı diğer düzen güçlerini çözüm gücü olarak görüyor, onlara birleşme çağrısı yapıyor. Böylece Kürt halkı içinde Kürt sorununun düzen içi bir manevrayla çözülebileceği ham hayalini yayıyor, "*muhafazakâr, liberal*" düzen güçleri hakkında boş beklentiler oluşturuyor.

Öte yandan Öcalan, Kürt sorununun çözümü için 1921 Anayasası'nın esas alınmasını önerirken, burjuva çözüm çerçevesini aşamaması bir yana, Kürt ulusal hareketinin tarihsel deneyimlerini de tümüyle bir yana bıraktığını gösteriyor.

Bilindiği üzere, geride kalan yüzyılın başında ilkin Osmanlı devletinin Kürdistan'ın özerkliğinin ortadan kaldırılması girişimlerine karşı Kürtler anayasal güvenceler elde etmek umuduyla Türk burjuvazisinin politik temsilcileri olan İttihatçılar'ın peşine takılmışlar, fakat bu onlara ağır bir faturaya dönüşmüştür. İttihatçılar iktidara yerleşip konumlarını pekiştirdikten sonra, Türk ulus devletini oluşturmak için, diğer halklara olduğu gibi Kürtler'e de gerçek yüzlerini göstermekte gecikmediler.

Kürtler, Kemalist güçlerle birlikte emperyalist işgale karşı mücadelede yer aldılar. Bu süreçte Kemalist önderliğin Kürtler'e birtakım vaatlerde bulunduğu ve

onları sürekli yatıştırdığı biliniyor. O dönem Mustafa Kemal'in konuşmalarının çoğunda Türkler'i ve Kürtler'i birlikte andığı, mücadeleyi iki halkın birlikte verdiğini ve yeni devleti birlikte kurduklarını vurguladığı bilinen gerçeklerdir.

1921'in ilk aylarında diğer muhalefet güçlerini etkisizleştiren Kemalist önderlik, işgale karşı mücadele süreci içinde kendilerinin aldatılacağını fark ederek ayaklanma hazırlıklarına girişmiş olan Kürtler'in üzerine yürümüş ve onları erken bir ayaklanmaya sürüklemiş, böylece tarihe Koçgiri isyanı olarak geçen İsyani kanla bastırmıştır.

Her ne kadar isyancı Kürt hareketi bastırılmışsa da, sorunun yerli yerinde durduğunun farkında olan Kemalist önderlik, Lozan'daki görüşmeler sırasında kendilerini "Türk ve Kürt halklarının temsilcileri" olarak takdim etmiştir.

Yine de Lozan Anlaşması Kürt halkı açısından resmi planda inkâr sürecinin başlangıcı oldu. Özellikle 1925 Şeyh Sait İsyani'nin ardından, bugüne kadar süren sistematik imha, inkâr ve asimilasyon politikaları yürürlüğe kondu. Çokuluslu bir imparatorluğun mirası üzerinde yükselen, demokratik içerikten yoksun bir burjuva devriminin ürünü olan Kemalist burjuva rejim, kendisine tek bir etnik kimliği, yani Türklüğü esas alan bir resmi ideoloji yarattı. Sömürgeci sermaye devleti Türk kimliğini zorla herkese dayatarak, kesintisiz bir inkâr ve asimilasyon politikası yürüttü.

İşte Öcalan'ın esas alınmasını önerdiği 1921 Anayasası, Kürtler'e yönelik büyük ihaneti önceleyen bir evrede onları yedeklemek için ileri sürülen, kendi içine de çok tartışmalı olan, işlevi bitince de bir yana atılan bir metinden ibarettir. Hem tarihsel olgular, hem de güncel siyasal gerçeklikler, Türk sermaye devletinin oldukça sınırlı bir değişikliği bile hazmedebilmesinin kolayca mümkün olmadığını göstermektedir. Nitekim, Cumhurbaşkanı Gül'ün "*ister Kürt sorunu, ister terör sorunu, isterse Güneydoğu sorunu diyelim*" ifadesinde yansıdığı gibi, sorunun adının açıkça konulmaması da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Kürt sorunu siyasal bir sorundur ve çözümü tarih tarafından döne döne ortaya konulmaktadır. Kürt sorunu, ne ekonomik, ne de bireysel kültürel kimliğin kabul edilmesiyle sınırlı bir sorundur. En başta siyasal bir sorun olarak o, bazı kültürel kırıntıların verilmesi, bireysel düzeyde etnik kimliğin kabul edilmesiyle çözülemez. Kürt sorunu ancak siyasal temelde, yani ezilen Kürt ulusunun ulusal eşitlik ve özgürlük

istemlerinin karşılanmasıyla çözülebilir ki, bunu da ancak bir toplumsal devrim sağlayabilir.

Esasında, bugün Kürt ulusu "ulusal kimlik" sorununu çözmüş, bunca yıllık mücadelenin ardından Kürt halkı artık geri döndürülemez biçimde bir ulusal bilinç kazanmıştır. Bunu artık burjuvazinin sözcüleri de kabul etmek zorunda kalmışlardır. Bugünkü sözde açılımların, ödenen bunca ağır bedelden sonra burjuvazinin bir kesiminin gönülsüzce vermeye razı olduğu tavizin gerisinde bu vardır. Fakat bu taviz, "*Tamam pekâlâ, siz Türk değil Kürt'sünüz!*" demenin ötesine geçmemektedir. Şimdi liberallerin gazete köşelerinde, televizyon ekranlarında özgürlükçü ve demokrat pozlar takınarak Kürt halkına önerdikleri bundan ibarettir. Fakat bu kadarı bile Kürt hareketinin temsilcilerini, bunun üzerine hesaplar yapmaya sürükleyebilmektedir.

Kürt hareketi Kürt burjuvazisinin denetimine girdiğinden, bir diğer ifadeyle, devrim düşüncesinden ve dolayısıyla hedefinden koptuğundan bu yana dikkatini düzen içi manevralara yoğunlaştırmaktadır. Bunun sonucu olarak, devrim, devrimci sınıf mücadelesi kategorik olarak reddedilmektedir. Sorun, salt devletin etki alanının demokratik özgürlükler lehine bir parça sınırlandırılması olarak görülmektedir.

Bugünkü tartışmanın böylesine dar bir çerçevede cereyan etmesinin gerisinde, işçi hareketinin mücadele alanına çıkamamış olması gerçeği vardır. Devrimci bir işçi hareketi geliştiği ölçüde, Kürt ulusal sorununda burjuvazinin yarattığı bu dar çerçevede de kırılacaktır.

Bugün çözüm olarak ortaya atılanlar Kürt halkının mevcut statüsünü değiştirecek nitelikte değildir. En fazla, varolan hak kırıntılarını bir parça arttırılmış olacaktır. Bunun ise Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Zaten düzenin de amacı Kürt sorununu çözmek değil, PKK'nin silahlı gücünün tasfiyesiyle birlikte Kürt halkının direncini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan bu doğrultuda en az tavizle süreci tamamlamaktır.

Kürt halkı sonu hüsrarla bitecek bu hayallere prim vermemeli, önüne atılacak kırıntıların verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır.

Yapılması gereken, kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen bir mücadele çizgisinde tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle bütünleşmeyi sağlamaktır. Düzen güçleri tarafından yayılan sahte hayallerin işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey yoktur.

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası raporundan yansıyanlar...

“Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın raporuna göre, 15-24 yaş arasındaki yaklaşık **12.5 milyon** gencin sadece **4.2 milyonu** bir işe sahip. Gençlerin **6 milyonu** öğrenci iken, **1.2 milyonu** işsizlik kıskacında bulunuyor.

Rapora göre, genel işsizlik oranı yüzde **9.8**'den yüzde **10.3**'e yükselirken, gençlerde zaten yüksek olan işsizlik oranı yüzde **19.1**'den yüzde **20.1**'e tırmanmış. **2008 Ağustos**'unda **862 bin** olan genç işsiz sayısı, **Eylül**'de **885 bine**, **Ekim**'de **942 bine** ulaşmış. **Kasım** ayında ise **1 milyon** sınırını aşmış. Böylece, **Şubat 2009**'da ise toplam **3.8 milyon** resmi işsiz bulunan Türkiye'de, bu işsizlerin **1.2 milyonu 15-24** yaş grubundaki gençlerden oluşuyor.

Kapitalist toplumda işsizlik sorunu genelde tüm işçi ve emekçileri tehdit ediyor. Kriz koşullarında ise her geçen gün daha fazla boyutlanıyor. Genç işsizlerin oranı da bu çerçevede artıyor. İşsizlik oranındaki bu artış nedeniyle genç işsizler en ağır koşullarda çalışmaya razı oluyorlar. İş bulan genç işçiler, genellikle taşeronların bünyesinde orta ve büyük işletmelerde veya inşaatlarda son derece düşük ücretlerle ve sigortasız olarak çalışmak zorunda kalıyorlar.

İşsizlik burjuvazinin elinde her zaman, işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, işçileri bölen ve denetim altında tutan en önemli araçlardan biridir. Kapitalistler bu silahtan çıkarları doğrultusunda en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışır, işsizliği çalışan işçilere karşı pervasızca kullanırlar. Böylece işçileri -daha uzun süre ve daha ucuz ücretle çalıştırma olanağını elde ederler.

Genç işsizlerin sayısının artması da çalışan işçiye karşı kullanılır. Nitekim bugün, küçük ve orta işletmelerde en ufak bir sorunda işçiler işten atılmakta, genç işsizlerin varlığı işçilik maliyetlerini düşürmek ve üretimi daha da arttırmak için kullanılmaktadır. Milyonlarca işçinin sigortasız çalıştırılması, asgari ücretin dayatılması, iş saatlerinin uzatılması vb. saldırıların hayata geçirilmesinde kapitalistlere kolaylık sağlayan temel nedenlerden biri de, sayısı bir milyonu aşan genç işsizlerin varlığıdır.

Az işçiye çok iş yaptırmak için genç işçi potansiyeli bulunmaz bir fırsattır. Genç işçiler ağır sömürü koşullarına uygun fiziki dinamizme sahip oldukları için özellikle tercih edilmektedir. Böylece kapitalistler kârlarını katlama olanağı bulmaktadır.

Kapitalistlerin fırsatçılığı bununla da sınırlı değildir. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi işten atma tehdidi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen genç işsizler ordusundan yararlanır. Genç işsizler hakları için direnen işçilere karşı kullanılır.

Kapitalist rekabet olgusu burjuvaziye üretim araçlarını ve teknolojiyi sürekli olarak yenilemek zorunda bırakmaktadır. Zira başka türlü ayakta kalma olanağına sahip değildir. Kapitalizmin bu rekabete dayalı anarşik üretim tarzı kaçınılmaz olarak yedek sanayi ordusunun daha da büyümesine

yol açmaktadır.

Dolayısıyla, kriz olsun ya da olmasın, sermaye düzeni koşullarında işsizliğe asla çözüm bulunamaz. Kapitalizmin işleyiş yasaları bunu olanaksız kılar. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesi buna sınırlamalar getirebilir, işsizlik sorunu hafifletilebilir, fakat hiçbir zaman çözülemez. Kriz dönemlerinde ise sorun bambaşka bir boyut kazanır. “Kar oranları” düşen kapitalistler, kriz koşullarında büyük işletmelerle rekabet edemeyen orta ve küçük işletmeler birbir kapılarına kilit vurarak, yüzbinlerce işçiyi açlık ve sefaletle terk ederler.

Dahası bir de, kar oranlarında düşme yaşamayan kapitalistler, krizden etkilenme yalanının arkasına sığınarak iyice pervasızlaşırlar. İşçilerin bir kısmını atıp, geride kalanlara ise ağır çalışma koşullarını ve sefalet ücretlerini dayatırlar.

İşsizlik sadece iktisadi bir olgu olarak tanımlanamaz. İşsizlik aynı zamanda, işsizlerde derin sosyo-psikolojik ve kültürel yaraların açılmasının zemini. İşsiz, üretimden koparılmış insan demektir. Kapitalist üretim içinde de olsa işçiler, yaşamlarını disipline ederler. İşsiz tamamen boşluktadır. İşçi için üretim sonrasında zaman öldürülen kahvehane vb. yerler, işsizler için sürekli gidilen yerlerdir. Bu koşullar çürüme ve yozlaşmanın önünü açar.

Genç işsizler insani çürüme ve insani değerlerden kopma tehdidi altındadırlar. Umutsuzluk içinde en uygunsuz para kazanma yolları, ahlak dışılık giderek kanıksanır hale gelir. Genç işsizler, kahve köşelerinde kumara, sokak başlarında fuhuşa itilme, yozlaşma ve çürüme batağına savrulma tehlikesiyle yüzyüze kalırlar. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, hırsızlık yapanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı sürekli artar.

Sermaye sınıfı işsiz kitleleri diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silah kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Bu ise saldırıların püskürtülmesi için birleşik örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkündür. Krizin faturasının kapitalistlere ödetirilmesi talebiyle yükseltelen bir mücadele, işsizliğin de bir saldırı aracı olarak kapitalistler tarafından kullanılmasını engellemenin biricik yoludur.

Kapitalizm yıkılmadığı sürece işsizlik sorunu varlığını sürdürecektir, derinleşen kriz ise kitlesel boyutlar kazandıracaktır. İşsizliğin kalıcı tek çözümü sosyalizmdir. Ancak bu, işsizlikle mücadelenin yarının sorunu olduğu anlamına gelmez. Genç işsizler, tüm işçi ve emekçilerle birlikte, işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması, emeğin korunması taleplerini kapitalistlere dayatma mücadelesi içinde yer almalıdırlar.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareketle, işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir.

“**Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**” talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için öne çıkarılmalıdır.

Çağlayan'da DTP mitingi...

“DTP’yi değil, silahları sustur!”

Demokratik Toplum Partisi (DTP) Van'da gerçekleştirdiği “DTP’yi değil silahları sustur!” mitinginin ardından, 24 Mayıs günü Çağlayan Meydanı'nda da aynı başlıkla miting düzenledi.

25 bin kişinin katıldığı mitinge İHD İstanbul Şubesi, SEH, TÖP, SDP, Partizan, Sosyalist Parti, SODAP, ESP, EHP, EMEP, ÜİD-DER, DİP-G, KÖZ, Proleteryanın Kurtuluşu ve Mücadele Birliği pankartları ile katıldı.

BDSP'liler ise, “Kahrolsun sömürgecilik! Kürt halkına özgürlük” pankartı ile “DTP’ye yönelik saldırılar son bulsun”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “İnkâr ve imhaya son! Kürt halkına özgürlük”, “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik”, “Gerçek barış sosyalizmde” dövizlerini taşıdılar. “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” vb. sloganları miting boyunca attılar.

Saygı duruşuyla başlayan miting programı Tertip Komitesi adına DTP PM üyesi Emrullah Bingöl'ün yaptığı konuşmayla devam etti.

Açılış konuşmasında DTP ve örgütlerine yönelik operasyonlar sonucu yaşanan tutuklamalara değinildi. Bu operasyonun sebebinin AKP'nin 29 Mart yerel seçimlerinde aldığı darbe oduğu söylendi.

Mitingin ana konuşmasını DTP Eşbaşkanı Emine Ayna yaptı. PKK'nin çatışmasızlık kararının ardından operasyonların devam ettiğini belirterek, silahların susmasına rağmen devletin arkadan vurduğunu dile getirdi. Gül'ün “İyi şeyler olacak” açıklamalarına değinen Ayna, “Karşılık olmazsa iyi şeyler olmuyor. Karşılık olmazsa iyi şeyler olmaz. Sayın Abdullah Gül iyi şeyler olmuyor” dedi. 13 Nisan'da KCK'nin ilan ettiği çatışmasızlık kararının ardından 14 Nisan'da DTP'ye yönelik operasyonların başladığına dikkat çekti.

Ayna'nın konuşmasının ardından sahneyi Agire Jiyan aldı.

Miting, SP, ESP, SODAP, SDP adına yapılan konuşmaların ardından İbrahim Rojhilat ve Koma Gule Xerzan'ın söylediği Kürtçe ezgilerle sonlandırıldı.

Mitingte, “Biz anneyiz, savaşız bir dünyadan yanayız!”, “Söz verdik direnişi yükselteceğiz /Demokratik konfederalizmi inşa edeceğiz!”, “Özgürlüğümüz örgütlü irademizdir!”, “Özgürlük mücadelemiz engellenemez!” pankartları göze çarptı. “Barışa uzanan eller kırılın!” “DTP’yi değil, silahları susturun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Şehit namırın!” sloganları sıkça atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye sınıfının “çare” sahtekârlığı!

Son günlerde burjuva basında sık sık bir kampanyadan söz ediliyor: “Kriz varsa çaresi de var!” Anlaşılan, sermaye sınıfı krize kendince bir çözüm bulmuş: “Eve kapanma pazara çık!” Neden? “Türkiye’nin yüzü gülsün diye!”

Bunlar, sermaye sınıfının tezgahladığı yeni bir oyunun tanıtım sloganları. Gülünç gelebilir ama sermaye sınıfı bu hokkabazlığı krizden çıkış planı olarak emekçilere yutturmaya çalışıyor.

Ekonomik veriler en açık bir şekilde, krizin olanca ağırlığıyla emekçileri ezdiğini gösteriyor. Ve gidişatın yakın gelecekte düzelebileceğine dair herhangi bir işaret de yok. Önümüzdeki ayların hatta yılların karanlık tablosu, burjuvaziyi paniğe sürüklüyor. İşte bu kampanya da bu paniğin bir ürünü olsa gerek.

“Üreten Türkiye Platformu” adı altında ve TOBB’un önderliğinde, Türk-İş, Hak-İş, TESK, TİSK, TİM, TÜSİAD, MÜSİAD ve Kamu-Sen’in bu kampanyada yer almaları, burjuvazinin, işçi ve emekçi kitlelerin gözünü boyamayı fazlasıyla önemsedğini gösteriyor. Aynı zamanda bu sendikaların yöneticilerinin hangi sınıfın emrinde olduğunu da yeterli açıklıkta bir kez daha gözler önüne seriyor. Beş hafta sürecek olan kampanya seferberliğinin amacı halkı tüketime davet etmek ve böylece iç piyasayı canlandırmak. Çünkü Türkiye’de %66’sını hane halkı harcamalarının oluşturduğu iç talep giderek gerilemekte, tüketim düşmektedir.

Peki burjuvazi bu kampanyayla neyi hedefliyor? Bu yolla kriz gerçekten çözülebilir mi?

Sermaye sınıfının tam bir arsızlıkla tezgahladığı bu oyun, modern kapitalist ilişkilerin tarihi kadar eski bir hokkabazlıktır ve bu hokkabazlığın sırrı sermayenin kendi doğasında yatmaktadır. Kampanyanın amacı tüketime davet. Yani halihazırda piyasada bulunan metallerin kriz dolayısıyla tıkanma noktasına gelen dolaşımını canlandırmak.

Kampanyanın asıl hedef kitlesi, büyük bir çoğunluğu kendi emek-güçlerini satmaktan başka bir geliri olmayan işçi ve emekçilerden ve küçük birikim sahibi olan sınıf katmanlarından oluşmaktadır. Konunun en önemli noktalarından biri, birikim sahibi küçük-burjuvazinin üst katmanlarını bir yana koyarsak, bu kitlenin kendi emek-güçlerinden başka

satacak herhangi bir sermayeleri olmamasıdır. Bu kitlenin karşısında duran sınıf ise sermaye sınıfıdır. Yani, bu kampanyayı örgütleyen, emekçileri ağır sömürü koşullarında çalışmaya zorlayarak ürettirdikleri ve kendi sermayelerinin doğrudan ürün olan metalleri satın alma konusunda yine emekçilere telkinlerde bulunan sınıf. Bir işçi, harcamasını ister üç-beş kuruşuk birikiminden yapsın, ister doğrudan kendi ücretinden yapsın, sonuçta harcadığı para kendi emek-gücünün bir kapitaliste belli süreliğine sömürülmek üzere ödünç verilmesinin karşılığında kazanılmıştır. Bu yüzden işçinin yapacağı harcama doğrudan kendi ücretinin harcanmasıdır. Ve işçi, piyasadan meta alabilmek için önce piyasaya bir meta sürmek zorundadır; bu meta onun kendi emek-gücüdür. Bu emek-gücü karşılığında ise niceliği daha önceden saptanmış olan bir miktar para alır. Bu aldığı para ile kendisi ve ailesi için gerekli tüketim araçlarını almak zorundadır. İşin ilginç yanı, almak zorunda olduğu gerekli tüketim araçlarını da üreten sınıf kardeşleri ve kendisidir. Elde edilen bu geçim araçlarını tüketerek kendisinin ve ailesinin yaşamını devam ettirir, emek-gücünün kapitaliste yeniden belli bir ücret karşılığında satılmasını sağlar ve bu döngü yinelenir.

Diğer yandan, sermaye sahibi kapitalist için bu döngünün neyi ifade ettiğine bakalım. Kapitalist, elindeki parayla işçinin emek-gücünü satın almakta ve dilediği gibi kullanmaktadır. Emekçiye üretim araçlarını kullanarak ve bu şekilde onun emeğini sömürerek dilediği metayı üretmektedir. Yukarıda değinildiği gibi, işçi, bir kapitalistin emri altında yine kendisi için gerekli olan tüketim araçlarını üretmektedir. Bu üretilen metalar piyasaya sürülmekte ve yine emekçiler tarafından belli bir para karşılığında satın alınmaktadır. Böylece kapitalist işçiye ürettirdiği metaları yine ona satarak, emekçiye verdiği ücreti geri almaktadır. Bu da sürekli tekrarlanan bir döngü oluşturur.

Şu nokta üzerinde dikkatle durmak gerekir: İşçi, sattığı emek-gücü karşılığında aldığı parayı, gerekli tüketim maddelerini elde edebilmek için yine kapitaliste vermek zorundadır. Kapitalist ise bu sayede emekçiye ödediği ücreti geri almaktadır.

İşte yazının girişinde sözü edilen ve boyalı

basında genişçe yer bulan kampanya tezgahının hokkabazlığı tam da buradadır. İşçi meta dolaşımını canlandırmak için para harcayacak ve bu harcanan para da kapitalistin kasasına girecek. İşçi ya da daha üst katmanlardan herhangi bir alıcının harcadığı para, ister zorunlu tüketim maddesi olsun ister lüks tüketim ürünü olsun, daima sermayeye doğru bir yol izler.

Belirtmek gerekir ki, yukarıdaki anlatım birçok yan etkeni dışarıda bırakılarak yapılmıştır. Kapitalist, metaları işçiye doğrudan satmaz. Kapitalist ekonominin kendi yasaları pazarlama, ulaşım, sigortacılık, bankacılık, muhasebe vb. gibi birçok işkolunu ve ara katmanı da ortaya çıkarır. Fakat bu ara işlemleri atlayarak konuyu emekçi kitleler ve sermaye sınıfı karşıtlığı ve ekseninde incelemek, bizi, kapitalist piyasa ekonomisinin işleyişini ve özünü ilişkin herhangi bir ilkesel hataya düşürmez. Emek-sermaye çelişkisinin egemen olduğu her toplumda, her toplumsal olgu bu iki uzlaşmaz kutbun sınıfsal gerilimi üzerinden şekillenir.

Denecektir ki, “asgari ücretle geçinen bir emekçi ay sonunu getiremiyor bile. Bu harcama zaten yapıyor.” Dört kişilik bir ailenin açlık sınırının 820 TL, yoksulluk sınırının ise 2300 TL iken, asgari ücretin 525 TL olduğu bir ülkede böyle bir kampanya düzenlemek tam bir hırsızlık örneğidir. Bu, geleceğe duyulan büyük güvensizlik nedeniyle biriktirilmeye çalışılan üç-beş kuruş birikime, kıdem tazminatına, emeklilik ikramiyesine göz dikmektir. Aynı zamanda bu kampanya, değil birikim yapmak, evine eklemek götüremeyen milyonlarca insanın gözden çıkarılmasıdır. Bu büyük emekçi kitlenin, krizden nasıl kurtulacağı sorusunun yanıtı tam bir suskunluktur.

Sermaye sınıfı aynı zamanda bu kampanyayla küçük ve orta ölçekli işletmelerden de olabildiğince para sızdırmak niyetindedir. Yine burjuva basında yer alan haberlere göre, ilerleyen haftalarda bu kesimlere de çağrılar yapılacaktır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur; burjuvazinin derdi krize çare bulmak değil, kârını artırmaktır. Bunun için de en sefil oyunlara başvurmaktadır.

Kampanyanın adı “Kriz varsa çaresi de var!” Evet, çare gerçekten var: İşçi sınıfının ve emekçilerin birleşik, devrimci ve örgütlü mücadelesi!

Sabah-ATV grevcilerinin 100. gün eylemi...

Sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadeleye!

İstanbul çapında süren grev ve direnişleri buluşturan Sabah-ATV grevinin 100. günü coşkulu bir etkinlik ve yürüyüşle kutlandı.

13 Şubat '09 tarihinde Turkuvaz Grubu'na bağlı gazete, dergi ve televizyonlarda greve çıkan Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyesi basın emekçilerinin grevi, direnişteki işçiler, Türk-İş'e bağlı sendika şubeleri, siyasi partiler, ilerici ve devrimci kurumların katılımıyla kutlandı.

23 Mayıs günü Beşiktaş Balmumcu'daki ATV-Sabah binası önünde toplanan kitle, grevin 100. günü nedeniyle 100 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi.

Direnişteki Kurtiş, Sinter işçileri ile direnişinin 10. gününde olan Entes işçisi Gülistan Kobatan, IBM çalışanları ve geçtiğimiz günlerde 75 gün süren direnişlerini kazanımla sonuçlandıran Meha işçileri de 100. gün kutlamasındaydı. İstanbul çapında süren grev ve direnişlerle kendi mücadelelerini ortaklaştıran YTÜ öğrencileri de önlükleriyle grev yerindeydi. Türk-İş'e bağlı sendika şubelerinden de eyleme katılım oldu.

ATV-Sabah binası önünde yapılan konuşmalarda sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadele edilmesi gerektiği vurgusu vardı.

Oturma eyleminde kitleye seslenen Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin Türk-İş'e çağrı yaparak, "Sabah-ATV'de devam eden grevi, kamu sözleşmesi kapsamındaki 320 bin işçinin sorunu olarak görmesi gerektiğini" belirtti.

Bandista'nın seslendirdiği marşlarla devam eden oturma eyleminde Çalık Grubu'na gönderme yapılarak "Yüzsüzlere 100 / Grevde 100. Gün / Sabah-ATV grevi" dövizleri taşındı.

Saat 17.00'ye kadar Sabah-ATV binası önünde devam eden oturma eyleminin ardından tek sıra halinde Gayrettepe-Mecidiyeköy üzerinden Taksim'e yüründü. Yaklaşık 1,5 saatlik yürüyüş boyunca atılan sloganlarla Sabah-ATV'ye boykot çağrısı yapıldı.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda Sabah-ATV emekçilerinin greve çıkış nedenleri ve talepleri sıralandı. İstanbul'un dört bir yanında süren grev ve direnişlerle dayanışma çağrısı yapıldı. Yürüyüş nedeniyle trafik ışıklarından geçiş sırasında araç kuyrukları oluştu.

Yürüyüş boyunca "grev" gazetesi dağıtıldı. Yanısıra binlerce pul yürüyüş güzergahı boyunca apartman ve işyerlerinin kapılarına, direklere ve araçların üzerine yapıştırıldı.

Osmanbey'deki AGOS binası önünden geçiş sırasında ise hep bir ağızdan "Hrant'a selam greve devam!" sloganı atıldı.

Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası'yla (BATİS) hakları için eylem yapan Günay Yıkama, Key Tekstil, Kerem Tekstil, Örma Tekstil ve Esmaya Savaş işçileri gerçekleştirdikleri açıklamanın ardından grev yürüyüşüne katıldılar.

Taksim Tramvay Durağı'na dövizleriyle gelen TKP üyeleri de anlamlı bir destek sundular. BDSP, OSB-İMES İşçileri Derneği, GOP İşçi Platformu, Alınteri, Halkevleri de grevin 100. günündeki eyleme destek veren ilerici ve devrimci kurumlardı.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlar İstiklal Caddesi üzerinden geçenler tarafından ilgiyle karşılandı. Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, grevin 100. gününe ilişkin açıklama yapıldı. Bandista'nın söylediği marşlarla devam eden program atılan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kent AŞ işçileri için kitlesel yürüyüş...

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Kent AŞ işçileri, 30 Nisan'dan bu yana sürdürdükleri eylemlerine, 26 Mayıs'ta DİSK Ege Bölge Temsilciliği'nin örgütlediği mitingle bir yenisini eklediler. DİSK'in eylemi, Genel İş'le sınırlamayıp DİSK olarak örgütlenmesi anlamlı bir adım olsa da, yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylemin ana gövdesini yine Genel-İş oluşturuyordu.

Genel-İş dışında eyleme katılan sendikalar, yaklaşık 150 kişiyle Birleşik Metal-İş ve 40 kişilik kitleleriyle Nakliyat-İş oldu. Türk İş'ten eyleme katılan tek sendika ise TÜMTİS'ti. KESK İzmir Şubeler Platformu ve Eğitim-Sen 2 No'lu Şube de eylemde yer aldı.

BDSP, DHF, Mücadele Birliği, Partizan, Halkevleri, Birlikte Başarabiliriz Platformu, Yurtsever Cephe, Genç Sen, EMEP, Buca Emekli-Sen, Park bahçe işçileri, DİP(G), Kaldıraç ve Halk Cephesi de eyleme destek verdiler.

Yürüyüş saat 17.30'da Karşıyaka anıtı önünden coşkuyla başladı. Karşıyaka çarşısından Karşıyaka Belediyesi önüne yürüyen kitle sıklıkla, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kent AŞ işçisi yalnız değildir!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Kent AŞ işçisi onurumuzdur!", "İnadına sendika, inadına DİSK!", "İşçi düşmanı Cevat Durak!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attı. İşçilerdeki kararlılık ve coşku eylemin tamamında kendini gösteriyordu. 27 gün boyunca eşlerini yalnız bırakmayan işçi eşlerinde de aynı coşku ve kararlılık vardı.

Karşıyaka Belediyesi'nin önünde ilk sözü alan Genel-İş Başkanı Erol Ekici oldu. Yerel seçimleri öncesinde işçilerin işiyle oynamayacağını diyen Cevat Durak'ın, Kent AŞ'nin ihalesini Altaş adlı taşeron firmaya vererek 30 Nisan'da 300 işçiyi nasıl işten çıkardığını belirterek söze başlayan Ekici, "Karşıyaka-Bayraklı bölünmesinde, malların bölüşümünde hiç sorun çıkmazken, işçilerde sorun çıktı" dedi. Cevat Durak'ın yerel bir gazetede aynı gün yaptığı röportajda söylediklerine yanıt verdi ve "ben taşerona para vermem, belediye işçisini belediye bünyesinde çalıştırırım" diyen Aziz Kocaoğlu'nu örnek almasını öğütledi.

Ardından sözü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi aldı. Yerel seçimlerde Karşıyaka'da da desteklediği CHP'yle bugün nasıl sorun çıktığını anlayamadığını belirterek söze başlayan Çelebi, "Biz partiler üstü bir örgüt değiliz" diyerek CHP'yi savundu, tabii Cevat Durak'ı ayrı tutarak. Çelebi konuşması boyunca tam bir CHP yöneticisi gibi konuştu, Cevat Durak'ı suçlarken CHP'yi yıpratmamak için özel bir çaba sarf etti.

Süleyman Çelebi'nin işçi sendikası yöneticisi olduğunu gösteren tek cümlesi ise "Bu, yalnız Kent AŞ işçisinin değil, işçi sınıfının sorunudur" sözleri oldu. Eğer sorun çözülmezse 15-16 Haziran'ı İzmir'de kutlama kararı alacaklarını belirtti.

Eylem boyunca yansıyan tablo, Kent AŞ işçisinin sermayeye öfkesinin DİSK tarafından Cevat Durak ile sınırlanmaya çalışılması oldu. Kent AŞ işçileri ise eylem alanındaki coşku ve kararlılıklarıyla DİSK'in CHP'yle malul zihniyetini aşabilecek potansiyeli barındırdıklarını gösterdiler

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'dan mektup...

Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim!

Merhaba;

13 Mayıs'a kadar Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Entes Elektronik'te çalışan bir işçiydim. O gün kriz bahanesi ile işten atıldım.

Ben de işten atılan çoğu arkadaşım gibi çaresizce başımı eğip evin yolunu tutabilirdim. Emekçi bir ailede yetişmiş bir işçi kadın olarak, işsizliğin, sefaletin, yoksulluğun yabancıları değilim. Okul sonrası hayatım atölyelerde, fabrikalarda uzun ve yorucu çalışmayla geçtiği halde, sınıf olarak yarattığımız güzelliklerden mahrum yaşıyorum. Hepiniz de biliyorsunuz ki, bize reva görülen yaşam, ancak sefalet ücretiyle sömürülmektir. Yeryüzündeki bütün haksızlıkların, kötülüklerin kaynağı haline gelen bu büyük adaletsizliğin farkına vardığımda, OSB-İMES İşçileri Derneği'nde örgütlendim.

Sömürü düzeninin krizi tüm ağırlığıyla dünyaya çöktüğünde, dernek üyesi olarak krizin faturasını ödemeye karşı sınıf kardeşlerimi uyarmaya çalıştım. Çünkü bu krizi biz işçiler yaratmadık. Tersine, bu kriz bizlerin sömürsü üzerinde yükselen bir düzenin, toplumun ihtiyaçlarını hiçe sayan, insanlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen kâra dayalı anarşik yapısından doğdu. Bu düzenin bir avuç asalağa servet ve sermaye biriktiren aşırı üretim işleyişinin sürmesi, her defasında bizlerin işsizliğe, açlığa itilmesi, çalışma ve yaşam koşullarımızın daha da ağırlaşmasıyla mümkün oluyor. İşte bir kez daha bizlere yaşamımızı cehenneme çeviren bu çarkın dönmesinin bedelinin dayatıldığı bir dönemdeyiz. Düşünebiliyor musunuz, bir avuç asalağın, kanemcinin zevk ve sefa içinde saltanat sürmesinin bedelini zaten sürekli ağır şekilde ödeyen biz işçilere, bir de bu saltanatın çöküşünün bedeli dayatılıyor. Derneğimiz aracılığıyla bu bedeli ödemeyeceğimizi ilan etmiş, sınıf kardeşlerimizi de tek başına atıldıklarında dahi direnişi yükseltmeye çağırıştık.

Entes patronu bugüne kadar krizi bahane ederek birçok arkadaşımı işsizliğin karanlığına yolladı. O toplu çıkışlar vermek yerine, ortak bir direnişten korktuğu için uyanık davranıp birer ikişer işten atma yolunu tuttu. Üstelik arkadaşlarımızın tazminat vb. haklarını dahi vermedi. Bugüne kadar arkadaşlarım, hep başını eğip gitmeyi seçti. Sıra bana geldiğinde, patron temsilcisi, kriz bahanesinin yanı sıra örgütlü olmamı kastederek "Sen çalışkansın ama yaramazlık yapıyormuşsun..." gerekçesini belirtmeyi de ihmal etmedi. Böylelikle, pek de demokrat geçinen eski Elektrik Mühendisleri Odası Başkanı Entes patronunun "demokratlık" sınırlarını da anlamış oldum. Ve yine sömürücü olmanın, sınıf çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaya, tüm sosyal değerleri bir yana itmeye yetip de arttığını yeniden görme fırsatım oldu.

Ayrıca belirtmek istiyorum ki, Entes'te çıkarılan işçilerin çoğunluğunu kadın işçiler oluşturmaktadır. Bu da sermayedar Entes patronuna yakışan bir tutumdur! Çünkü sermaye düzeninde kadın, işçi sınıfının kolayca kurban edilen zayıf kesimi olarak görülür. Patronlar sınıfı önce kadını kurban seçerken, önceki sömürü düzenlerinin kadına yönelik ilkel bakışının, kadının ikinci planda ve yedek işgücü sayılmasının, evin reisi ve ekonomik gücü olarak erkeklerin görülmesinin, toplumda bilinçli şekilde ayakta tutulan gücüne yaslanıyor.

İşte ben krizin faturasının biz işçilere ödetilmesine, kadın işçilere dayatılan ağır sömürüye karşı, örgütlülüğüme sahip çıkmak için direniyorum!

Direniyorum, çünkü tek başına bir kadın işçinin dahi çaresiz olmadığını Emine abladan öğrenmiş bulunuyorum. Biliyorum ki yanbaşımında sınıf bilinçli kardeşlerimin, sınıfımın mücadele mevzilerinin, örgütlülüğümün, sınıf mücadelesinden yana olanların gücü var!

Direniyorum, çünkü Sinter'de, Meha'da, Kurtiş'te, ATV-Sabah'ta direnen sınıf kardeşlerimin yolu, krizin faturasını ödemek istemeyen her onurlu işçinin tutacağı yegane yoldur! Direnen tüm sınıf kardeşlerim gibi inanıyorum ve bizzat yaşayarak görüyorum ki, asla yalnız değiliz!

Ben direniş yolunu seçerek sermayenin akıl almaz saldırıları karşısında sınıfımın direniş kapasitesini bulunduğum yerden büyümeye çalışıyorum. Bugün direnişleri sahiplenmek, krizin faturasını ödemeye karşı sınıfımızın ve emekçilerin direncini büyütme demektir. Gerek yenilgiyle sonuçlanan girişimler, gerek 1 Mayıs, Meha, Desa gibi mücadele edile edile kazanılan deneyimler, sınıf dayanışmasının, direnişlere sunulan desteğin ve katkılarının hayati bir önemi olduğunu gösteriyor. Bir başka deyişle direnişlerin zaferle sonuçlanması, benim gibi direnen işçilerin kararlılığı kadar, güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesine de bağlıdır. Biliyorsunuz ki direnişlerin hem maddi, hem de manevi dayanışma ağını güçlendirmek, sınıfımızın mücadelesini büyütme demektir.

Bir kez daha sizleri direnişin tüm sıcaklığı ile selamlıyor, sermayenin zorbalığına karşı işim ve onurum için yükselttiğim mücadeleye sahip çıkmaya ve daha da büyümeye çağırıyorum!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Direnişçi Entes işçisi Gülistan Kobatan

Entes patronunun direniş hazımsızlığı

Entes işçisi Gülistan Kobatan, Ümraniye Dudullu'daki direnişinin 12. gününde "demokratlık" maskesi altında emek düşmanlığı yapan Ahmet Tarık Uzunkaya'nın hakaret ve tehditlerine maruz kaldı.

25 Mayıs günü saat 10.30 sularında fabrika önündeki direniş yerinde bekleyişini sürdüren Kobatan ile Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya arasında tartışma yaşandı. Arabasıyla fabrika önüne gelerek Kobatan'ın önüne park eden Uzunkaya "Beni tanıyor musun, benden ne istiyorsun" diyerek Kobatan'a seslendi.

Gülistan Kobatan, Entes patronuna "Ben işimi geri istiyorum" sözleriyle karşılık verdi. Patronun "Sen bu işyerine geri gelebileceğini mi düşünüyorsun. Burada sadece ben mi varım patron, Koç var Sabancı var" diyerek emek sömürsünü "normal" göstermeye çalışmasına karşı çıktı.

Uzunkaya ve Kobatan arasındaki tartışma, direnişçi Entes işçisinin verdiği "Siz hepiniz aynısınız, işçi düşmanısınız" cevabıyla devam etti. İMES İşçi Bülteni'nde Entes Elektronik'te yaşanan hak gasplarına ilişkin çıkan yazıya da değinen Uzunkaya, hakaret ve tehditlerini dilini sertleştirerek sürdürdü. Entes patronu Kobatan'a şu sözlerle saldırdı:

"O yazıyı kim yazdı, sen mi yazdın? Yazdın da ne oldu, eline bir şey mi geçti? Salak, sen kendini ne zannediyorsun. Bir şey bildiğini mi zannediyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Sen yanlış düşman seçtin. Beni seçmeyecektin yanlış yaptın. Benim senin çıkarıldığından haberim yoktu."

"Sen masal anlatıyorsun, ayrıca sen ne biçim konuşuyorsun, sana hakaret davası açacağım" diyerek telefonu eline alan Kobatan'ın bu davranışının ardından Uzunkaya ortadan kayboldu.

Entes patronu emek düşmanı yüzünü yaşanan tartışmanın hemen ardından Dudullu Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü'ne haber vererek sürdürdü. Uzunkaya'nın çağrısıyla müdürlükten gelen birkaç kişi direniş yerinin çevresinde dolandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Entes direnişçisinin günlüğünden...

8. gün “Direnişi yükseltelim!”

Entes’in sabah 10.00’deki çay paydosunun ardından Beşiktaş’a doğru, Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencilerinin hazırladığı etkinlik için yola koyuldum. Oraya vardığımda gerek öğrenci kardeşlerimin, gerekse etkinliğe gelen davetlilerin göstermiş olduğu ilgi beni onurlandırdı.

Burada Entes patronlarından Ahmet Tarık Uzunkaya’nın üyesi olduğu ve bir dönem başkanlık yaptığı Elektrik Mühendisleri Odası’nın başkanı Erhan Bey ile konuştuk. Destekte bulunmaları için çağrı yaptık. Etkinliğe ATV-Sabah direnişçileri ve Sinter Metal direnişçileri de katıldı. Direnişçi işçilerin en çok vurgu yaptığı nokta; direnişlerin ortaklaştırılması, mücadelenin birlikte örgütlenmesiydi. Etkinliğin ardından EMO’ya geçtik. Fakat yönetimden kimse olmadığı için görüşemedik. Sadece EMO çalışanlarına durumu aktardık. Bir dayanışma ziyareti gerçekleştirmelerini beklediğimizi ilettik.

Sonuçta kim kendine işçi ve emekçilerden yanayım diyorsa, direnişin, pankartın arkasında olması gerekiyor. Aksi taktirde, samimiyetine ne kadar güvenilebilir?

Buradan tekrar, sendikalara, odalara, meslek örgütlerine, partilere sesleniyorum. Sadece Entes’e değil diğer bütün direnişteki işçi kardeşlerimize sahip çıkalım, direnişi yükseltelim.

9. gün: “Ben haykırdım, sıra sizde!”

Servislerin gelmesi ile birlikte direnişin 9. günü fabrika önünde başlamış oldu. Beni her sabah olduğu gibi Pelson işçileri her zamanki gülümsemeleri ile karşıladılar. Selamlaşıp, karşılıklı olarak “kolay gelsin” dedikten sonra işbaşı yapmak için fabrikaya girdiler. Sonraki ziyaretçim ise Ünifil’de çalışan bir kadın işçiydi. Utana çekine, “ya kızım, sana bir şey soracağım ama kızlar dediler” diye söze başladı. Tam olarak niye beklediğimi öğrenmeye çalışıyordu. Süreci anlattıktan sonra yanımdan güleç yüzü ile “tabi kızım haklısın” diyerek ayrıldı.

Entes işçileri öğlen paydosunda yanıma gelerek “bir ihtiyacın var mı, yanındayız ama destek veremiyoruz, kusura bakma” dediler.

Aslında bütün bunlar sermaye sınıfının saldırılarına ses çıkarmadığımız için başımıza geliyor. Çünkü yarın sıra bize de gelebilir diye hesap yapmıyoruz. Bugün Türkiye’deki işsizlik resmi rakamlara göre %12, sendikaların yaptığı araştırmalara göre %26’ya dayanmış bulunuyor. Tablo böyleyken “bize dokunmayan yılan bin yaşasın” diyemeyiz. Hem de zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yokken...

Ben en temel hakkım olan çalışma hakkımı elimden alanlara haykırdım. Sıra sizde!..

10. gün: Aynı kararlılıkla direnişe devam!

Her cumartesi olduğu gibi 23 Mayıs günü de Taksim’de direnişlerin ortak eylemi vardı. Sabah-ATV grevinin 100. günü olması nedeniyle Beşiktaş’taki Sabah-ATV binası önünde 100 dakika boyunca oturma eylemi gerçekleştirildi. Bir yandan oturma eylemi yapılırken bir yandan da konuşmalar, sloganlar ve müzik dinletisiyle 100. Gün programı devam etti.

Saat 17.00’de teklî kortej halinde Gayrettepe-Mecidiyeköy üzerinden Taksim’e doğru yola koyduğumuzda, stickerler ve bildiri dağıtımıyla gözümüze çok renkli görüntüler takıldı.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasıyla son bulan eylemin ardından Red dergisiyle röportaj yaptım. Eylemin kitlesel geçmesi beni sevindirdi. Dayanışmayı daha da büyütmek hedefi ve kararlılığıyla direnişe devam!..

12. gün: “Tüm baskılara karşı kararlılıkla...”

Bugün (25 Mayıs 2009) direnişimin 12. günü. Sabah, Entes işçilerinin işe giriş saatinde fabrikanın önündeydim. Çevre fabrikalarda çalışan işçilerin çoğu bana selam vererek işbaşı yaptılar. Saat 10.30 civarında “önemli” bir ziyaretçim vardı: Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya...

Direnişim başladığından beri OSİM-DER’deki arkadaşlardan biri yanımda nöbetçi olarak kalıyor. Patronun geldiği saatlerde ise fabrika önünde yalnızdım. Yalnızlığımdan güç alan patron, fırsattan

istifade yanına geldi. Hakaret ve tehditler savuran Ahmet Tarık Uzunkaya, benim net duruşumu görünce geri adım atmaya başladı. İşin en komiği ise benim atıldığım haberini “Birgün” gazetesinde öğrenmesiydi. Ne olursa olsun sermaye sınıfına mensup olan Uzunkaya, sınıf kinyile davranıyor. Daha sonra benim telefona sarıldığını görmesiyle ortadan kaybolması bir oldu. Döne döne kendi gücünü gösteren patron, ne kadar korkak olduğunu bu olayda da gösterdi.

Bu olaydan sonra yakın bir yerden gelen arkadaşlarım beni yalnız bırakmadılar.

Akşam iş çıkış saatinde ise Entes’e özel çıkarttığımız bildiriye kitlesel bir şekilde Entes işçilerine ulaştırdık.

Özel güvenliklerin ortalığı terörize etmeleri ise kararlı duruşumuzla engellendi. Güvenlikler, yine de fabrikadan çıkan işçilere bildiriye almamaları için baskı yapıyorlardı. Tüm bu engellemelere rağmen özellikle bildiriye almak için gelen işçiler oldu.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları:

ENTES işçisine kulak ver! Direnişe sahip çık!

1,5 yıldır depo sorumlusu olarak çalıştığı Entes Elektronik’ten 13 Mayıs günü kriz bahanesi ile çıkartılan **Gülistan Kobatan**, 14 Mayıs günü fabrika önünde başlattığı direnişe devam ediyor.

13 Mayıs günü iş bitimine yakın bir saatte çağrılan Kobatan’a, personel müdürü tarafından işine son verildiği söylenerek, gerekçe olarak işlerin durgunluğu, şirketin daralmaya gittiği ifade edilmiş; iş akdinin feshine ilişkin herhangi bir belge ise verilmemiştir. Çalıştığı dönemde yaşadığı sorunlara karşı tepkisiz olmayışı idarenin gözünden kaçmayan kadın işçiye, üye olduğu işçi derneği kastedilerek “*Sen çok yaramazlık yapıyormuşsun!*” şeklinde açıklamalar yapılmış, böylelikle henüz işten atılmamış olan işçilerin olası bir hak arayışına da gözdağı verilmeye çalışılmıştır.

Direniş bizim de omuzlarımıza sorumluluk yüklüyor!

Krizle birlikte artan işten çıkarma ve hak gasplarının bir örneğinin yaşandığı ENTES Elektronik’i diğer direnişlerden ayıran, bizlerin omuzlarına da bir kat daha sorumluluk yükleyen önemli bir noktası var.

Öyle ki, tüm bu sürecin yaşandığı fabrikanın sahibi bizlerin tanıdığı, hatta bir kısmımızın demokratiğine oy verdiği bir isim; *Ahmet Tarık Uzunkaya’dan başkası değil. Demokrat Mühendisler grubu ile katıldığı 2002 seçimleri sonucunda EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanı seçilen Uzunkaya*, bugün de EMO üyesi ve Dudullu OSB Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı.

TMMOB emekten yana tutum almalıdır!

Bu sebeple Entes direnişine sahip çıkmak, bir yanı sıra kendi örgütlülüğümüz olan TMMOB’a, onun tarihsel mirasına sahip çıkmak demektir. Görmek gerekir ki, tarihi boyunca emekten yana saf tutmuş olan TMMOB’un bugünkü duruşu, geleceğini de belirleyecektir.

TMMOB Yönetimi kendi üyelerine olduğu kadar topluma karşı da sorumluluğunu yerine getirmeli, konu ile ilgili açıklama yapmalıdır!

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları olarak EMO Onur Kurulu ve TMMOB Yüksek Onur Kurulu’nu göreve çağırıyor; emekten yana tüm üyeleri de direnişe destek vermeye ve süreci takip etmeye çağırıyoruz!

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Entes direnişi emekçi kadınlara yol gösteriyor!

Biz işçi ve emekçi kadınlar, kapitalizmin insanlığa acılar ve çirkinlikler yaşatan bir sömürü düzeni olduğunu herkesten iyi biliyoruz. Çünkü her birimiz, yaşamımız boyunca, bu düzenin yol açtığı pek çok soruna göğüs gerdik, pek çok acıyla yoğrulduk. Kimimiz kadın olduğumuz için eve hapsedildik, bizi evde köleleştiren zincirlerimiz babalarımızdan kocalarımıza devredildi ve bir ömür boyu o zincirlerin acısıyla yaşadık. Toplumsal yaşama katılmadık, okuyamadık, çalışamadık, asla özgür olmadık. Kimimiz geçimimizi sağlayabilmek için çalışmaya başladık. Çalışma hayatında ise, kadın olduğumuz için daha fazla çalıştırıldığımızı ama daha az ücret aldığımızı, nasılsa kadındır denilerek sigortasız çalıştırıldığımızı, kolaylıkla işten çıkarıldığımızı, onurumuzu kıran türlü aşağılama, hakaret ve tacize maruz kaldığımızı gördük.

Biz işçi ve emekçi kadınlar olarak, kapitalizmin krizinin önce ve en çok bizleri vurduğunu biliyoruz, bu gerçeği bugün en acımasız şekliyle yaşıyoruz. Bizler, kriz bahanesiyle işten çıkarma saldırısı ile ilk karşılaşanlar olduğumuz gibi, kriz ve işsizlik tehdidi ile de her geçen gün daha çok baskı altına alınıyor, daha çok sömürülüyoruz. Kapitalizmin krizi sürerken, emekçi kadınların örgütsüzlüğüne, ezilmişliğine, sessizliğine güvenen sermaye sınıfının saldırıları akıl almaz boyutlara ulaşıyor. Aylarca ücret almadan çalıştırılıyor, haftalarca ücretsiz izinde bekletiliyor, asgari ücretin bile altında ücretlerle çalışmaya zorlanıyoruz, biriken ücretlerimiz bile ödenmeden işten çıkartılıyor ve açlığa mahkum ediliyor.

Biz işçi ve emekçi kadınlar olarak bir kez daha ilan ediyoruz; bu krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz. Kapitalizmin krizine yol açan sermaye sınıfının aşırı kar hırsıdır, sermaye sınıfı kendi krizinin bedelini ödemek zorundadır. Şubat 2008'de

Istanbul Emekçi Kadın Kurultayı'nda yaptığımız çağırısı bugün de tekrarlıyoruz: "Krizin bedelini patronlara ödetmek için, emekçi kadınlar bir adım ileri!"

Bugün sermaye sınıfının saldırılarına karşı pek çok fabrikada direniş bayrağı yükselmekte, kadın işçiler pek çok direnişte ileri çıkarak, bu bayrağı en önde taşımaktadır. Emekçi Kadın Kurultayımızın çağırısına verilen en güçlü cevaplardan birisi de 13 Mayıs 2009'da başlayan Entes direnişi olmuştur. Entes Elektronik'ten kriz bahanesi ile işten çıkarılan Gülistan Kobatan, hiç tereddüt etmeden aynı gün içinde fabrika önünde direniş bayrağını yükseltmiş, krizin bedelini patronlara ödetmek için verilecek sınıf mücadelesinde bir adım önde olacağını ilan etmiştir. Fabrika kapısında direnişini sürdüren Gülistan Kobatan, "Onurum için direniyorum ve kendimi asla yalnız hissetmiyorum, çünkü benim arkamda işçi

sınıfı var demektir.

Entes'in kadın direnişçisi böylece, örgütlü işçi sınıfının gücüne olan inancını ve sınıf bilinçli bir kadın işçi olarak kendi gücünü ilan etmektedir. Hiç şüphe yok ki, Emine Arslan'ın aylardır kararlılıkla sürdürdüğü Desa direnişinin ardından, Entes direnişi de, emekçi kadınların saldırılar karşısında sessiz ve çaresiz kalacağını umut eden sermaye sınıfının yüzünde tokat gibi patlamıştır. Entes direnişi en önemli mesajlarından birini de emekçi kadınlara vermekte, sermaye sınıfının saldırıları karşısında tutmamız gereken yolu en açık şekilde göstermektedir. Bugün yapmamız gereken, saldırılarla karşılaştığımız her yerde direnişe geçmek ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde bir adım önde olmaktır.

Krizin bedelini patronlara ödetmek için, emekçi kadınlar bir adım ileri!

Emekçi Kadın Komisyonları

Entes'te bildiri dağıtımı

Entes direnişçisi Kobatan, fabrika önünde Entes patronu ile yaşanan gerginliğin ardından fabrikada çalışan işçilere yönelik bir yazı kaleme aldı.

Kobatan'ın yazdığı yazı, 25 Mayıs günü OSB-İMES İşçileri Derneği üyeleriyle beraber Entes önünde dağıtıldı.

Daha önceleri de dağıtım yaptığımız fabrika önünde bu kez, işçiler daha çıkmadan engellemelerle karşılaştık.

İşçilerin çıkış saatine kadar bekleyerek duruma müdahale etmedik. İşçilerin çıktığı anda dağıtımımıza başladık. Daha sonra işçilerin yoğun olarak çıkmaya başladığı sırada tekrar engellemelerle karşılaştık. Gerek sözlü ajitasyonlarımızla gerekse toplu dağıtımımızı sürdürerek engellemeleri boşa çıkardık. Bu durum karşısında sürekli içeri giderek telefonla görüşen güvenlik görevlisi farklı farklı tutumlarla karşımıza çıktı. Dağıtım engel olamayınca, bu sefer de işçilerin bildiri almaması yönünde müdahalelerde bulundu.

Bu duruma da müdahale ettik. İşçilerin de bildiri almaya devam etmeleri sonucu dağıtımımızı tamamladık.

OSB-İMES İşçileri Derneği

**Direnişe destek ol,
mücadeleyi büyüt!**

**ENTES işçisi
ekmeği ve
onuru için
direniyor!**

OSİM-DER'den işçiler

Sincan İşçi Derneği'nden Kobatan'a destek!

"Gülistan Kobatan'ın direnişini selamlıyoruz!"

Krizin faturasını ödemeyi reddeden Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, DESA direnişçisi Emine Arslan'ın çaktığı kıvılcımı körüklemiştir. İşçi sınıfı ve emekçilere yürünmesi gereken yolu göstermiştir.

Bizler Sincan İşçi Derneği (Sİ-DER) olarak Gülistan Kobatan'ın direnişini selamlıyoruz. Direnişini ve mücadelesini sahipleniyoruz. Tüm işçi ve emekçileri çakılan kıvılcımı büyütmeye asalak sermayedarların ve uşaklarının korkulu rüyasını gerçeğe çevirmek için ayağa kalkmaya çağırıyoruz.

Kapitalistlerin, krizin faturasını işçi-emekçilere kesmeye çalışmasına, işten atmalara, düşük ücretlere ve esnek çalışma dayatmalarına karşı bulunduğumuz tüm fabrikalarda ve iş yerlerinde mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Gülistan Kobatan yalnız değildir!

Yaşasın ENTES direnişimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

*Sincan İşçi Derneği
26 Mayıs 2009*

İşçi ve emekçi hareketinden...

Türk Harb-İş'ten kitlesel TİS eylemi...

Ankara Türk Harb-İş Sendikası Ankara Şubesi ile Ankara 1 No'lu Şube'de örgütlü işçiler, 22. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, 26 Mayıs günü kitlesel bir şekilde Mithatpaşa Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Mithatpaşa Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne, oradan da basın açıklamasının yapılacağı Yüksel Caddesi'ne yürüdüler Burada Petrol-İş Ankara Şubesi, Tez Koop-İş ve Yol-İş 3 No'lu Şube'den işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla Harb-İş üyelerini karşıladı.

İşçilerin alana gelmesiyle, "Direne direne kazanacağız!", "Toplusözleşme hakkımız, söke söke alırız!" sloganlarını hep birlikte coşkulu bir şekilde attılar. Yapılan açıklamada Türk Harb-İş Genel Başkanı Ahmet Kalfa şunları söyledi:

"Sendikamızın 25 bin üyesinin de bulunduğu yaklaşık 315 bin kamu işçisini ilgilendiren kamu toplu iş sözleşmelerini ekonomik krizin etkilerinden ayrı olarak düşünmek olanaksızdır. Sözleşme görüşmeleri aylar öncesinden başlamasına rağmen toplu iş sözleşmesinin yürütüldüğü işkollarında önemli hiçbir ilerleme sağlanamamıştır. Ücret zammı oranları ile parasal sosyal hakları Türk-İş ile Hükümet arasında yapılacak olan görüşmelerle belirlenmesi kararlaştırılan toplu iş sözleşmesinin parasal olmayan hükümleri, her işçi için yaşamsal önemde olan maddelerdir. (...) Yılların emeği olan haklarımızın geriye götürülmesine izin vermemiz olanaksızdır. Hiçbir güç, hiçbir kişi ya da kurum, yetkisi, sıfatı ve niteliği ne olursa olsun bizi kazanılmış olan haklarımızı terk etmeye zorlayamaz, zorlayamayacaktır. Buna izin vermemekte kararlıyız."

Oldukça kitlesel ve coşkulu geçen eylem boyunca sıklıkla "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Toplusözleşme hakkımız, söke söke alırız!", "İşçiler burada, Türk-İş nerede!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/ Ankara

Grammer'de saldırılar artıyor

Bursa'da koltuk ve koltuk sistemleri üreten Grammer fabrikasında sendikal örgütlenmenin tasfiyesine karşı direnen Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Grammer işçileri saldırılarla yüzyüzer.

Grammer patronunun Türk Metal çetesiyle elele vererek giriştiği tasfiye operasyonu sonucunda işten atılan Grammer işçilerinin fabrika önündeki bekleyişine 25 Mayıs sabahı jandarma müdahale etti. Grammer işçilerinin vardiya giriş çıkışları sırasında sloganlar atarak yaptıkları eyleme müdahale eden jandarma, Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi girişinde bulunan fabrika önünde eylem yapılmasına izin vermeyeceğini söyledi.

Vardiya giriş çıkışlarında Türk Metal çetesi ve Grammer patronunu, sloganlar atarak, düdük çalarak protesto eden Grammer işçilerine dönük "uyarı" sözde "fabrikadan gelen şikayet üzerine" gerçekleştirildi. Arkasına jandarmayı da alarak direnişi kırmak isteyen Grammer patronu, bu yolla eylemlerin önünü kesmek istedi. 26 ve 27 Mayıs sabahı eylemlerine ara veren işçiler 27 Mayıs günü de jandarma karakoluna giderek

ifade verdiler.

Direnişten rahatsız olan fabrika müdürleri fabrikayı çevreleyen parmaklıkları da brandayla kapatarak çalışan işçilerin direnişle temas etmelerinin önünü kesmek istiyor.

Grammer fabrikası gerek Türk Metal çetesiyle gerekse de patrona karşı verilen çetin bir mücadeleyle örgütlenmişti. Yakın zamanda ise Türk Metal çetesi ve patronun saldırısıyla BMİS, fabrikadan tasfiye edilmişti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kadıköy Belediyesi işçileri hakları için yürüdü

Belediye işçilerinin toplusözleşme sürecinde kölelik dayatmalarını hayata geçirmeye çalışan CHP'li Kadıköy Belediyesi, şimdi de Genel-İş Sendikası üyesi belediye işçilerinin toplu sözleşme kapsamında yer alan sosyal haklarına göz dikti.

Kadıköy Belediyesi bünyesinde çalışan Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube üyesi işçiler, içeride biriken ve belediye yönetimi tarafından 27 Mayıs günü ödenmeyen sosyal haklar için yürüyüş düzenledi.

Belediye işçileri, Kasım 2008'de ödenmesi gereken öğrenim yardımı, 28.02.2010 yürürlük süreli toplu iş sözleşmesi kapsamında yer alan ve 15 aydır ödenmeyen farklar ve 2008 Kasım ayının ilk haftası ödenmesi gereken kışlık elbise bedelinin 6 ay geçmesine karşı ödenmemesini protesto ettiler.

Yaklaşık 300 belediye işçisi öğle saatlerinde Kadıköy Evlendirme Dairesi önünde toplanarak buradan sloganlarla Kadıköy Belediyesi önüne yürüdüler. Aynı zamanda yemek yememe eylemi de gerçekleştirdiler.

"İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız! / DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube" pankartı arkasında yürüyüşe geçen işçiler, "Birlikmiş haklarımızı istiyoruz!", "Sosyal haklarımız tarihinde ödensin!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" dövizlerini taşıdılar. Yürüyüş boyunca, "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Sadaka değil haklarımızı isteriz!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep

27 Mayıs 2009 | Kadıköy

beraber

ya hiçbirimiz!" sloganları coşkuyla atıldı. Yapı-Yol Sen İstanbul Şube, BDSP, TKP, Kimya Mühendisleri Odası, Kartal Belediyesi işçileri ve Kadıköy Belediyesi'nde çalışan Tüm Bel-Sen üyesi memurlar eyleme destek verdiler.

Kadıköy Belediyesi bahçesinde toplanan işçilere seslenen Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven, "Haklarımızı istiyoruz, sadaka değil!" diyerek belediye işçilerinin birlikmiş paralarının bir an önce ödenmesini talep etti. "Her şeye para bulan Kadıköy Belediyesi sıra işçilerin parasını ödemeye gelince para yok diyor. Kadıköy Belediyesi unutmamasın ki Türkiye'de örgütlü güç var ve sonuna kadar direnmeye devam edeceğiz." dedi.

Konuşmalar sırasında Kadıköy Belediyesi'ne tepki gösteren işçiler, hakları için mücadele edeceklerini haykırdılar.

Ardından söz alan Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir de sadaka değil haklarını istediklerini söyledi. Belediye işçilerine dik ve kararlı durma çağrısında bulunan Demir, hakları için direnen Kent AŞ, ATV-Sabah grevçileri, Entes, Kurtiş ve DESA işçilerini örnek gösterdi.

Konuşmaların ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şirin Tekstil'de direniş kazandı...

Ümraniye İhlamurkuyu'da faaliyet gösteren Şirin Tekstil patronu Mehmet Turgut'un, elinde bulunan

işleri tamamlayıp atölyenin kapısına kilit vurmasına tepki gösteren Şirin Tekstil işçileri mücadeleyi seçmişlerdi.

12 Mayıs günü Mehmet Turgut'la yapılan görüşmelerin ardından 21 Mayıs günü alacaklarının ödenmesi sözünü alan işçiler direnişlerine son vermişlerdi.

21 Mayıs günü işyerinde buluşan Şirin Tekstil işçileri ve **OSB-İMES İşçileri Derneği** yöneticileri, bir sürelik bekleyişin ardından Şirin Tekstil patronu Mehmet Turgut'la telefon görüşmesi gerçekleştirdiler.

Turgut'un, paraları işyerindeki makinaların sahibi olan Hasan Sağlam adlı kişiyi verdiğini ve paranın ondan alınması gerektiğini söylemesi üzerine Sağlam'la görüşme gerçekleştirildi.

Sağlam'ın, paranın kendisinde olmadığını ve ödemeyi Mehmet Turgut'un yapacağını söylemesi üzerine ise önce Sağlam bulundu ardından tekrar Mehmet Turgut'a ulaşıldı.

Ancak karakola gelebileceğini söyleyen Turgut'la Dudullu Polis Karakolu'nda biraraya gelindi ve karakola yakın bir yerde bulunan parkta görüşüldü.

İlk olarak OSB-İMES İşçileri Derneği yöneticilerini muhatap olarak kabul etmeyen Turgut yapılan tartışmalar sonrası görüşmek zorunda kaldı. Anlaşma sonucunda işçilerin alacaklarının bir kısmı ödendi. Diğer kısmı için de senet yapıldı.

Şirin Tekstil işçileri gösterdikleri direnişle mücadelelerinde kazanım sağlamış oldular.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Bisse'de hak gaspları

Gaziosmanpaşa'da kurulu Bisse Tekstil'de krizi fırsata çevirmeye dönük saldırılar hak gasplarıyla sürüyor. Bisse patronu, işçilerin sigorta ve maaşlarını gassetmenin yanısıra yıllık izinlerin bir haftalık bölümünün ücretsiz olmasını dayattı.

Bu saldırıları anlatan ve işçileri hak gasplarına karşı "Artık yeter" demeye çağıran GOP İşçi Platformu, çıkardığı özel bildiriyle Bisse işçilerine seslendi. İşçilere haklarının anlatıldığı ve örgütlü mücadele çağrısının yükseltildiği bildirinin dağıtım sırasında Bisse patronunun müdürü ve yalakaları bildiri dağıtımını engellemeye çalıştılar.

Tehditler savuran müdür "sizleri bir daha burada böyle görürsem farklı olur" diyerek GOP İşçi Platformu çalışanlarına tehdit savurdu. Gerekli yanıtı alan müdür ve yalakaları susarak içeri girdiler. Bisse işçileriyle yapılan sohbetlerin ardından dağıtım son buldu.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Sinter direnişine uluslararası destek!

Kriz bahanesiyle sendikal örgütlenme mücadelesinin tasfiyesine girişen **Sinter Metal** patronu, 2008 yılının Aralık ayında toplu işten atma saldırısı başlatmış ve bir hafta içinde 400'e yakın Sinter işçisinin iş akitlerini fesh etmişti.

Birçok sendika, dernek, sağlık-meslek odası, siyasi parti ve devrimci kurum tarafından ilgiye konu olan direniş eski canlılığını yitirmiş olsa da, Sinter işçilerinin fabrika kapısı önündeki direnişleri devam ediyor.

Sinter işçilerine son olarak DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın da üyesi olduğu IMF (International Metalworkers Federation/Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu) destek verdi.

IMF, www.imfmetal.org adlı web sitesinde Sinter direnişine yer vererek Sinter işçilerine özgürlük istedi. Sinter Metal patronunu, işçilerin haklarını vermeye ve Sinter işçileri üzerindeki baskılarını durdurmaya çağırdı.

Tayyip'e Ford'da eylemli karşılama

Kapitalist kriz sürecinde işçi kıyımlarına, ücretsiz izinlere ve üretim durdurmaya başvuran Ford Otosan, Kocaeli'de ürettiği Ford Transit Connect araçlarının Amerika'ya ihracatının başlamasını, 22 Mayıs günü Başbakan Tayyip Erdoğan'ın katıldığı törenle kutladı.

Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç, Ford Avrupa CEO'su John Fleming ve Ford Otosan Genel Müdürü Mike Flewittin yer aldığı tören devam

ederken işçiler de eylemdeydi.

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ile İSU'daki örgütlülüğü, belediye yönetimi ile Hizmet-İş işbirliğiyle dağıtılmak istenen Belediye-İş Sendikası da Başbakan'ın gelişini protestoyla karşılayacağını duyurmuştu.

Ancak alınan olağanüstü "güvenlik önlemleri" nedeniyle Ford Otosan'ın kurulu olduğu bölgeye kimseyi yaklaştırmadı.

Bunun üzerine, Belediye-İş Sendikası kiraladığı tekne ile Ford Limanı'na 1 mil uzaklıkta basın açıklaması gerçekleştirdi. Sahil güvenlik ve özel hareket ekipleri belediye işçilerinin gerçekleştirmek istediği basın açıklamasına "gerekli evrakınız yok!" diyerek karşı çıktılar.

Belediye-İş Sendikası Eğitim ve Basın Yayın Genel Sekreteri Bayram Özkan, "Bizim amacımız belediye başkanının talimatıyla yapılan baskı ve zulmü başbakanımıza duyurmaktır, bunun için tekne tuttuk. Demokratik hak arama mücadelemiz engellendi. Bizi durdurarak hak aramamızı engellediler" diyerek, engellemeyi protesto etti.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Yol-İş üyeleri hükümeti ve Türk-İş'i uyardı!

Kamuda çalışan ve yaklaşık 250 bin işçiyi kapsayan kamu toplu iş sözleşmesi sürecini sessizlikle geçiren Türk-İş'e, çeşitli şubelerden tepkiler yükselmeye devam ediyor.

Türk-İş'in kamuda çalışan işçilerin taleplerine kulak tıkadığını ve TİS sürecini sessizlikle geçirdiğini belirten bazı sendika şubeleri, kamu sözleşmelerindeki dayatmalara izin verilmemesi çağrısında bulunuyorlar.

Bu eylemlerden biri de 25 Mayıs günü İstanbul'da, Yol-İş Sendikası 1 No'lu Şube'nin gerçekleştirdiği basın açıklaması oldu. Türk-İş'in TİS görüşmeleri sürecine etkin bir mücadele programıyla katılması çağrısının yapıldığı eylem Küçükyalı Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü önünde başladı.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenlerinin de yöneticiler düzeyinde katılım sağladığı eylemde "Yol-İş Sendikası 1 No'lu Şube" pankartının yanısıra "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sigorta, sendika, 8 saat iş!", "Krizin bedelini ödemeyeceğiz!", "Özelleştirme değil kamulaştırma!", "İşten atmalar yasaklansın!" dövizlerini açan karayolu işçileri, işletme içinden giriş kapısına kadar sloganlarla yürüdüler.

"Türk-İş uyuma, tabanına sahip çık!" "Sözleşme yoksa üretim de yok!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını atan Yol-İş üyeleri giriş kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Eylemde ilk konuşan Yol-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Erdem Arcan kamudaki toplu sözleşme sürecini aktardı.

Yapılan basın açıklamasında ise Türk-İş'e uyarı yapılarak sürece sessiz kalınmaması çağrısında bulunuldu.

5 ay geçtiği halde yanıt alamadıklarını belirten Yol-İş üyeleri, hükümete ve Türk-İş'e yönelik taleplerini şöyle sıraladılar:

- Türk-İş ve bağlı sendikalarımız sadece susarak, eylem yapılmadan bekleyerek diplomasiyle sonuca ulaşamaz

- Krize karşı çıkan bir duruşla grev hakkı olan- olmayan ayrımı yapılmadan kazanılmış haklarımızı korumalıyız

- Bize dayatılan esnek çalışmayı kesinlikle kabul etmemeliyiz

- Kamuda düşük ücretle çalışan 2. skala ile çalışan işçilerin ücretlerinin artırılması ve sonra sözleşme yapılması talebinden geri adım atılmamalıdır

- Giderek yaygınlaşan hizmet alımlarına ve taşeronlaşmaya (köle çalıştırılmasına) son verilmelidir

- Kamuda çalışan taşeron işçileri bu toplu sözleşmeden yararlandırılmalıdır

- Özelleştirilmeler durdurulmalı, otoyollarının özelleştirilmesine son verilmelidir

Atılan sloganlarla devam eden eylem farklı işletmelerde de eylemlere devam edileceğinin söylenmesiyle son buldu.

Basın açıklamasının ardından Karayolları'nda yapılan sohbet toplantısında, kamudaki TİS sürecinin karayollarında çalışan memurlar ve taşeron işçilerle ortaklaştırılarak yürütülmesi gerektiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz

Metal işkoluna y sorumlu

Metal işkoluna yönelik çalışmamız önemli bir eşiğe dayanmış bulunuyor. Elde edilen çok yönlü birikimler bu çalışmanın daha ileri bir düzeye sıçratılmasını zorunlu kılıyor. Bu gelişimin metal işçilerinin arayışlarının yoğunlaşmasına paralel olarak yaşanması da, bu yönde atılacak adımların önemini artırıyor. Çünkü çalışmamızın ihtiyacı, artık elde edilen birikimleri sendikal alandan başlayarak mevziler kazanacak bir aşamaya vardır, metal işçileri hareketine yön verecek bir siyasal-örgütsel niteliği yaratmaktadır.

Bu hedef doğrultusunda sektörel politikaların oluşturulmasıyla, hem tek tek fabrikalara, hem de sınıf hareketine daha etkili bir müdahalenin kanalını açmış olacağız. Bu müdahale, sınıf hareketi içinde öncü bir role ve sürükleyici bir dinamığe sahip olan metal işkolunda gerçekleştiği için ayrıca önemlidir. Metal işkoluna yönelik devrimci bir müdahalenin elde edeceği sonuçlar, bir bütün olarak sınıf hareketini etkileyebilecek sonuçlar doğurabilecektir.

Bu bilinçle hareket ediyor, fabrikalarda yoğunlaşma ile birlikte metal sektöründe politik bir odak haline gelmeyi hedefliyoruz. Zira, sektörel bir yüklenme ile hem sendikal alanda mevziler kazanmanın yolunu açabilir, hem fabrikalara ayağımızı daha sağlam bir biçimde basabilir ve hem de böylece sınıf hareketi üzerindeki genel politik etkimizi artırabiliriz.

Metal İşçileri Kurultayı'nı bu hedef doğrultusunda gündemimize aldık. Fakat bu, kurultayın dar politik ihtiyaçların bir ürünü olduğu anlamına gelmiyor. Tersine, siyasal sınıf çalışmamızın ihtiyaçları sınıf hareketinin ihtiyaçlarıyla örtüşmektedir. Çünkü hedefimiz, işçi hareketiyle sosyalist hareket arasındaki mesafeyi azaltmaktır. Sınıf mücadelesinin sağlıklı bir zeminde gelişmesi buna bağlıdır. İşçi hareketinin bugünkü öncü potansiyellerinden başlayarak birleştirilmeye ihtiyacı var. Sınıfın ihtiyaçlarına devrimci tarzda yanıt veren bir mücadele programı etrafında yaratılacak böyle bir birlik yoluyla sınıfın sermayeye karşı mücadelesi ileri bir düzeye taşınabilir. Kurultay işte bu hedef doğrultusunda örgütlenmektedir. İşçilerin devrimci bir temelde birliğini yaratmak! Devrimci sınıf mücadelesinin ilkeleri ve birikimleri temelinde sınıfın içerisinde devrimci bir öncü iradeyi oluşturmak!

Mücadele ve örgütlenmenin önündeki engelleri aşma zorunluluğu

Metal işkoluna baktığımızda, kurultayın yanıt vermek iddiasında olduğu ihtiyacı çok daha somut olarak tanımlamak mümkündür. Bugün metal işçileri krizin faturasına karşı mücadele etmek gibi hayati bir sorunla yüzyüze bulunuyorlar. Şu ana kadar metal patronları krizin faturasını ödetmek konusunda büyük ölçüde başarıya ulaştılar. Metal işçileri bazı mevzi direnişlerle buna karşı çıksalar da, genel olarak faturayı yüklediler. İşlerini kaybettiler, ücretlerini kaybettiler,

sosyal haklarını kaybettiler, vb... Metal işçileri bu saldırılara karşı koymak için gerekli mücadeleyi veremediler. Birçok yerde mücadele isteği ve kararlılığı ortaya konulsa da, bu güçlü bir fiili bir direniş sürecine dönüştürülemedi.

Bunun önündeki engellerden en önemlisi sendikal ihanet çetesi Türk Metal oldu. Türk Metal çetesi hemen her yerde metal işçilerinin direncini kırarak saldırıların önünü açtı. Tofaş, Renault ve Bosch gibi fabrikalardan başlayarak, ücretlerin indirilmesi ve ücretsiz izinlerin kabul edilmesi saldırısına aracılık etti. İşçi kıyımları gerçekleştirildiğinde ise, bu hainlerin asıl görevi işçilerin direnme isteğini kırmak oldu. Örgütlü olduğu hemen tüm fabrikalarda süreç böyle işledi. İşkolu düzeyinde mücadelenin gidişini tayin edecek biçimde TİS süreci satışla sonuçlandırıldı. Erdemir gibi örneklerle bu pratik ayrıca pekiştirildi. Süreç boyunca işçilerin verdikleri tepkiler bu çeteyi aşmaya yetmedi.

Türk Metal çetesinin aşılması için en önemli olanak Birleşik Metal'de örgütlü işçilerdi. Fakat bu işçiler de Birleşik Metal'de inisiyatifi alacak ve sendikanın politikasını ve pratiğini belirleyecek bir güçten yoksunlardı. Bu nedenle, sendikaya hakim sendikal anlayış, elindeki imkanları kullanarak Türk Metal engelini aşılması için bir ileri çıkış yapma iradesini gösteremedi. Metal patronlarının ve Türk Metal çetesinin saldırı hamleleri karşısında metal işçilerinin mücadele gücü ve isteğine yaslanarak fiili bir mücadelenin yolunu açmak yerine teslim oldu. Bu durum onu bir kez daha iddialarının oldukça gerisine düşürdü. Böylece metal işçilerinin ihtiyacına yanıt verecek bir irade ve güçten yoksun oldukları bir kez daha görüldüğü gibi, metal işçisi için ileri iddialarının herhangi bir inandırıcılığı da kalmadı. İşçilerin zaten zayıf olan güvenleri de yerle bir oldu.

Bu tablo metal işçisi için yeni değildir. Deneyimlerle sabit olanın pekiştirilmesi dışında bir yenilik taşıyor. Metal patronları son derece örgütlü ve bilinçli hareket ederek işçi sınıfına karşı kararlı bir savaş veriyor. İhanet çetesi de üstüne düşen rolünü oynuyor. Uzlaşmacı sendikacılık ise bol keseden atıp tuttuktan sonra bu ihanete ortak oluyor.

Metal işçileri açısından acil ihtiyaç ortadadır. Krizin faturasına karşı mücadele edilmeli, fatura ödenmemelidir. Ancak bu mücadeleyi başarıya ulaştırmak için sendikal ihanet çetesini aşmaktan başka bir yol yoktur. Dayanmaya çalıştığı icazetçi-uzlaşmacı sendikacılık anlayışıyla da bunu başarmak mümkün değildir.

Metal işçisinin krizin faturasını ödememek için fiili-meşru bir çizgide topyekûn mücadeleye ihtiyacı vardır. Bu mücadeleyi yürütmek için ise varolan engelleri aşmak zorundadır. Engelleri aşmanın ve metal patronlarına karşı mücadeleyi yükseltmenin yolu ise öncelikle metal işçisinin tabandan birliğini sağlamaktan geçmektedir. İkinci olarak, bu süreç mevcut ihanetçi ve icazetçi sendikacılığı aşacak biçimde yeni bir önderliğin yaratılmasıyla sonuçlandırılmalıdır.

anıyoruz...

önelik devrimci müdahale luğu ve görevler

Mücadeleye önderlik edecek bir irade ise ancak işçilerin taban örgütlenmeleriyle yaratılabilir. Bu ise emek harcamayı gerektiren bir süreç demektir.

Metal İşçileri Kurultayı, bu çerçevede bir mücadele ve örgütlenme süreci olarak gündeme alınmıştır. Kurultay "Krizin faturasını reddetmek ve mücadelenin önündeki engelleri aşmak için Kurultay'a" çağrısını yapacak, bu doğrultuda örgütlenecektir. Bu politik eksene bağlı olarak mücadeleye yön verecek politikalarda netleşme süreci ile birlikte örgütlenme yönünde adımlar atılacaktır. Kurultay hazırlık süreci fiili mücadeleyle içiçe yürütülecektir. Kurultayı kendi başına bir salon toplantısı olmanın ötesine geçirecek olan da budur. Kurultay süreci, metal işçilerinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin geliştirildiği ve mücadelenin önündeki engellerin aşılması için harekete geçildiği bir süreç olarak işleyecektir.

Politika ve ilkelerde netleşme ve eğitim süreci

Kurultay hazırlık sürecinin en önemli ayaklarından birini "Mücadelenin ve örgütlenmenin sorunları ve çözüm yolları" başlığı altında yürütülecek bir tartışma ve eğitim süreci oluşturacaktır. Çünkü, örgütsel bir adım atmanın yolu öncelikle mevcut olanı iyi tanıyarak onu aşmanın yollarını kavramaktan geçmektedir. Halihazırda ileri ve öncü metal işçileri de içinde olmak üzere metal işçisinin politik birikimi son derece zayıftır. Mücadele ve örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak ve metal işçilerinin ihtiyacı olan devrimci önderlik düzeyini yaratmak gibi bir hedefle hareket ediyorsak, öncelikle buradan başlamak zorundayız. Unutmayalım ki, karşımızda tepeden tırnağa örgütlü ve politik olarak donanımlı bir sınıf ile gerici-geri sendikal odaklar var. Bu engelleri aşmak için en ileri politik silahlarla donanmak zorundayız.

Bu amaçla, ön hazırlık sürecinde sistematik bir tartışma ve eğitim çalışması yürütülecektir. Bu süreç içerisinde öncünün bilinç düzeyinin ileriye çekilmesi hedeflenecektir. Ancak sorun tek tek öncülerin donanımının yükseltilmesinden ziyade bir önderlik düzeyini yaratmaktır. Bu nedenle kurultay süreci, mücadele ve örgütlenmeye ilişkin perspektiflerin ve ilkelerin bir "mücadele programı" biçiminde netleştirildiği bir süreç olacaktır.

Elbette bu eğitim bir masa etrafında yan yana gelerek olmaz. Bunu da içermek üzere, mücadelenin pratiği içinde ve ondan beslenerek başarılabilir. Mevcut birikimlere yaslanmayı ve ondan öğremeyi gerektirir. Eğitim sürecini bu bakışla ele almalı, hemen her platformu kurultayın ve gündemlerinin tartışılması için değerlendirmeliyiz. Bu yeri gelir bir direniş çadırı olur, yeri gelir bir eylem alanı olur, yeri gelir bir sendikal toplantı olur.

Etkili bir ajitasyon-propaganda faaliyeti ile yayınların etkili kullanımı

Tartışma ve eğitim sürecini geniş bir alana yaymanın, güçlendirmenin ve Kurultay'ı metal işçilerinin gündemine sokmanın en önemli yollarından bir diğeri ise, güçlü ve etkili bir propaganda faaliyetidir. Bu kapsamda, sektörel bültenlerimizle birlikte düzenli olarak çıkarılacak merkezi ve yerel bildiriler ile afiş ve pankart gibi araçları da devreye sokabilmeliyiz.

Yanı sıra, özellikle gazetimizi ve günlük internet sitesini etkili bir biçimde kullanmalıyız. Bu araçlarımızı yürüttüğümüz tartışma ve eğitim sürecine katkı sağlayacakları gibi, aynı zamanda politik mücadelemizin etkili silahları olacaklardır. Bunlar, özellikle günlük gelişmelere refleks müdahalelerde bulunmak bakımından fazlasıyla yararını gördüğümüz araçlardır.

KHK'lar ve örgütlenme süreci

Kurultay hazırlık sürecinin diğeri bir önemli ayağı örgütlenmedir. Kurultay sürecinin temel örgütsel dayanakları "Kurultay Hazırlık Komiteleri"dir. Komitelere dayalı çalışma Kurultay sürecinin başarıyla tamamlanmasının güvencesi olarak ele alınmalıdır. Kurultay konusunda oluşturulacak bilinç açıklığının ardından derhal bu komitelerin kurulması yönünde adımlar atılmalıdır.

Merkezi bir hazırlık komitesi ile birlikte tüm bölgelerde çalışmayı omuzlamak ve önderlik etmek üzere hazırlık komiteleri oluşturmakla işe başlamalıyız. Yanı sıra, havza ve fabrika düzeyinde komitelerin oluşturulmasını da hedeflemeliyiz.

Komitelerin tabana doğru yayılması, üst komitelerin güç ve etkinliğinin artması anlamına gelecektir. Ayrıca ileriye çıkan işçilerin bu örgütlenme içerisinde daha ileri sorumluluklar alması teşvik edilmelidir.

Ön hazırlık sürecindeki tartışma ve eğitim çalışması kurultay sonrasındaki mücadeleye yol gösteren bir "mücadele programı"nın oluşturulmasına bağlanmışsa, kurultay hazırlık komiteleri de somutta metal işçilerinin birliğinin temellerini oluşturacaktır. Böylece, kurultay hazırlık komitelerini örgütlemekle, aslında kurultayın en önemli hedeflerinden biri olan sektörel işçi örgütlenmesinin temellerini atmış olacağız. Bunu başardığımızda, kurultayımız, bir salon etkinliği değil, ön hazırlık süreciyle birlikte öncü metal işçilerinin bilinç ve örgütlenme planında ileriye attıkları bir adım olacaktır.

Siyasal sınıf çalışmamızın mevcut birikimlerini ve sınıf hareketinin ihtiyaçlarını temel alarak gündeme getirdiğimiz Metal İşçileri Kurultayı'nı asgari bir başarıyla tamamlamak, koyduğumuz hedeflere bizi yakınlatacak sonuçları elde etmek istiyoruz. Bunu başarmak için sistematik olarak yüklenip kararlı ve koparıcı bir çalışmayı örgütlemeliyiz. Bunu başardığımızda, siyasal sınıf çalışmasında yeni bir sürecin yolunu da açmış olacağız. Metal alanında faaliyet gösteren tüm yoldaşlarımızı ve devrimci işçileri bu sorumluluk bilinciyle davranmaya ve görevi omuzlamaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Kurultayı gündemi üzerine tartışma başlıkları

Metal işkolunun stratejik önemi ve metal işçilerinin mücadele geleneği,

Metal işkolunda mevcut durum. Üretim organizasyonları, esnek üretim, taşeronluk, vb...

Kriz ve metal işçileri; kriz sonrasında metal işçilerinin çalışma şartları, krizle birlikte işçilere ödetilen faturanın boyutları ve sonuçları,

Metal işçilerinin mevcut mücadele ve örgütlenme durumu. Sendikalar, mücadele anlayışları ve pratikleri, örgütlenme anlayışları ve pratikleri, iç demokrasi ve taban inisiyatiflerine yaklaşımları (Birleşik Metal, Türk Metal ve Çelik-İş'in durumu tek tek ele alınacak),

Mücadelenin ve örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak için metal işçilerinin birliği,

Öncü-devrimci metal işçilerinin mücadele programı ne olmalı? (Mücadele ve örgütlenme ilkeleri ile birlikte talepler ve hedefler)

Hazırlık süreci çerçevesinde yapılması gerekenler

1. Çalışmayı yürütecek-sürükleyecek ileri güçlerin kurultay çalışmasının hedefleri konusunda aydınlatılması ve çalışmanın planlanması için iç toplantılar düzenlenmelidir.

2. İleri-öncü metal işçilerine ulaşmayı ve onları sürecin bir parçası haline getirmeyi hedefleyen açık kitle toplantıları düzenlenmelidir.

3. Bu toplantılarda kurultay sürecini örgütlemek üzere bölgelerde ileri-öncü işçilerin katılımıyla Kurultay Hazırlık Komiteleri oluşturulmalıdır. KHK'ları fabrika temelinde geliştirecek bir perspektifle hareket edilmelidir.

4. Kurultayın gündemi üzerine bir eğitim ve tartışma süreci başlatılmalıdır. Bunun için gerekli materyal ayrıca derlenip güçlerin kullanımına sunulmalıdır.

5. Süreç boyunca kurultayı ve tartışma konularını sınıfın gündemine sokacak biçimde bir kitle çalışması yürütülmelidir. Bu amaçla sistematik olarak bülten, bildiri, afiş, pankart, duvar gazetesi gibi araçlar kullanılmalıdır. Gazete ve günlük site etkili bir biçimde bu amaç doğrultusunda kullanılmalıdır.

6. Metal işçilerini yan yana getirmek, kaynaştırmak ve kolektif bir ruhla donatmak üzere özellikle yaz dönemi boyunca çeşitli sosyal ve kültürel aktiviteler gündeme getirilmelidir.

7. Kitle eylemleri ve sendikal toplantılar kurultay hedefi doğrultusunda değerlendirilmelidir.

8. Kurultay hazırlık süreci işçi direnişleriyle ilişkilendirilerek, ön hazırlık süreci eylemli bir tarzda örgütlenmelidir.

BDSP'li Metal İşçileri / İstanbul

Emekli-Sen'e polis barikatı...**“Emekliye değil
çetelere barikat!”**

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri'nin 26 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı'na gerçekleştirmek istediği yürüyüşün önü polis barikatıyla kesildi.

TÜFE alacakları, eksik ödenen KEY ödemeleri ve promosyon hakları üzerinden başlatacakları “İnsanca yaşayacak bir maaş ve sendika yaşamı istiyorum!” başlıklı kampanyayı ilan etmek üzere Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen emeklilerin yürüyüşüne izin verilmedi.

“İnsanca yaşayacak bir maaş ve sendika yaşamızı istiyoruz! / DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri” pankartı ve önlüklerle eylem yapmak isteyen Emekli-Sen'lilerin yürüyüşü çevik kuvvet barikatıyla engellendi. Engelleme üzerine barikat önünde oturma eylemi başlatan Emekli-Sen üyeleri, polisin “pankartsız yürüyün” şartını üç saate yakın oturma eylemi yaparak reddettiler.

Oturma eylemi sırasında aşırı sıcak nedeniyle fenalaşan Emekli-Sen Aksaray Şubesi yönetim kurulu üyesi Cuma Yılmaz Taksim İlköğretim Hastanesi'ne kaldırıldı.

Polisin yürüyüşü engellemeye dönük tutumu emekliler tarafından yapılan konuşmalar ve alkışlarla protesto edildi. “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Emekliye değil çetelere barikat!” sloganlarını atan Emekli-Sen üyeleri, İstiklal Caddesi üzerinden geçen nostaljik tramvayın geçişine izin vermediler.

Uzun süren bekleyişin ardından Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasını Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı okudu. Polis engellemesinin protesto edildiği açıklamada Emekli-Sen İstanbul Şubelerinin 13 Haziran'a kadar sürecek olan kampanyasının içeriği kamuoyuyla paylaşıldı.

Basın açıklaması Emekli-Sen üyelerinin kampanya programının duyurulması ve sloganlarla son buldu.

Emeklilerin yürüteceği kampanya;
* 29 Mayıs günü Emekli-Sen İstanbul Şubeleri'nin Kadıköy İskele Meydanı, Mecidiyeköy Metro çıkışı, Taksim Meydanı, Bakırköy Özgürlük Meydanı, Kartal-Pendik ve Maltepe merkezde yapacağı bildiri dağıtımlarıyla devam edecek.

* Emekli-Sen üyeleri 4 Haziran saat 12.00'de Taksim Gezi Parkı'nda açlık grevine başlayacak, 5 Haziran 2009 saat 17.00'de açlık grevi sona erecek.

* Son olarak 13 Haziran 2009 günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 12.00-16.00 arasında “Emekliler Kürsüsü” kurulacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Kurultayı toplanıyor!

Metal işçilerine 2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi sürecinde seslenmeye başlayan “**Metal İşçileri Bülteni**”nin yeni sayısı, hazırlıkları sürdürülen “*Metal İşçileri Kurultayı*”nın duyurusuyla beraber çıktı.

Metal işçilerine, kölelik ve sefalet koşullarına, sendikal ihanete ve krizin faturasına karşı mücadele çağrısı yapan Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısında kurultayın duyurusuna yer verildi. Sendikalı-sendikasız ayrımı yapmadan tüm metal işçileri düzenlenecek kurultayın çalışmalarına omuz vermeye ve kurultay hazırlık komitelerinde yer almaya çağrıldı.

Metal İşçileri Kurultayı'nın metal işçilerini geleceğe götürecek bir ilk adım olarak tanımlandığı çağrıda, sendikal ihanet şebekesine ve işbirlikçi-uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Metal işçisinin birliği ve mücadelesi için kurultaya!

Bülten kapağında yer alan çağrıda, düzenlenecek olan kurultayın hedefleri şöyle duyuruldu:

“Metal İşçileri Kurultayı, metal işçisinin çıkış yolu arayacağı bir kürsü olacak.

Metal İşçileri Kurultayı, metal işçisinin sömürücü patronlara ve onların uşaklarına meydan okuduğu bir mevzi olacak.

Metal İşçileri Kurultayı, metal işçisinin birliğinin yolunu açacak.”

Grev ve direnişlere yer veriliyor

2009 Taksim 1 Mayıs'ına dair metal işçilerinin kaleminden çıkan yazıların yanı sıra çeşitli illerde süren grev ve direniş haberlerinin yer aldığı bülten sayfalarında Bursa'da süren Asemat ve Asil Çelik grevlerinin haberine de yer veriliyor.

Bursa'da Grammer fabrikasında Türk Metal çetesinin saldırılarının da anlatıldığı bültende Ümraniye Dudullu'da kurulu bulunan Entes Eletronik'te 14 Mayıs günü direnişe başlayan Gülistan Kobatan'ın yazısı da yer alıyor.

Bültenin ilerleyen sayfalarında çeşitli metal fabrikalarında yaşanan süreçlere dair yazılar da göze çarpıyor. GU, Güven Elektrik, Supsan ve Sinter Metal gibi fabrikalarda yaşanan süreçler bülten sayfalarına taşınmış.

Kavel Kablo direnişi yol gösteriyor

8 sayfadan oluşan bültenin arka kapağında yer alan “Mücadele tarihimizden” köşesinde 28 Ocak 1963 Kavel Kablo Direnişi'ne yer veriliyor. Metal işçilerine, işçi sınıfının önemli bir mücadele deneyimi olan Kavel Kablo direnişi anlatılıyor.

TUYAB: “Burası Guantanamo değil!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), hapisanelerde yaşanan hak gasplarına ve saldırılara ilişkin 27 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde F Tipi hapisaneler Guantanamo'ya benzetilerek kuralızsızlık teşhir edildi.

“Tecrit ve baskılara son! İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” pankartının açıldığı eylemde, hapisanelerde, görüş günlerinde tutsaklara “TERÖR” yazılı kartlar takılmak istenmesi de protesto edildi. Bir tutsak annesi eylemde “Ben ‘terörist’ anası değilim, ‘özgür tutsak’ anasıyım” yazılı yaka kartıyla katıldı.

“Direne direne kazanacağız!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Burası Guantanamo değil! F Tipi hapisaneleri!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!” dövizlerinin yanısıra “Burası Guantanamo değil! Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi!”, “Burası Guantanamo değil! Adana Karataş E Tipi Hapishanesi!” dövizlerinin yer aldığı eylem açıklamayla devam etti.

TUYAB adına açıklamayı okuyan Semiha Köz, dönemin Adalet Bakanı'nın “lüks otel” olarak tanımladığı F Tipi hapisanelerin, her gün yeni bir insanlık dışı uygulamaya konu olduğunu belirterek, hapisanelerden yeni bir ölüm haberinin de Mersin'den geldiğini söyledi.

Mersin'de geçen yılki Newroz kutlamaları sırasında gözaltına alınan ve “yasadışı örgüt propagandası yapmak” gerekçesiyle 10 ay hapis cezasına çarptırılan Elelçi'nin 18 Mayıs'ta Mersin E Tipi Hapishanesi'ne konulduktan 11 saat sonra hayatını kaybettiğini belirtti. 18 Mayıs günü eve gelen polislerce gözaltına alınan Elelçi'nin, ağabeyi Abdulkadir Elelçi'nin uyarısına rağmen günde iki kez kullandığı ilacını yanına almasına izin verilmediğini söyleyen Köz, hapisane görevlilerinin de doktor raporu olmadan bu ilaçları içeri almadığını ifade etti.

Köz, Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki 23 yaşındaki Uğur Yıldırım adlı tutsağın, 15 Mayıs akşamı rahatsızlanarak revir doktorunun “Apandisit ihtimali üzerine ambulans ile hastaneye sevki uygundur” yazısıyla hastaneye kaldırıldığını ve acil ameliyata alınan tutsağın ameliyatına doktor kıyafeti giyen 4 askerin de girdiğini söyledi. Narkoz verilene kadar tutsağın kelepçelerinin açılmadığını söyleyen Köz, sevk işleminin ambulansla değil ring aracılığıyla yapıldığını belirtti. Yeşilyurt Devlet Hastanesi acil servisine getirilen Yıldırım'ın kelepçelerinin, bayılana dek çözülmediği ve bu uygulamanın hapisaneye kadar sürdüğü belirtildi.

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde ise mahkemeye gidiş sırasında Sema Gül adlı tutsağın başka bir tutsağa kelepçelenmek istendiğini, bu duruma itiraz eden Sema Gül'ün askerin saldırısına maruz kaldığını ve zorla kelepçelenerek mahkemeye götürüldüğünü söyledi.

Köz, Adana Karataş Kadın E Tipi Hapishanesi'nde, tutsaklara, görüşe çıktıklarında üzerinde “TERÖR” yazılı olan ve kimlik bilgisini taşıyan kartları takmalarının dayatıldığını söyleyerek şunları ifade etti:

“Bu onur kırıcı uygulamaya karşı tutsaklar görüşe çıkmamaktadırlar. ‘Görüş için ya terörist olduğumu kabul edeceksin ya da görüş yaptırmayacağız’ diyor yöneticiler..

Bugün hapisanelerde sayısını tespit etmekte zorlandığımız kadar çok ağır hasta tutsak vardır. Hasta tutsaklar zaten bir insanın sağlıklı kalabilmesini imkansız kılan F Tipi hapisane sisteminde hiç abartısız yaşam mücadelesi vermektedirler.

Bizler Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) olarak, hasta tutsaklara yönelik taleplerimizi yineliyor, hasta tutsakların tedavilerinin yapılmasını ve derhal tahliye edilmesini istiyoruz. Tutsakların talepleri koşulsuz yerine getirilmeli ve tecrite son verilmelidir”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tokat Eğitim-Sen üyelerinden Tokat'ta yaşanan son gelişmeler üzerine açıklama...

Bürokratik yoz sendikal anlayışa karşı mücadelemizi sürdüreceğiz!

Tokat Eğitim-Sen üyeleri olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü sonrasında şubemizde yaşadıklarımızı ilerici-devrimci kamuoyuyla paylaşmıştık. Yine de süreci kısaca anlatmayı yararlı görüyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Tokat'ta Eğitim-Sen Kadın Komisyonu tarafından örgütlenen başarılı bir etkinlikle kutlanmıştı. Ama 9 Mart sonrası yaşanan süreç tam bir komediye dönüştü. Şube Denetleme Kurulu tarafından Şube Kadın Sekreteri ve bir bayan emekçi aşağıdaki suçlamalar gerekçe gösterilerek disiplin kuruluna sevk edildiler:

1- Sendikal görevini "dünya kadınlar günü" olarak kutlaması gerekirken, ideolojik sapma ile "emekçi kadınlar günü" adı altında yönlendirmeye çalışmak,
2- Denetimlerde uyarılmalarına rağmen yönetim kurulu kararıyla belirlenmiş yayınların dışında yayınlar getirerek ayrıcalık yaratmak gibi fiili yaptırımlarda bulunmak,

3- Yönetim kurulu kararı olmadan Eğitim-Sen adını kullanarak belediye ve valilikten Eğitim-Sen adına taleplerde bulunarak sendikanın manevi varlığını kişisel ideolojilerine alet etmek,

4- Yönetim kurulu üyeleri arasında yanlı davranış, ayrıcalık yaratarak yönetimi yıpratmaya çalışmak.

Şube Disiplin Kurulu bu suçlama maddelerini ikiye indirerek soruşturma açmış ve iki üyeden savunma istemişti.

Olay bu şekilde gelişirken, biz de 8 Mart'ın örgütleyicisi emekçiler olarak bu saldırıya karşı bir dizi eylem gerçekleştirmiştik. (8 Mart'ın örgütlenmesinde çalışan emekçiler, yönetim kuruluna dilekçe vererek kendilerini ihbar ettiler, kısa bir metin hazırlanarak KESK şubelerine gönderildi, vb...)

Değişik eylemlerle sürece müdahale etmemiz Eğitim-Sen Genel Merkezi'nin sürece dahil olmasını sağladı. Eğitim-Sen Genel Merkezi'nden iki yönetici Tokat'a geldiler. Yapılan toplantıda, Genel Sekreter ve Genel Örgütlenme Sekreteri yaşanan süreçle ilgili yanlışlıkları kabul ettiler. Meşruluğu kalmayan denetleme kurulu adına ise yarım ağız özür dileyerek işi geçiştirme yolunu tuttular. Doğrunun ve yanlışın, haklının ve haksızın aydınlatılmadığı bu olay Genel Merkez'in müdahalesi ile de sonuca bağlanmadan ortada kalmış oldu.

Bizim 8 Mart soruşturmasından "beraatla tahliye olmamız" yeterli görüldü. En önemli taleplerimiz olan komisyonların kurulup işletilmesi, ilerici devrimci yayınların sendikaya bırakılmasında sorun çıkartılmaması, üye olsun olmasın her eğitim emekçisine insani davranılması vb. taleplerin karşılanması için yaklaşık bir ay bekledik. Bu zaman içinde ne komisyonlar kuruldu ne de diğer taleplerimiz için adım atıldı. Bunun üzerine bizler de, hem kendimizi hem de mücadeleden uzak anlayışlar tarafından "okey masaları"ndan yönetilen sendikamızı diri tutabilmek için, adını "Cuma sohbetleri" olarak koyduğumuz haftalık sohbetler düzenleme yoluna gittik. Tanıdığımız emekçilerle her hafta belli konularda sohbet etmeye başladık. "Kriz", "1 Mayıs" vb. gündemler üzerinden emekçilerle bir araya geldik. Bu toplantılarda tartışıp, fikir alışverişinde bulunuyorduk.

6 Mayıs'ın içinde bulunduğu haftada ise sohbet toplantımızın konusunu "Deniz Gezmiş ve

arkadaşlarının mücadelesi" olarak belirledik. Ancak 6 Mayıs'ta sendika binasında oldukça sert bir tepki ile karşılaştık. Sendikamızda yaşanan olayın vahametini anlatabilmek için konuşmalardan kısa bir diyalog aktarmayı yararlı görüyoruz.

Sohbet toplantısı başlamak üzereyken, Şube Sekreteri salona girerek, "Burada etkinlik mi yapıyorsunuz? Bizden izin aldınız mı?" diyerek tartışmayı başlattı. Bunun üzerine sendika üyesi bir arkadaşımız, "Biz burada etkinlik değil sohbet yapıyoruz. Sohbet için de sizden izin mi alacağız?" dedi.

Şube Sekreteri'nin "Evet izin alacaksınız" demesi üzerine arkadaşımız "Yok canım" diyerek cevap verdi. Şube Sekreteri'nin "Canın yoksa motor tak" demesi üzerine, başka bir kadın arkadaşımız: "Doğru konuş, argo konuşma. Sen öğretmensin. Üyesi olduğumuz sendikada sohbet için izin mi alacağız?" diyerek tartışmaya katıldı.

Şube Örgütlenme Sekreteri de konuşmaya dahil olarak, bayan arkadaşına, "İzin alacaksınız tabii" diye cevap verdi. Bayan arkadaş da "Siz sendika içinde okey, kağıt oynamak için izin alıyor musunuz?" sorusunu yöneltti. Örgütlenme Sekreteri "Okeyimiz size mi battı" diye cevap verince, ücretli çalışan bir arkadaşımız "Sen ne biçim konuşuyorsun. Bir bayanla böyle mi konuşulur?" diyerek uyarıda bulundu.

Şube Örgütlenme Sekreteri, "Sen kimsin? Sendika üyesi bile değilsin" diyerek öfkeli bir şekilde arkadaşın üzerine yürüdü ve yumruk attı. Bu arbede sırasında soba devrilerek arkadaşımızın bacağına çarptı.

Bu arada Şube Örgütlenme Sekreteri üniversite öğrencilerini de sendika üyesi olmadıkları gerekçesi ile sendikadan kovmaya kalktı.

Şube Eğitim Sekreteri öfkeli bir şekilde şiddete maruz kalan arkadaşımızın üzerine yürüyerek saldırma girişiminde bulundu. "Bir daha bu sendikaya gelmeyeceksin. Seni burada görürsem bacaklarını kırarım. Seni polisle attracağım" gibi tehdit içeren sözler sarfetti.

Tüm bu olaylar yaşanırken, geç gelen Şube Başkanı hiçbir müdahalede bulunmayarak olayı kenardan seyretti.

Durumun yatışması üzerine, sohbet toplantısı 15-20 dakika kadar devam ettikten sonra sonlandırıldı. Sohbet sırasında türküler söylenirken Şube Örgütlenme Sekreteri, "Madem bu sohbet toplantısı, o zaman ben de içeri girip televizyon seyredirim" diyerek televizyonu açtı ve yüksek sesle dinledi. Odadaki emekçilerin "provoke" olmaması üzerine salonu terketti.

6 Mayıs günü sendikamızda yaşanan bu ibret verici olaydan eğitim emekçileri olarak hepimiz çok rahatsız olduk. Bu olayda yönetim kurulu üyeleri bizi, sendika içi etkinliklerde yönetim kurulundan "izin almamak"la suçlamaya çalışmaktadırlar. Ama unutmuyorlar ki, bu yaşanan olumsuzluğun ana nedeni kendileridir. Aylardır komisyonların kurulup işletilmesi talebimizden sendikal demokrasinin işletilmesine kadar birçok talebimiz karşılanmamıştır. Eğitim-Sen okey odalarına kapatılmış, "eğitim çalışması" olarak da televizyonlardaki "evlendirme programları" seyredilir olmuştur.

8 Mart öncesinde ve sonrasında yaşanan sürece

baktığımızda, Tokat'ta yaşanan sıkıntının bürokratik-yoz sendikal anlayış ile sınıf sendikacılığı anlayışının savaşı olduğu açık ortaya çıkmaktadır. Bir tarafta yönetimde olduğu için sendikayı kendi "dükkanı" gören, buna göre hareket eden, kendi kişisel görüşlerini yönetimde olmasından kaynaklı emekçilere "doğru" olarak göstermeye çalışan yoz anlayış vardır. Diğer tarafta ise komisyonları sendikamızın hayat damarları olarak gören, komisyonlar üzerinden emekçilere ulaşmaya ve üyeleri aktif olarak sürece dahil etmeye, sendikal demokrasiyi hayata geçirmeye çalışan sendikanın asıl sahipleri olan bizlerin savunduğu sınıf sendikacılığı anlayışı...

Biz bu olayın münferit olmadığını iyi biliyoruz. Benzer bir durumla 8 Mart'ta da karşılaşmıştık. Bu anlayış 8 Mart'ı "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlayan bizlere soruşturma açarak karşımıza dikildi. Ama bu kez saldırı "fiziksel" bir boyut almıştır. Eğitim emekçisi bir arkadaşımız sendikamız yönetim kurulu üyeleri tarafından fiziksel şiddete maruz kalmış, tehdit edilmiş, hakarete uğramıştır. Bu saldırı hepimize yapılmıştır. Bu yumruk aynı zamanda hem Eğitim Sen'e hem de KESK'e atılmıştır.

Sendikalar kimsenin tekelinde değildir. İleriye doğru atmak istediğimiz her adımda bize "yönetime gelin, o zaman istediğinizi yaparsınız" diyenler, sendikamızı apolitikleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Sendikayı "okul", kendilerini de idareci, müdür olarak gören yönetim kurulu, bu tutumundan vazgeçmelidir. 6 Mayıs, 8 Mart, Maraş katliamı vb. işçi ve emekçileri ilgilendiren gündemler sendikamızın önceliği değilse, onlar için öncelikli olan nedir? "Trafik Haftası" nı bile kutlayan şube yönetimimiz kendi önceliklerini aslında çoktan belirlemiştir.

Sendikaların gerçek sahipleri sınıf sendikacılığı anlayışını savunanlardır. Bizleri dışlamayı başaramayacaklar. Bürokratik-yoz sendikal anlayışa karşı mücadelemizi sürdüreceğiz.

Tokat Eğitim-Sen üyeleri

Bursa'nın "akıllı" hastanesinde çıkan yangının gösterdikleri...

Kapitalizm insan hayatını hiçe sayıyor!

Bursa'da "akıllı" diye adlandırılan bir devlet hastanesinin yoğun bakım ünitesindeki 8 hasta çıkan yangın nedeniyle hayatını kaybetti. Aynı hastanede 2004 yılında bir yangının daha çıktığı ifade ediliyor. Yangın, tesisata aşırı yüklenme sonucunda kabloların yanması nedeniyle çıktı. Ayrıca bu hastanede 2008'in Aralık ayında bir yangın tatbikatı yapılmış. Hastane yetkilileri yangına anında müdahale edildiğini, personelin bu noktada başarılı olduğunu ve alınmayan tedbirler varsa sorumluların cezalandırılacağını söylüyorlar. Tüm bunlar 8 insanın hayatını kaybetmiş olması gerçeğini değiştirmiyor.

Yangının çıktığı hastanede incelemede bulunan Elektrik Mühendisleri Odası'nın yaptığı açıklamaya göre, yangının çıkmasına neden olan kablolar, hastanelerde kullanılmaması gereken, yandıkları zaman aşırı dumana neden olan kablolar. Devletin kendi yönetmeliğinde bile bu kabloların hastanelerde kullanılmaması gerektiği yer alıyor. Bu hastanede çıkan yangının sebebi de, birçok sorunda olduğu gibi fazla maliyet nedeniyle alınmayan önlemler olarak karşımıza çıkıyor.

Bu kablolar yerine yangına dayanıklı kablolar kullanılmış olsaydı, ne çıkan yangından o hastane bu kadar zarar görecekti, ne de 8 insan hayatını kaybedecekti. Buradaki sorun, kapitalist sistem koşullarında bunların neden yapılamadığı ya da daha doğru bir ifadeyle yapılamadığıdır. Alınması gereken önlemler ek bir masraf ve buna bağlı olarak devletin cebinden ek para çıkması demektir.

Gözünü kâr hırsı bürümüş kapitalistlerin ve onların devletinin insan hayatına önem vermesi beklenemez. Kot taşlama işçilerinin ölümcül hastalığa yakalanacaklarının bilinmesine rağmen işçilerin ölmesi pahasına taşlanmıştır kot üretilmeye devam ettirilmesinde olduğu gibi... Kapitalist devletlerin bu sorunları çözemeyeceği, sözde çözüm için atılan her adımın görüntüyü kurtarmaktan öte gidemeyeceği apaçık bir gerçektir. Tıpkı Tuzla tersanelerinde yaşandığı gibi... Kapitalist tersane patronlarının aşırı kâr hırsı nedeniyle yüzlerce işçinin iş cinayetine kurban gittiği tersanelerde, çok basit önlemler maliyet bahane edilerek alınmıyor. Ancak yüzlerce can kaybedildikten ve tersane işçilerinin eylemli tepkileri sonunda iş cinayetleri gündeme geldikten sonra olaya "el atan" devletin, güvenlik tedbiri almayan tersaneleri

üç-beş günlük göstermelik cezalarla kapatarak sorunu "çözmeye" çalıştığı da biliniyor.

İnsana değer vermeyen bu düzen devam ettiği sürece alınmayan tedbirler nedeniyle yaşanan ölümleri izlemeye devam edeceğiz. Bu nedenle gerçekleşen ölümlerin tümü dikkatsizlik nedeniyle gerçekleşen kazalar ya da yaşanan acı olaylar değil, kapitalizmin işlediği cinayetlerdir. Alınacak tedbirlerle böylesi ölümlerin önüne geçmek mümkündür. Ancak sermaye devletleri bu önlemleri almaktan acizdir ve onlar için bu tedbirler hiçbir kâr getirmeyecek işlerdir. Bu nedenle insan hayatı hiçe sayılmaktadır.

Sorun sadece Türkiye ile de sınırlı değildir. Emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak insan hayatını hiçe saymaktadır. Bunu kapitalizmin hüküm sürdüğü tüm dünya üzerinde gözlemlemek mümkündür.

Bu sistemde insan hayatının hiçbir önemi yoktur. Bu nedenle depremde öncelikli olarak göçük altında kalan insanları kurtarmak için kurtarma ekipleri değil zenginlerin mal varlığını korumak için silahlı güçleri seferber edilir. Çünkü bu sistemin tek amacı sermayenin çıkarları ve onun hüküm sürmesidir. Bu nedenle işçilere kölece yaşam koşulları dayatılır. Ve yine bu nedenle alınması gereken basit işçi ve iş güvenliği önlemleri patronlara fazla maliyete neden olduğu için alınmaz ve buna göz yumulur. Hatta yasalarla kapitalist patronlar korunur.

Bursa'nın en lüks "akıllı" hastanesinde çıkan yangın sermaye devletinin insan hayatına önem vermeyen gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır. Her şeyi metalaştıran kapitalist sistemin insan sağlığına ve hayatına ne kadar önem verdiğini de bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bilim ve teknolojiyi, sağlığı, eğitimi, doğal kaynakları, yani insanlık adına ne varsa her şeyi sermayenin çıkarı doğrultusunda metalaştıran bu sistem temellerinden bozuktur.

Emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak çürümüştür ve temellerinden sallanmaktadır. Temellerinden bozuk olan bu sistemin üzerinde yapılacak her tadilat görüntüyü kurtarmaktan başka bir anlam taşımayacaktır. İnsan hayatını hiçleştiren kapitalizm tarihin çöplüğüne gönderilip yerine sosyalizm kurulmadıkça, insanca yaşam koşullarına ulaşmak mümkün olmayacaktır.

Gençlik etkinliklerinden...

Anadolu Üniversitesi'nde anma

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde 21 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya şahsında Mayıs şehitleri anması gerçekleştirildi. Üniversite içerisindeki Migros karşısında biraraya gelen öğrenciler "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!" pankartını açtılar, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğraflarını taşıdılar.

Saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasından sonra kısa bir şiir dinletisi sunuldu. Açıklamada, Mayıs ayında şehit düşen devrimci önderlerin yaşamları, direnişleri anlatıldı ve bıraktıkları mirasa sahip çıkıldığı vurgulanarak, "Devrim, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenleri anmak, onların insanlığın kurtuluşu için onurla taşıdığı bayrağı daha da yükseltmekten geçmektedir" denildi.

Ekim Gençliği, DGH, DÖB, ODAK/Genç Direnişi, ÖGD, SGD tarafından örgütlenen eyleme YDG-M destek verdi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Mayıs şehitleri ölümsüzdür!", "Mahir, İbo, Deniz... Sürüyor, sürecek mücadelemiz!", "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci'de Kaypakkaya ve Dörtler anması

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde 21 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler anması gerçekleştirildi. DGH, SGD, YDG ve YDG (M) tarafından örgütlenen anma etkinliğine Ekim Gençliği, TÜM-İGD ve Marksist Bakış da destek verdi.

Etkinlik başlamadan önce sloganlar eşliğinde fakülteler gezildi ve kantinde konuşmalar yapılarak etkinliğe davette bulunuldu. Kampüs içerisindeki yürüyüş sırasında "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Etkinlik, İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler şahsında devrim davasında ölümsüzleşenler adına saygı duruşuyla başladı. Ardından ortak metin okundu. Kaypakkaya ve Dörtler şahsında direniş geleneğini anlatan sinevizyon gösterildi. Ardından şiir dinletisi ve bir söyleşi gerçekleştirildi.

Cebeci Ekim Gençliği

YTÜ “Alternatif Üniversite”de grev ve direnişler buluşması!

Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) öğrencileri, YTÜ Rektörlüğü'nün baskı ve engellemelerine karşı 21 Mayıs günü yine kampüs girişindeydiler.

20-21 Mayıs tarihlerinde “Alternatif Üniversite”nin 4. ve 5. derslerini gerçekleştiren öğrencilerin 21 Mayıs günü ders konusu “Grev-direnişler sürüyor, dayanışma büyüyor” başlıklı etkinlikti.

Yürüttükleri mücadeleyi İstanbul'un farklı yerlerinde süren grev ve direnişlerle birleştiren YTÜ öğrencileri öğrenci-işçi dayanışmasının anlamlı örneklerinden birini sergilediler.

Direnışteki YTÜ öğrencisi Tuncay Karaca'nın yaptığı açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik Araştırmacı Gaye Yılmaz'ın sözü almasıyla devam etti.

Yılmaz, işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin önemine vurgu yaptığı konuşmasında, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Türkiye'deki yabancı sermayeli işyerlerdeki örgütlenme süreçlerinden örnek verdi. Gebze Şekerpanar'da kurulu bulunan Bosal Mimaysan'daki örgütlenme süreci üzerinden işçi sınıfının uluslararası dayanışmasını örnekleyen Yılmaz, Bosal'ın Belçika'daki fabrikasında çalışan işçilerin örgütlenme sürecine katkısını anlattı.

Dünya işçi sınıfının çıkarlarını gözetmeyen sendikaların işçi sınıfının çıkarlarını da savunamayacağını sözlerine ekledi. Sendikal bürokrasi gerçeğini hatırlattı.

Ardından söz alan Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay ise, YTÜ öğrencilerinin yürüttüğü mücadeleyi anlamlı bulduklarını ve sürecin başından itibaren bu mücadelenin takipçisi olduklarını söyleyerek konuşmasına başladı. IBM, ATV-Sabah ve Ümraniye Dudullu'da direnişini sürdüren Gülistan Kobatan'ın direnişini selamlayan Karaçay, EMO olarak bundan sonraki süreçte üzerlerine düşen görevi yerine getireceklerini söyledi.

“Alternatif Üniversite” IBM'de sendikal örgütlenme nedeniyle işten atılan Tez-Koop-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Nedim Akay'ın yaptığı konuşmayla devam etti. Sendikal örgütlenme süreci hakkında bilgi veren Akay, beyaz yakalıların örgütlenmesinin önemine işaret etti.

Ardından söz alan direnişçi Sinter işçisi, işçi sınıfı mücadelesi ile öğrencilerin yürüttüğü mücadelenin ortaklaşması gerektiğini belirtti. Etkinlik, Entes Elektronik işçisi Gülistan Kobatan ve Sabah-ATV grevcisi Nuh Köklü'nün yaptığı konuşmalarla devam etti.

Kobatan, Entes Elektronik patronunun emek düşmanı yüzünü teşhir etti.

Kriz bahanesiyle işten atılmasının asıl olarak örgütlülüğe dönük bir saldırı olduğunu söyledi. Entes'teki direnişin Sinter direnişiyi daha fazla ortaklaşması gerektiğini sözlerine ekledi.

ATV-Sabah grevcisi Nuh Köklü, 98 gündür sürdürdükleri grevleri hakkında bilgilendirmede bulundu. Basın sektöründe örgütlenmenin zorluklarına değindi. Konuşma, 100. gününde Beşiktaş Balmumcu'dan Taksim Meydanı'na yapılacak yürüyüşe çağrıyla son buldu.

Direnışteki işçilerin ardından Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Öztürk, Hava-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Engin Barutçu ve DİSK / Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir söz aldı.

Öztürk, kamu emekçilerinin işçiler ve öğrencilerle ortak mücadele yürütmesinin zorunluluğuna işaret etti.

Engin Barutçu, lise yıllarında karşılaştığı baskılar üzerinden örnekler vererek, aynı baskı ve engellemelerin bugün de yaşandığını ifade etti, mücadele alanlarında birleşme çağrısı yaptı.

Veysel Demir de sendikal örgütlenme mücadelesi yürüttükleri çeşitli belediyelerde yaşadıkları direniş ve grev süreçlerini anlattı, ortak mücadele çağrısı yaptı.

“Alternatif Üniversite”nin son konuşmacısı ise, YTÜ Rektörlüğü tarafından okula girişi yasaklanan bir YTÜ öğrencisinin annesiydi. Oğlunun yürüttüğü mücadeleye sahip çıktığını belirten anne, sadece oğlunun değil mücadele eden tüm öğrencilerin yanında olacağını söyledi.

Bandista'nın söylediği marşlarla devam eden “Alternatif Üniversite” yapılan konuşmalar ve atılan sloganlarla son buldu.

YTÜ Ekim Gençliği

Gençliğin faaliyetlerinden...

İÜ Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi'nde Ekim Gençliği faaliyetlerini propaganda çalışması ile sürdürüyoruz. Birçok gündeme değinirken tarihsel önem taşıyan olayları da duyurmaya çalışıyoruz.

Geçtiğimiz hafta boyunca devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'nın zindanlarda katledilişinin yıldönümü vesilesiyle “Çelik aldığı suyu unutmadı, unutmayacak!” şiarlı, üzerinde Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu afişlerimizi Edebiyat Fakültesi'nde yaygın bir şekilde kullandık.

LC Waikiki'yi hedef alan eylemler Meha işçilerinin mücadele kararlılığı sayesinde kazanımla sonuçlandı. LCW, direnişin 75. gününde direnişçi işçilerin alacaklarının %65'ini vermeyi kabul etti. Bizler de daha önce okulumuzda direnişlerini duyurduğumuz ve ziyaret gerçekleştirdiğimiz Meha işçilerinin kazanımını duyuran duvar gazetelerimizi Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi'nde kullandık. Birçok öğrenciye direnerek kazanmanın önemini anlattık.

43 gündür kapı önünde olan Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) öğrencileri, YTÜ Rektörlüğü'nün baskıcı ve anti-demokratik uygulamalarına karşı YTÜ Beşiktaş Kampüsü önündeki direnişlerini sürdürüyorlar. Bizler de okulumuzda, kapı önünde gerçekleştirilen “alternatif üniversite”nin duyurusunu yaptık. YTÜ'de yaşanan süreci ve neden kapı önünde olduğunu anlatan duvar gazeteleri hazırladık ve yaygın bir şekilde fakültelerde kullandık.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Kamp-Üs'te belgesel gösterimi

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nde 27 Mayıs'ta başlayan festivalin hazırlıkları kapsamında ÖKM'de Fatih Akın'ın “Crossing the Bridge (Köprüyü Geçerken)” isimli belgeselinin gösterimini gerçekleştirdik.

Gösterimden önce Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi'nde el ilanı dağıttık. Yaygın bir şekilde afiş astık. Merkez Kampüs'te yemekhane çıkışında dergimizin dağıtımını yaptık. Birçok öğrenciyi hem belgesele hem de festivale çağırdık.

Gösterimden önce bir arkadaşımızın yaptığı konuşmada Kamp-Üs dergisinin çıkma sebebi özetlendi. Festivalden bahsederek, YÖK'ün özgür alanlar projesini, özgürlük anlayışını teşhir ederek alanları bizim özgürleştirebileceğimizi söyledi. Festival kapsamını anlatarak, verdiğimiz mücadelenin her yerde devam edeceğine vurgu yaptı.

Ardından belgesel gösterimine geçildi. İstanbul'daki müziği konu alan belgeselde ulusal soruna ve sınıf çelişkilerine de vurgu yapılıyordu. Gösterime yaklaşık 30 kişi katıldı.

Kamp-Üs Dergisi

ABD Guantamo'dan vazgeçmek istemiyor!

ΩAfganistan işgalinden sonra açılan Guantamo işkence kampı, tekeli kapitalizmin “adalet” anlayışını çarpıcı bir şekilde gösteren ayna işlevi görmüştür. Irak işgalinin ardından Bağdat'taki Ebu Garip zindanından dünya medyasına yansıyan tüyler ürpertici görüntüler ise tabloyu tamamlamıştır.

Guantamo-Ebu Garip aynasından yansıyanlar, “teröre karşı savaş”tan, “dünyayı daha güvenli hale getirmek”ten, “demokrasi/özgürlük ihraç etmek”ten söz eden batılı emperyalistlerin, işgal ettikleri ülke halklarına neler götürebildiklerini ayan beyan ortaya koymuştur. Guantamo-Ebu Garip zindanları, batılı emperyalistlerin insan türünü aşağılayan vahşi işkenceler konusundaki uzmanlıklarını sergiledikleri birer laboratuvara dönüştürüldü. Bunların yanısıra, işkenceyi gökyüzüne taşımak için uçak filosu oluşturan ABD emperyalizmi ile suç ortakları, teknolojiyi hangi yönde kullandıklarını da gösterdiler.

Her iki işkence kampındaki vahşetin dünya tarafından öğrenilmesi, Ebu Garip zindanının kapatılmasını zorunlu hale getirmişti. Nitekim hem oluşan tepkileri zayıflatmak hem imaj düzeltmek amacıyla Ebu Garip kapatıldı. Ne de olsa yeni Ebu Garip'ler açmak o kadar zor değildi.

Guantamo ise farklı bir yerde duruyordu. İşgal altında bulunan Küba topraklarına kurulan bu kampın aynısını ABD dışında kurmak zor bir iş. Bundan dolayı emperyalist Amerikan rejimi, bir kambura dönüştüğü halde halen Guantamo işkence kampından vazgeçemiyor. Emperyalist kapitalizmin jandarması, Guantamo gibi korku salan bir kampa ihtiyaç duyuyor. Seçim vaatlerinden biri olan bu işkence kampının kapatılması yönünde attığı ilk adımda tökezleyen ABD başkanı Barack Obama, sadece Bush'un Cumhuriyetçi Parti'sine mensup senatörlerden değil, kendi partisinden, yani Demokrat Parti'li senatörlerin de muhalefetiyle karşılaştı. Her iki partinin aynı yönde oy kullanmaları, iki parti arasında bazı nüanslar dışında bir fark olmadığı gerçeğini bir kez daha ortaya koydu.

Demokratların çoğunlukta olduğu Senato'da yapılan oylamada, işkence kampının kapatılması için gerekli kaynakların aktarılmasına karşı çıkan tasarı 90 oyla kabul edildi. Sadece 6 senatör tasarıyı

onaylamadı. Böylece Guantamo'yu kapatıp ABD emperyalizminin imajını az da olsa düzeltmek isteyen Obama'nın ilk girişimi fiyaskoyla sonuçlandı.

Guantamo'nun kapatılması etrafından dönen tartışmalar ve senatonun ortaya koyduğu tercih, sadece Türkiye gibi bağımlı kapitalist devletlerin değil, batılı emperyalist devletlerin de işkenceci bir zihniyet tarafından yönetildiğini gösteriyor. Emperyalist devletler de, rejim için tehlikeli olduğu varsayılan kişi veya güçlere karşı herhangi bir yasanın geçerli olmayacağını fütursuzca ortaya koydular.

“Düşman savaşı” diye bir kavram uyduran ABD rejimi, bu tanıma girenlere hiçbir yasanın uygulanamayacağını savunuyor. Nitekim iğrenç işkencelerin sistematik bir şekilde uygulandığı Guantamo'ya kapatılan 779 kişinin neredeyse hiçbiri hakkında ciddi bir dava açılmamıştır. Kamptaki vahşi icraatlara yıllarca maruz kaldıktan sonra yargılanmadan serbest bırakılanların sayısı 539'a ulaştı.

Guantamo işkence üssü büyük ihtimalle kapatılacaktır. Zira bu kamp, ABD emperyalizminin vahşetini hergün dünyaya hatırlatıyor. Dahası Obama'nın seçim kampanyasındaki vaatlerinden biri de, Guantamo işkence üssünü kapatmaktır. Görünen o ki, Obama yönetimi bu vaadi gecikmeli de olsa yerine getirmek zorunda kalacak. Ancak bu üssün kapatılması, hiçbir şekilde emperyalist Amerikan rejiminin işkenceden vazgeçeceği anlamına gelmiyor.

Toplumların azınlık bir kesimini oluşturan burjuva sınıfların çıkarlarını koruyan şu veya bu kapitalist devletin işkence vahşetinden vazgeçmesi söz konusu bile olmaz. Dozu ve yaygınlığı farklı olsa bile, tüm kapitalist devletler ihtiyaç duyduklarında işkence vahşetine başvuruyorlar. Bu barbarlığı belli ölçülerde önlemenin en etkili yolu toplumsal muhalefetin devletler üzerinde basınç uygulamasıdır. Nitekim Latin Amerika'nın bazı ülkelerinde işkenceci katillerin mahkum edilmesinin ancak “sol dalga”nın yükselişinden sonra mümkün olması bir rastlantı değildir.

İşkence ve her tür zorbalıktan arınmış bir dünya için ise hem kapitalizmi hem onun silahlı bekçisi olan burjuva devleti tarihin çöplüğüne atmak zorunludur!

Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'na hazırlık toplantısı...

Hollanda'nın çeşitli şehirlerinden (Eindhoven, Rotterdam, Amsterdam, Den-Haag, Delft, Utrecht, Schiedam ve Rijswijk) kadınların katılımıyla, Venezuela'da 2011 yılında yapılacak olan Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'na hazırlık toplantısı gerçekleştirildi.

Hollandalı, Filipinli, Türkiyeli, Endonezyalı ve Arjantinli kadınların katıldığı toplantı hazırlık toplantılarının dördüncüsüyüdü. Toplantı, tanışma bölümünün ardından, önerilen isim ve amblem üzerine tartışmalarla devam etti.

Gündemdeki bir diğer konu ise yöresel komitelerin önerilerini tartışmak ve karara bağlamaktı.

Hollanda'nın çeşitli bölgelerinden toplantıya sunulan öneriler şöyle belirlendi:

Rotterdam bölgesi: 8 Mart'ın ülkesel düzeyde kutlanması; kadın sorunları hakkında bilgilendirme toplantıları yapılması; her bölgede yapılan etkinliklerin bilgisinin toparlanması; koordinasyon toplantılarına her bölgeden bir temsilcinin katılması, vb...

Amsterdam bölgesi: Hollanda'da yaşayan kadınların sorunlarının araştırılması; her bölgede bir, ülkesel düzeyde ise bir ya da iki konferans düzenlenmesi; her bölgeden mücadeleci kadınlarla ve kız öğrencilerle röportajlar yapıp bunların bir kitap olarak basılması; konferansın tanıtımını yapan afiş, broşür ve bildirilerin basılması, vb...

Den Haag bölgesi: Komitenin finans sorununu çözmek için sponsor aranması ve maddi ihtiyaçların karşılanması için etkinlikler organize edilmesi.

Eindhoven bölgesi: Hollanda hazırlık komitesine ait bir web sitesinin açılması; bölgede bulunan kadın konferansının tanıtımının yapılması ve katılıma yönelik çağrıda bulunulması; ülkesel düzeyde organize edilecek etkinliklerin her bölgeye taşınmasının sağlanması, vb...

Bölgeler konuşulduktan sonra 1 Haziran 2009'da Gelsenkirchen'de gerçekleşecek olan ilk WWC Avrupa Temsilciler Toplantısı'na kimlerin katılacağı tartışıldı. Bir sonraki toplantının 29 Ağustos 2009 tarihinde yine Utrecht'te yapılması kararlaştırıldı.

Bir-Kar Emekçi Kadınlar Komisyonu / Hollanda

Barack Obama-Benyamin Netanyahu görüşmesi...

Ezilen halkları emperyalist güçler değil, birleşik direniş özgürleştirebilir!

Barack Obama başkanlığa seçildiğinde, Washington'daki savaş baronları ile dünyanın farklı ülkelerindeki yardımcıları, ABD emperyalizminin yerlerde sürünen imajını düzeltmek için kampanya başlattılar. Bu seferberlik çerçevesinde ota atılan yalanlardan biri, Barack Obama yönetiminin Filistin sorununa çözüm üretmek için ilk fırsatta harekete geçeceği idi.

ABD emperyalizminden nefret eden Arap halklarını etkilemek için bundan daha bir iyi yalan bulunamazdı. Zira halkların nefretinin birikmesinin temel nedenlerinden biri, İsrail'deki ırkçı-siyonist rejimin ABD emperyalizmi tarafından kayıtsız şartsız desteklenip silahlandırılmasıdır.

Filistin topraklarının fütursuzca gasp edilmesi ve emperyalist güçlerin desteği sayesinde kurulan ırkçı-siyonist devlet, Filistin topraklarını gasp etme pervasızlığını sürdürüyor. Toprak gaspının yanısıra, bir savaş aygıtından ibaret olan İsrail devletinin 60 yıldır vahşi katliamlar gerçekleştirilmesi de, genelde emperyalistlerin, özelde ABD emperyalizminin desteği sayesinde mümkün olmaktadır. Bu kabarık suç dosyasına Irak işgalinin eklenmesi ABD emperyalizmine karşı biriken nefreti doruğa çıkardı.

Emperyalist güçlerin bölgede oynadıkları uğursuz rolün farkında olan Arap halkları nezdinde ABD'nin imajını düzeltmek kolay bir iş değil. Bu nedenle Filistin sorununa çözüm üretileceği aldatmacası ortaya atıldı. Ancak en etkili yalanların bile gerçeğin üstünü örtme gücünden yoksun olduğu bir gerçek.

Barack Obama yönetiminin Filistin sorununda izleyeceği politikanın özünü anlamak için çok beklemek gerekmedi. Geçtiğimiz aylarda kurulan faşist İsrail hükümetinin başı Benyamin Netanyahu'nun Washington ziyareti, Barack Obama'nın Filistin sorununa önerdiği çözümün ne anlama geldiğini gözler önüne serdi. Yanısıra ziyaret, Obama'nın ırkçı-siyonist rejime karşı takınacağı tutum hakkında da net bir açıklık sağladı. Gerçi hem Obama hem yönetiminin önde gelen diğer şefleri, İsrail'i korumayı temel görev edindiklerini daha önce de açıklamışlardı. Buna karşın Obama yönetiminin Filistin sorununa çözüm üreteceği yönündeki beklenti devam ediyordu. Beklenti içindeki güçler arasında Filistin'in halihazırdaki iki temel örgütü El Fetih ile Hamas bile vardı.

Avigdor Lieberman gibi kafatasçı bir faşisti dışişleri bakanı koltuğuna oturtan Benyamin Netanyahu, Obama ile görüşmesinin ardından İsrail'de yaptığı açıklamada şöyle diyordu: "*Filistinliler'le ve Suriyeliler'le barış görüşmelerinin elbette, ön koşulsuz olarak açılması konusunda hazır olduğumu söyledim. Ancak, herhangi bir barış anlaşmasının da İsrail'in özel güvenlik ihtiyaçlarına çözüm olması gerektiğini vurguladım.*"

İrkçi İsrail başbakanı, Filistinliler'le barış için masaya oturmaya hazır olduklarını, ancak Filistinliler'in önce İsrail'i Yahudi devleti olarak tanıması gerektiğini, Obama huzurunda söyleyecek kadar pervasız. Siyonist rejim, **İsrail'in Yahudi devleti olarak tanınması ve İsrail'in özel güvenlik ihtiyaçlarına çözüm** üretecek görüşmeler istiyor. İşte Obama ile görüşmede İsrail'in önerdiği "çözüm" bundan ibaret.

Bu yaklaşımın ABD başkanının hoşuna gittiği söylenemez. Zira bu yaklaşım, Arap halklarını aldatma çabasını şimdiden boşa çıkarıyor. Buna karşın Obama'nın sözleri bilinen klişelerin ötesine geçemedi.

İsrail başbakanıyla görüşmesinde Filistin devletinin resmen kurulmasını öngören "iki devletli çözümün" gerekli olduğunu dile getiren Barack Obama, Batı Şeria'da Yahudi yerleşim merkezlerinin kurulmasına son verilmesinin ve Gazze'de Filistinliler'e uygulanan sert ambargonun kaldırılmasının gerekli olduğunu söylemekle yetindi.

Bu sınırlarda kalan bir söylemin Filistin sorununun çözümünü yakından uzaktan bir alakası yok. Zira Filistin halkının asgari talepleri, başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulması, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi, sürgündeki 4 milyon Filistinliye geri dönüş hakkının tanınması, inşası bitmek üzere olan yüzlerce km'lik ırkçı-duvarın yıkılması şeklinde özetleniyor.

Bu temel taleplerin lafını etmekten bile geri duran ABD başkanının, Filistin sorununa çözüm üreteceği iddiasının hiçbir ciddiyeti olamaz. Bu arada Obama, İsrail'in bilinen "rutin icraatları"na karşı sesini yükseltmekten de geri durdu. Yeni Yahudi yerleşimlerinin kurulması, Kudüs'ün Araplardan arındırılması ve ırkçı-duvar inşaatının devam etmesi, siyonist İsrail rejiminin ABD planını bile reddettiğini kanıtıyor. Öte yandan İsrail tüm Filistin topraklarını ele geçirmek için en iğrenç yöntemlere başvurduğu halde, ABD'den gelen askeri, mali, siyasi, diplomatik destek aynen devam ediyor.

Bu koşullarda, ABD yönetiminin ya da Barack Obama'nın Filistin sorununa çözüm üreteceği söylemi, çirkin bir aldatmacadan ibaret kalıyor. Kaldı ki siyonist rejim Amerikan "çözüm planı"na razı edilse bile, ki bu ihtimal çok düşüktür, bu kadarı Filistin sorununun çözüleceği anlamına gelmiyor. Nitekim onbeş yıldır kesintili bir şekilde devam eden görüşmelerin çözüm üretmek bir yana, siyonist

barbarlığı daha da azdırmaktan öte kayda değer bir sonuç yaratmamışken, Obama yönetiminin önerdiği "yol haritası"nın da hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayacaktır.

İsrail belasını Arap halklarının başına musallat eden emperyalist güçlerin Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmesi sözkonusu bile olamaz. Zira böyle bir şey eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira, dünyada ezilen halklar olgusunun kendisi bizzat emperyalizmden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, ezilen halklar ancak birleşik, anti-emperyalist direnişlerle özgürlüklerine kavuşabilirler.

Dünyadan...

Kolombiya'da grev kazandı!

Kolombiya'nın kuzeydoğusunda çalışan muz işçileri ile işverenler arasında anlaşma sağlanması üzerine grev sona erdi.

Kolombiya'nın Urana bölgesinde ücretlerinin artırılması talebiyle 8 Mayıs'ta greve çıkan yaklaşık 17 bin muz işçisi grevlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Sendika yetkilisi işverenin, talep ettiklerinden daha fazla bir artışı kabul ettiğini söyledi.

Kolombiya muz üretiminde dünyada 3. sırada bulunuyor.

Bangladeş'te sendika başkanı tutuklandı

Bangladeş'te Ulaşım İşçileri Sendikası'nın (Pabna District Motor Sramik) başkanı Swapan 21 Mayıs akşamı tutuklandı. Sahte ehliyet düzenlediği

iddiasıyla tutuklanan Swapan'ın serbest bırakılması için sendika üyesi ulaşım işçileri greve çıktı.

Bangladeş'in kuzeyinde yer alan Pabna District şehrinde 22 Mayıs sabahı başlayan grev öncesinde işçiler otobüs terminali önünde eylemler yaparak sendika başkanının serbest bırakılmasını istediler.

Hindistan'da 3 bin işçiye tutuklama!

Hindistan'ın lastik üreticisi MRF'nin Arakonam fabrikasında çalışan işçilerin grevi tutuklamalarla engellenmeye çalışılıyor.

İşçilerin maaşlarıyla ilgili olarak fabrika yönetimiyle sendika arasında yapılan anlaşmaya karşı çıkan MRF'ye ait Arakonam ve Puducherry fabrikalarında çalışan işçiler 9 Mayıs'ta greve çıkmıştı. İşçiler ve onlarla beraber bekleyişlerini sürdüren aileleri grevin 15. gününde tutuklandı. Sendikanın verdiği bilgiye göre, tutuklananların sayısı 3 bini buluyor.

Fabrika yönetimi ise Arakonam ünitesinde lokavt kararı aldı. Her iki ünite de üretim durdu.

ABD'nin kirli ve karanlık icraatları

5-8 Mayıs tarihlerinde ABD'de Karzai-Obama-Zerdari arasında düzenlenen üçlü zirvede Pakistan, ABD tarafından "teröre göz yummak" ile suçlanmıştı. Bu uyarının ardından Pakistan rejimi uşaklığının tüm gereklerini yerine getirmeye başladı.

Böylece Afganistan'ın işgaliyle başlayan savaş Pakistan topraklarına iyice taşınmış oldu. Bu gerici ve haksız savaşların sonuçlarını görmekte olduğumuz şu günlerde, ABD emperyalizmi de kirli tezgâhlarının açıklanmasıyla teşhir olmaya devam ediyor. Aslında bilinen gerçekler dile getirilmiş olsa da, söyleyenlerin konum ve kimlikleri nedeniyle itiraflar önem kazanmaktadır. Dile getirilen bir dizi iddia ABD emperyalizminin amacına ulaşmak için hiçbir kural ve yasa tanımadığını yeniden doğrulamaktadır.

İlk iddianın sahibi hem uşak hem katil olan Pakistan Devlet Başkanı Zerdari'dir. Onu böyle konuşmaya iten ABD emperyalizminin baskısıdır.

ABD emperyalizminin çıkarları için yürütülen bu savaşın suç ortaklığını da yapan Pakistan Devlet Başkanı Asif Ali Zerdari, daha önce "Taliban'ın CIA tarafından kurdukları"nu söylemişti. Medyaya yaptığı açıklamada ise, 11 Eylül saldırısından üç ay sonra, Aralık 2001'de Pakistan ordusunun Tora Bora dağlarında El Kaide lideri Bin Ladin'i yakalayıp Bush yönetimine teslim ettiğini, ancak Ladin'in kısa bir süre sonra Amerikan ordusu tarafından serbest bırakıldığını iddia ediyordu. Ladin'in şimdi yaşadığına inmadığını belirten Zerdari, CIA'nin sekiz yıldır Ladin'den haber alamadığını bildiğini de belirtiyordu. Ayrıca, Washington ve müttefiklerinin Ladin'in Tora Bora dağlarına saklandığına dünyayı inandırmasının arkasında başka planlar olduğunu ima ediyordu.

Bir diğer iddia ise dünyaca ünlü gazeteci Seymour Hersh tarafından ortaya atıldı. *New Yorker* dergisinin Pulitzer ödüllü gazetecisi Seymour Hersh, 27 Aralık 2007 tarihinde Ravalpindi'de düzenlediği seçim mitinginin ardından gerçekleştirilen saldırıda hayatını kaybeden Pakistan eski Başbakanı Benazir Butto'nun ölüm emrinin ABD'nin eski başkan yardımcısı Dick Cheney tarafından verildiğini iddia etti. Arap medyasına konuşan Hersh, "Lübnan Başbakanı Refik Hariri gibi Butto'nun öldürülmesi emrini de Cheney verdi. Suikast CIA içinde kurulan Özel Operasyon Birimi tarafından gerçekleştirildi. Bu birimin amacı ABD karşıtlarının elimine edilmesi" diye konuştu. Ayrıca, Usame bin Ladin'in ABD tarafından öldü kabul edilmemesinin sebebinin bu ülkedeki varlığının sona ermesi olduğunu iddia etti.

Seymour Hersh'in bir diğer önemli iddiası ise, Lübnan Başbakanı Hariri suikastı ile ilgili. Lübnan Başbakanı Refik Al Hariri'nin ABD üslerinin Lübnan'da kurulma sürecine karşı çıktığı ve Washington'un çıkarlarını korumadığı için öldürüldüğünü ileri sürdü ve o dönemki İsrail Başbakanı Ariel Sharon'un da suikaste katkıda bulunduğunu söyledi.

Hersh, West Point'teki Özel Kuvvetler Komutanlığı "yeşil bereliler" takımından mezun olan General Stanley McChrystal'ın suikast ekibinin, operasyon yapacakları ülkedeki ABD temsilcilerinin bile haberi olmadan emredilen görevi yapıp geri döndüklerini açıkladı. Bu komutanlığın uzun süre Bush yönetimi tarafından varlığının bile kabul edilmediğini, ekibin suikastı yaptıktan sonra ülkeden ayrıldığını söyleyen Hersh, Bush-Cheney ikilisinin dışında Kongre'nin dahi bu gruptan haberdar olmadığını kaydetti.

ABD'li araştırmacı-gazeteci Seymour Hersh, Ortak

Özel Operasyonlar Komutanlığı adı altında özel bir birimin olduğunu, bu birimin Amerikan karşıtı eylemlere karıştıklarına veya böyle eylemler planladıklarına inanılan yüksek düzeyde kişilere suikast düzenlediğini dile getirdi. Varlığı Pentagon tarafından inkar edilen bu birim Cheney tarafından yönetilmiş ve birimin komutanlığını da 2003-2008 arasında McChrystal yapmış.

ABD Başkanı Barack Obama'nın teninin esmer olmasının emperyalizmin rengini asla değiştirmeyeceğini ise, icraatları göstermektedir. Obama'nın Amerikan ve NATO gücü askerlerinin kumandanlığı görevini devrettiği kişi, Korgeneral Stanley McChrystal!

Ortaya atılan bu iddialara bakıldığında, kontr-gerilla operasyonlarının emperyalizm tarafından nasıl yaygınca kullanıldığına ilişkin yeni örneklerle karşılaşmaktayız. Yukarıda adı geçen suikastler ve bu suikastleri örgütleyen özel birimlerin benzerleri dünyanın birçok yerinde katliamlar gerçekleştirdi ve gerçekleştirilmeyi sürdürüyor. Latin Amerika'dan Türkiye'ye, Yunanistan'a darbeler ve katliamlar örgütleyen güçler yerli yerinde duruyor. Eski

Sovyet ülkelerinde "renkli devrimler" örgütleyen de aynı derin organizasyondur. Çünkü emperyalist tekellerin egemenliğini sürdürmesini sağlamakla görevli kontr-gerilla örgütlerinin arka planında emperyalist-kapitalist sistem vardır.

Dünyada milyonlarca insanın hayatına malolan bu sistem yıkılmadıkça, dünyanın mazlum halkları barış içinde bir arada yaşayamayacaklardır. Bu gerici

savaşlar, bu yıkım, kan ve zulüm, bu sistem ayakta kaldığı sürece sürecektir. Gerçek ve kalıcı barışa ancak, dünya halklarının emperyalizme, işbirlikçilerine karşı verilecekleri ortak mücadeleyle ulaşılacaktır. İnsanlığın tüm acılarının son bulmasının, özgür ve mutlu yarınlara ulaşmanın tek yolu sosyalizmdir.

TAYAD'lı Aileler'in Ankara eylemi...

"Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son!"

TAYAD'lı Aileler, 22 Mayıs akşamı Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile F Tipi hapishanelerinde tecrit ve işkencenin son bulması, sohbet hakkı genelgesinin uygulanması talebiyle, "Yine Ankara-Abdi İpekçi yollarındayız" dediler.

Galatasaray Lisesi önünde "Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son! Sohbet hakkı uygulansın! / TAYAD'lı Aileler" pankartını açan aileler, "Sohbet hakkı uygulansın!", "Tecrite son!" dövizlerini taşıdılar.

TAYAD'lı Aileler adına basın açıklamasını okuyan Niyazi Ağırman, F Tipi hapishanelerin tecrit hapishaneleri olduğunu, bu hapishanelerin kanlı "Hayata Dönüş Operasyonu" ile açıldığını ve aradan geçen 9 yılın 7 yılında Ölüm Orucu eyleminin devam ettiğini söyledi. Bu büyük direnişte 122 insanın hayatını yitirdiğini, 600'den fazla insanın sakat kaldığını vurguladı.

"Adalet Bakanlığı bu büyük baskıya dayanamamaya 22 Ocak 2007 tarihinde 45/1 sayılı genelgeyi yayınladı. Bu genelge ile F Tipi hapishanelerde tecritin var olduğu kabul edildi" denilen açıklamada, Adalet Bakanlığı'nın bu genelgeyi yayınlamaya tecritin kaldırılacağı, sohbet hakkının uygulanacağı sözününün başta ölüm orucu

eyleminde olan tutsaklara, tecritin kaldırılması konusunda mücadele veren DİSK, KESK, TTB, TMMOB, ÇHD, Barolar, aydın ve sanatçılara verildiği hatırlatıldı.

Abdi İpekçi Parkı'nda 10 gün süreyle kalacaklarını ve bu süre içinde Adalet Bakanlığı ve milletvekilleriyle görüşeceklerini ifade ederek, sohbet hakkının uygulanması için mücadele çağrısında bulundular. Basın açıklamasının ardından Ankara'ya hareket ettiler.

TAYAD'lı Aileler Ankara'da...

Sabah saatlerinde Ankara'ya ulaşan TAYAD'lılar, Abdi İpekçi Parkında 10 günlük oturma eylemi başlattılar. Eylem saat 12.00'de yapılan basın açıklamasıyla başladı.

Basın açıklaması şu sözlerle son buldu: "Onlara yine F tipi hapishanelerde tecritin olduğunu anlatacağız, sohbet hakkının uygulanmadığını anlatacağız. Hukuk devleti olduğunu iddia eden bir devlette Adalet Bakanlığı'nın sohbet hakkı genelgesinin uygulanmadığını anlatacağız. Adalet Bakanı'nın bu hakkı uygulamak için söz verdiğini ama sözünü tutmadığını anlatacağız. Yayınladığı emrini uygulamayan müdürleri hakkında Adalet Bakanı'nın hiçbir soruşturma açmadığını anlatacağız. Adalet Bakanının DİSK, KESK, TTB, TMMOB, ÇHD, barolar, aydın ve sanatçılara da söz verdiğini ama sözünü tutmadığını anlatacağız. Sağır kulaklara ulaşmaya çalışacağız."

Basın açıklaması "Tecrite son!", "Sohbet hakkı uygulansın!", "Adalet istiyoruz!" sloganlarıyla sonlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara

Mamak İşçi Kültür Evi 8. Geleneksel Birlik ve Dayanışma Pikniği gerçekleştirildi...**İşsizliğe, yoksulluğa ve yozlaşmaya hayır!**

Mamak İşçi Kültür Evi olarak bu yıl krize, işsizliğe, yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı düzenlediğimiz geleneksel pikniğimizi 24 Mayıs günü gerçekleştirdik. Pikniğin ön çalışmasını ev ziyaretleri, kapı önü afişleri ve radyo duyuruları ile sürdürdük.

Piknik alanının girişine "Mamak İşçi Kültür Evi", piknik alanına ise "Emperyalist kültüre, savaşa, yıkıma geçit vermeyeceğiz! / Mamak İşçi Kültür Evi", "Çürüyen düzene, çeteleşen devlete, sosyal yıkım saldırılarına, geleceksizliğe, yoksulluğa karşı çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde! / Mamak İşçi Kültür Evi" pankartlarını astık.

Piknik bu yıl da "Yârin yanağından gayrı paylaşmak için her şeyi" denilerek kolektif bir şekilde örgütlendi. Sabah piknik alanına gelindiğinde ortak sofraya hep birlikte kuruldu. Kurulan kardeşlik sofrası kaldırılmadan komünist şair Nazım Hikmet'in anmasına geçildi.

Devrimin ve sosyalizmin şairini, sanat anlayışını ve dünya görüşünü aktaran bir sunumla ve kendi dizeleri ile andık. Anmanın ardından çeşitli etkinlikler örgütlendi. Hep birlikte halaylar çekildi. Kapitalizmin krizi ve krizin yıkıcı sonuçları üzerine söyleşi ve serbest kürsü bölümüne geçildi. Bu bölümde yapılan konuşmada işçi sınıfının ve emekçilerin örgütsüz ve dağınık tablosundan kaynaklı krizin faturasının işçi-emekçilere bugün ağır bir şekilde ödetildiği vurgulandı. Krizin faturasını ödemeyi reddederek direnişe geçen Desa direnişçisi Emine Arslan ve Entes Elektrik direnişçisi Gülistan Kobatan'ın mücadelesinden örnekler verilerek kriz karşısında yapılması gerekenler anlatıldı. Kapitalizmin teşhiri yapılarak devrim ve sosyalizm mücadelesinin yakıcılığından bahsedildi. Sincan İşçi Derneği adına bir arkadaş kürsüden söz aldı. Binlerce işçinin işten atıldığı, ağır sömürü koşullarının hüküm sürdüğü Sincan Organize Sanayi'nin diğer sanayi bölgelerinden farklı bir tablosunun bulunmadığını ifade edildiği konuşmada sermaye sınıfı karşısında işçilerin örgütlü olmasının önemine değinildi.

Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada, yoksulluğun ve sefalet koşullarının sonuçlarından biri olan yozlaşmadan ve işsizliğin yıkıcı sonuçlarından bahsedildi. Alternatif devrimci kültür ve sanat mevzisi olan işçi kültür evinde örgütlenme çağrısı yapıldı. Geçtiğimiz aylarda yürütülen "İşten atmalar yasaklansın, herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" başlıklı çalışmanın önümüzdeki günlerde farklı araçlarla devam edeceği ifade edildi. Ağustos ayında 6.'sı kriz gündemi üzerinden örgütlenecek olan Mamak Kültür Sanat Festivali'ni birlikte örgütlenme çağrısı yapıldı.

Piknikte, sermaye düzeninin katliamcı kimliğinin örneklerinden olan Sivas katliamı ve Ergenekon gündemlerine de değinildi. Ekim Gençliği adına yapılan, gençliği devrim ve sosyalizm davasına kazanmanın önemini içeren canlı konuşmanın ardından serbest kürsüye geçildi. Serbest kürsüde sanayi işçileri, tekstil işçileri, liseli ve üniversiteli gençlerin sesini taşıyan konuşmalar yapıldı. Serbest kürsü oldukça canlı geçerken, bu bölüm katliamcı, sömürücü sermaye düzeninden hesap sorma, devrim ve sosyalizm davasını büyütmeye çağrısıyla sona erdi.

Öğlen yemeğinde de kurulan ortak sofranın ardından Mayıs şehitleri özelinde İbrahim Kaypakkaya, Nurhak Şehitleri ve Haki Karer'i anma

programına geçildi. Öncelikle devrim davasının yenilmezliği ve devrim davası uğruna yiğitçe direnabilmenin önemi anlatıldı. Mayıs şehitleri şahsında devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenler için saygı duruşunun ardından müzik atölyesi tarafından söylenen türküler ve marşlarla anma sürdürüldü. Hep bir ağızdan söylenen türküler ve marşlardan oluşan dinleti Çav Bella ile sona erdi.

Program, halk oyunu atölyesinin gösterisi ve sportif etkinliklerle devam etti. Birarada üretken zaman

geçirebilmenin verdiği mutluluk pikniğe katılan herkesin yüzünden okunurken, aralıklı yağmur yağışına karşın herhangi bir dağınıklık olmadı. Mamak İşçi Kültür Evi'nin her Cumartesi düzenlediği genel kitle toplantısı ve 29 Mayıs'ta gerçekleştirilecek Mayıs Şehitleri anma programının çağrısı yapıldı. Pikniğe 100 kişilik bir katılım gerçekleşti. Mamak İşçi Kültür Evi'nin yaz dönemi faaliyeti önümüzdeki günlerde güçlenerek sürecek.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Yurtdışında Mayıs şehitleri anmalarından...**Stuttgart'ta Mayıs şehitleri anması**

Devrim tarihimizin unutulmaz devrimci önderleri, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya ve Sinan Cemgil, 23 Mayıs günü Almanya'nın Stuttgart kentinde gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Devrim davası uğruna yaşamını feda eden devrimciler için düzenlenen etkinlik, dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için Enternasyonal marşı eşliğinde yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Ardından Deniz, Mahir, İbrahim ve Sinan Cemgil'in tarihe silinmez izler bırakan devrimci yaşamlarından kesitler sunan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Dönemin tarihsel, toplumsal ve siyasal koşullarının da anlatıldığı sinevizyon, ilgi ve heyecanla izlendi.

Ardından direnişçi Entes işçisi Gülistan Kobatan'ın 10 gündür sürdürdüğü direnişine destek çağrısı yaptığı mesajı okundu. Bu sınıf bilinçli işçinin mesajı yoğun alkış aldı.

Son olarak, günün anlam ve önemine, etkinliğin temel amacı ve hedefine ilişkin konuşma yapıldı. Konuşmada, devrim tarihimizde bir milat olan '71 Devrimci Hareketi'ne ve bu hareketin önderlerinin kendi tarihsel, toplumsal ve siyasal koşulları içinde son derece anlamlı olan devrimci mücadelelerine, bu hareketi devrimci kılan yanlarına değinildi. Bu hareketin hala kalıcı ve güncel olan, tam da bu nedenle günümüze taşınan yanlarının altı çizildi.

Sunum yapan yoldaş, devrimci hareketin saflarında bu ruhun gitgide zayıfladığına dikkat çekti. Devrimci imkanların yeniden çoğaldığı, bundan böyle daha sık devrimden söz edebileceğimiz bir dönemde, bu ruha olan ihtiyacın arttığını vurguladı. Devrimci hareketin dağılan ve çözülen bir sınıfın devrimciliğini temsil ettiğini, ileri bir

devrimciliğin ancak sınıf devrimciliği olacağını belirtti.

Etkinlik Enternasyonal'in söylenmesiyle sona erdi. Etkinliğe yaklaşık 70 kişi katıldı.

Stuttgart'tan komünistler

Mayıs şehitleri Frankfurt'ta anıldı

Mayıs şehitleri, 24 Mayıs günü Almanya'nın Frankfurt kentinde gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Devrimci önderler için düzenlenen etkinlik, dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunu pek çok etkinliğimize katkı sunan dostumuz Orhan Karataş'ın, devrimci türkülerden oluşan kısa müzik dinletisi izledi. Ardından Frankfurt BİR-KAR gençliğinden üç yoldaş kısa bir şiir dinletisi sundu. Devrimci önderlere adanmış şiirlerden oluşan dinleti beğeniyle izlendi, yoğun biçimde alkışlandı.

Şiir dinletisinden sonra, '60'lı ve '70'li yıllarda yaşanan toplumsal ve siyasal hareketlilik ile devrimci önderlerin yaşamından kesitlerin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik bir yoldaşın mücadele tarihimizin belli bölümlerini vurguladığı konuşma ile sürdü.

Konuşmanın ardından BİR-KAR Frankfurt gençliğinin hazırladığı, Erdal Eren'in faşizmin idam sehпасını yerle bir eden devrimci duruşunun anlatıldığı kısa bir oyun sunuldu. Genç yoldaşların büyük bir ciddiyet ve amatör bir ruhla sergiledikleri oyun beğeniyle izlendi.

Etkinliğin son bölümünde, Lale Koçgün adlı genç bir müzisyen arkadaşımız sahne aldı. Lale Koçgün devrimci önderler için bestelenmiş birbirinden güzel türkülerini seslendirerek, etkinliğe renk kattı. Etkinlik çekilen halaylara son buldu.

Frankfurt'tan komünistler

Onurlu çözüm mü? Yoksa dilencilik mi?

M. Can Yüce

Kuzey Kürdistan Kürtler'i açısından çarpıcı ve aynı zamanda yaşamsal soru budur!

Bilindiği gibi bir süredir Kürt sorunu tartışılıyor. Bu konuda biz de görüşlerimizi dile getirmeye çalışıyoruz. Sorumluluk duyan her yurtsever Kürt, devrimci kişi ve grup da görüşlerini ortaya koyuyor ve tartışıyor.

Bugün egemen iki görüş var, "görünürdeki" çoğunluk tarafında paylaşılan. Biri, genel olarak Türk egemen çevrelerinin dile getirdiği ve tartışmaya sunduğu görüş... Diğeri PKK-KCK ve DTP tarafından dile getirilen görüş...

Egemenler, genel olarak sömürgeci sistemlerini değiştirmeden ve sarsmadan, bu sistem çerçevesinde birkaç "palyatif" kırıntıyla sorunu çözmek, daha doğru bir deyişle bilinmez bir tarihe ertelemek eğilimindedirler. "Politik" Kürtler'i de bu "çözümlerine" ikna etmek, onları bunun yerel bir payandası haline getirmek istemektedirler... Bu, anlaşılır bir durumdur, kendi sömürgeci duruşlarının gereği bir eğilimdir...

Ancak egemen "politik Kürtler'in", daha açık bir ifadeyle PKK-KCK ve DTP'nin programı ve duruşu, özünde, bu sömürgeci çerçeveyi aşma, hatta zorlama niteliğinde değildir. Aslında bu da bir bakıma anlaşılırdır, çünkü İmralı süreci TC'ye ve resmi çizgiye biat ve teslimiyet çizgisidir, kendini birkaç kırıntı ve af ile kabul ettirme hareketinin adıdır. Bu gerçekliği sayısız yazıda belgeleriyle ortaya koyduk. Hemen vurgulamak gerekir ki, son 10 yıllık İmralı süreci bu biat, ideolojik ve ruhsal teslim olma hedeflerine belli ölçülerde varmış bulunuyor. 10 yıldır aralıksız ve sistematik bir biçimde yapılan ideolojik silahsızlandırma hareketi, Kuzey Kürt politikasına, düşünce yapısına ve ruhsal duruşuna önemli ölçüde egemen olmuştur.

Bundan dolayıdır ki, bu egemen politik, düşünsel ve ruhsal duruşun referans noktaları TC ve Kemalizm'in belgeleri, TC tarihinin belli başlı olayları olmaktadır. Son dönemdeki referans noktası, çözüm için ileri sürülen belge, 1921 Anayasası, esas adıyla 1921 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'dur. Referans alınan, çözüm için temel olarak kabul edilen bu kanuna ilişkin değerlendirmemize geçmeden önce bir noktanın altını çizmekte sayısız yarar görüyoruz:

Elbette Kürt halkı yüzyıllardır yaşadığı temel sorunlarını çözmek istiyor. Bu sorunları bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik kavramlarıyla özetlenmektedir. Yani kendi kaderini ve geleceğini gerçekten özgürce belirlemek istiyor. Bu ilkeler bağlamında sorunlarını tartışmak, çözüm yollarını araştırmak ve bulmak istiyor. Yine bu bağlamda "ayrı bir devlet" yerine, aynı siyasal çatı altında yaşama seçeneğini de tartışabilir, çözüm platformlarında bir seçenek olarak gündeme getirebilir.

Ancak sorun genel ilkeleri tekrarlamak yerine, çözüm tartışmalarında ve çözüm platformlarında kendi konumu ve düzeyi hakkında sergilediği tutum çok daha önemli ve yaşamsaldır. Daha açık bir ifadeyle, siz kendinizi eşit bir taraf olarak mı algılıyor ve tanımlıyorsunuz, yoksa eşit olmayan, hak dileyen, paryalık düşünce ve ruhunu aşmayan, hiyerarşinin alt basamaklarında bir yerde duran biri olarak algılıyor ve tanımlıyorsunuz? Temel soru budur? Adil ve onurlu çözümün anahtar soruları da bunlardan başkası değildir!

Bu duruş, her şeyden önce düşünsel ve ruhsal durum ve konumla bağlantılıdır. Köle düşüncesini ve ruhunu aşamamış, paryalık düşüncesi ve ruhu içinde

düşünenlerin kendini eşit bir taraf ve muhatap olarak tanımlaması ve ortaya koyması mümkün mü?

Mümkün olmadığını günlük yaklaşım ve politika yapma tarzından çıkarmak zor değildir. PKK-KCK ve DTP'nin belgelerine ve tartışmalarına, kullandıkları dile ve kavramlara bakın, eşit bir taraf, kendini eşit olarak algılayan, tanımlayan bir kavrama ve davranışa, hatta bunların kırıntılarına rastlayabilir misiniz? Bunun tek bir kanıtı gösterilebilir mi? "Biz bir halk, bir ulus ve ülke olarak bütün diğer halk, ulus ve ülkeler gibi devredilemez eşit haklara sahibiz. Birlikte yaşama, ancak eşit tarafların, eşit ve özgür iradeleriyle mümkün olabilir. Bunun dışında üst-alt, hiyerarşik sömürge-sömürgeci ilişkileri aşmayan düzey ve konumları reddediyoruz. Birlikte yaşamak için eşit bir taraf ve bunun gereği ulusal kimlik haklarımızın tanınması şarttır!" PKK-KCK ve DTP yöneticilerinde bu satırlarda dile getirilen eşit ve onurlu duruşu yansıtan bir düşünsel ve ruhsal duruşun izlerini ve izlenimini alabiliyor musunuz?

Alamazsınız, çünkü böyle bir durumları yok!

Anılan bu eşit hak talebi ve en önemlisi kendini eşit düzeyde görme psikolojisi, politik güç veya güçsüzlükle bağlantılı bir şey değildir. 1970'li yıllardaki PKK'nin ve onun kadrolarının politik gücü hemen hemen yoktu. Ama onların kendini eşit görme, özgürlük ve bağımsızlık bilinci, kendilerinde dünyaya kafa tutma gücü ve cesaretini veriyordu: Ya da politik olarak henüz güç haline gelmemiş olmaları böyle düşünmelerinin ve davranmalarının önünde engel değildi. Bir hak elde etmek, bir mevzi kazanmak politik güç durumuna ve sayısız iç ve dış dengenin karmaşık etkilerine bağlıdır. Ama bunların hiçbirini kendini eşit görme ve bu konumdan aşağısını düşünmeme duruşu önünde engel değildir. İster birey, ister ulusal-toplumsal onurun bundan başka bir tanımı var mı? Kendini parya, murabba, köle gören ve bunu bir düşünüş, davranış ve yaşam tarzına dönüştürenlerin onurundan söz edilebilir mi? İradesine rağmen köle olmak bir suç değildir, ama bunu benimsemek ve bunu bir yaşam tarzı olarak yaşamaya devam etmek, hele bunu bir politik çizgi haline getirmek, onursuzluk değilse nedir?

Kendini eşit bir taraf olarak algılayan ve tanımlayan bir politik çizgi, talepler çitasını "sıfır"a

yakın tutmaz, tersine tam eşit hakları talep eder. Ortada bir tartışma ve "çözüm" platformu varsa "giriş" buradan yapar. Bu, eşit, egemen ve özgür yapıların federal veya konfederal birliği anlamına gelmektedir. Ama "bizimkiler" kafalarında ve ruhlarında eşitliği, eşit olmayı kendilerine yaklaştırmıyorlar, paryalık, kölelik ruhlarının derinliklerine sinmiştir, İmralı da bunun ideolojik ve politik ifadesinden başka bir şey değildir!

Tartışma sürecinde kendilerini eşit bir taraf görmedikleri gibi resmi çizgi ve tarihin belgelerini ve olaylarını kendilerine referans noktası yapmaktadırlar. "Lozan Antlaşması güncelleştirilmeli" taleplerinin yanı sıra, şimdi başka "tarihi belgeler" öne sürülmektedir. Bir süredir DTP yöneticileri tarafından dile getirilen 1921 Anayasası, Öcalan tarafından da göklere çıkarılmaktadır. Bu abartılı yaklaşım boşuna değildir. İki hedefi var. Biri, resmi çizgi ve tarih anlayışını Kürtler'in bilincine ve bilinçaltına işlemeye çalışmak, sömürge kişiliğini her gün yeniden üretmek; diğeri de "Cumhuriyet Kürdü" olarak kendini kabul ettirmek için devleti ikna etmeye çalışmak! Öcalan'ın son avukat görüşme notlarında 1921 Anayasası ile ilgili değerlendirmesi şudur:

"Çözüm olacaksa 1921 Anayasası esas alınmalıdır. Bundan başka bir belge tanımam. Bu tarihi bir belgedir. Bunun üzerine yoğunlaşacağım. 1921 Anayasası ayrılıkçı bir anayasa değildir, birleştiricidir, Misak-ı Milli sınırlarını kapsar, ayrışma yoktur. Kürdistan milletvekilliği vardır, Kürtler için muhtariyet vardır. 1921 Anayasası demokratik çerçevede bir anayasadır; Kürtlerle Türklerin ortak ulusal kurtuluş belgesidir. Bu anayasa Kürtlerle Türklerin ortak anayasasıdır. İçinde Kürtlere muhtariyet vardır. Musul-Kerkük'ü de içine alıyor, Suriye ve Irak'taki Kürtleri de içine alıyor hatta Türkmenleri de içine alıyor. Ben bugün bu bölgeleri içine alsın demiyorum ama diyalog olmalıdır. Diğer parçalardaki Kürtler için de çözüm gündeme gelmelidir." (ANF, 24 Mayıs 2009)

Aktardığımız bu değerlendirmenin özü ve hemen hemen bütünü tahrifattir, gerçekleri tersyüz etmektedir. Hiçbir somut belge ve hukuki gerekçeye

de dayanmamaktadır. 1921 Anayasası olarak ifade edilen 1921 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun hiçbir maddesinde Kürt ifadesi, Kürdistan kavramı geçmemektedir. Anılan yasanın 11. maddesinde Vilayetlerin hangi konularda "muhtariyete" sahip olduğunu yazmaktadır. Bu maddede bu muhtariyetin sınırları çizildiği gibi, 14. maddesinde "yerel yönetim" ile herhangi bir çelişkinin çıkması durumunda Valinin müdahale edeceğini, yani son sözün Vali tarafından söyleyeceğini ifade etmektedir. Daha ayrıntılı olarak "Nahiye" başlığı altında yazılan maddelerinde "muhtariyet"ten söz edilmektedir. Ancak bunların hiçbiri, "**Kürtler için muhtariyet**" anlamına gelmemektedir. 21 Anayasası'ndan yapacağımız bu bölümle ilgili aktarmalar gerçekliğin ne olduğunu gözler önüne sermektedir.

"Nahiye

Madde 16- Nahiye hususi hayatında muhtariyeti haiz bir manevi şahsiyettir.

Madde 17- Nahiyenin bir şûrası, bir idare heyeti ve bir de müdürü vardır.

Madde 18- Nahiye şûrası, nahiye halkınca doğrudan doğruya münthep azadan tereküp eder.

Madde 19- İdare heyeti ve nahiye müdürü, nahiye şûrası tarafından intihap olunur.

Madde 20- Nahiye şûrası ve idare heyeti kazai, iktisadi ve mali salahiyeti haiz olup bunların derecatı kavanini mahsusa ile tayin olunur.

Madde 21- Nahiye bir veya birkaç köyden mürekkep olduğu gibi bir kasaba da bir nahiyedir." (http://tr.wikipedia.org/wiki/Te%C5%9Fkil%C3%A2t-%C4%B1_Esas%C3%AEye_Kanunu)

Yine bu anayasada kavram olarak "**Kürdistan milletvekilliği vardır**" sözü tam anlamıyla bir uydurmadır. Bu konudaki madde şöyledir: "**Madde 4- Büyük Millet Meclisi vilayetler halkınca münthep azadan mürekkeptir.**" (Bu Anayasanın tamamını aşağıda bir Ek olarak sunacağız.) Yani Büyük Millet Meclisi'nin vilayetlerde yaşayan halk tarafından seçilen üyelerden oluştuğunu anlatmaktadır.

Kuşkusuz Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları ve yine Osmanlı Meclis-i Mebusan'ı tarafından kabul edilen Mısak-ı Milli üzerinde kurulmak istenen bir devletin temel örgütlenme yasasının o günün koşullarından etkilenmesi, kimi denge ve "duyarlılıkları" yansıtmaları anlaşılabilir. İmparatorluktan ulus devlete geçiş sürecinin izlerini taşıyan bu anayasa, İhtiyat Terakki milliyetçiliğinin damgasını taşır ve merkezîyetçi yanı ağır basar.

Kuşkusuz konumuz bu tartışmanın ayrıntıları değildir. Türk Milli Savaşı ve Kürtlerin bu savaştaki yerleri ve konumları başka yazılarımızda genişçe tartışılmıştır. Şu kadarını vurgulamakla yetinelim: Ortada çok büyük bir çarpıtma ve tahrifat var. Bu, bilinçli bir bilinç katliamı, bellek silme ve ruhsuzlaştırma hareketidir; İmralı eliyle ve onun üzerinden 10 yıldır sistematik bir biçimde uygulanmaktadır. Gelinek noktada kendine en hafif deyimle "ikinci sınıf vatandaşlığı" yakıştırma davranışı, bugün egemen bir siyasal davranış haline gelmişse, bu, kabul edilmelidir ki, İmralı'nın başarısıdır!

Bu başarılarından övünç duyabilirler!

Ama bu, tarihimize utanç verici bir tarihsel kesit olarak geçmekten kurtulamayacaktır!

Teşkilât-ı Esasiye Kanunu

Teşkilât-ı Esasiye Kanunu, ilk T.C. Anayasası'nın ilkelerini belirleyen; 85 no.lu ve Kabul Tarihi: 20 Kânun-ı Sani 1337 (20 Ocak 1921) olan kanundur. 1923 yılındaki değişiklikle Cumhuriyet ilan edilmiştir. Bazı tanımlamaların aksine, 20 Ocak 1921 tarihli ilk Teşkilat-ı Esasiye Kanunu, Türkiye'nin il Anayasası değildir. Çünkü bu kanun, Anayasa için gerekli norm, kabul için oy oranı ve maddeler yönünden yeterli değildir. Üstelik o tarihte, 1876 Kanun-u Esasîsi de resmen ilan edilmemişti.

Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun Temel Maddeleri

1. TEŞKİLATI ESASİYE KANUNU 1921

3. Tertip Düstur, Cilt: 1, s. 196

Ceridei Resmîye, 1-7 Şubat 1337

Kanun No:85

Madde 1- Hakimiyet bilâ kaydü şart milletindir. İdare usulü halkın mukadderatını bizzat ve bilfiil idare etmesi esasına müstenittir.

Madde 2- İcra kudreti ve teşri salahiyeti milletin yegâne ve hakiki mümessili olan Büyük Millet Meclisinde tecelli ve temerküz eder.

Madde 3- Türkiye Devleti Büyük Millet Meclisi tarafından idare olunur ve hükûmeti "Büyük Millet Meclisi Hükûmeti" ünvanını taşır.

Madde 4- Büyük Millet Meclisi vilayetler halkınca münthep azadan mürekkeptir.

Madde 5- Büyük Millet Meclisinin intihabı iki senede bir kere icra olunur. İntihap olunan azanın azalık müddeti iki seneden ibaret olup fakat tekrar intihap olunmak caizdir. Sabık Heyet lâhik heyetin içtimaina kadar vazifeye devam eder. Yeni intihabat icrasına imkân görülmediği takdirde içtima devresinin yalnız bir sene temdidî caizdir. Büyük Millet Meclisi azasının herbiri kendini intihap eden vilayetin ayrıca vekili olmayıp umum milletin vekilidir.

Madde 6- Büyük Millet Meclisinin heyeti umumiyesi teşrinisani iptidasında davetsiz içtima eder.

Madde 7- Ahkâmı şer'iyenin tenfizi, umum kavaninin vazı, tadili, feshi, ve muahede ve sulh akti ve vatan müdafaası ilânı gibi hukuku esasiye Büyük Millet Meclisine aittir. Kavanin ve nizamât tanziminde muamelatı nasa erfak ve ihtiyacatı zamana evfak ahkâmı fikhiye ve hukukiye ile adap ve muamelat esas ittihaz kılınır. Heyeti Vekilinin vazife ve mesuliyeti kanunu mahsus ile tayin edilir.

Madde 8- Büyük Millet Meclisi, hükûmetinin inkısam eylediği devairi kanunu mahsus mucibince intihap kerdesi olan vekiller vasıtası ile idare eder. Meclis icrai hususat için vekillere veçhe tayin ve ledelhace bunları tebdil eyler.

Madde 9- Büyük Millet Meclisi Heyeti Umumiyesi tarafından intihap olunan reis bir intihap devresi zarfında Büyük Millet Meclisi Reisidir. Bu sıfatla Meclis namına imza vazına ve Heyeti Vekile mukarreatını tasdikâ salahiyettardır. İcra Vekilleri heyeti içlerinden birini kendilerine reis intihap ederler. Ancak Büyük Millet Meclisi Reisi vekiller heyetinin de reisi tabiisidir.

İdare

Madde 10- Türkiye coğrafi vaziyet ve iktisadi münasebet noktai nazarından vilayetlere, vilayetler kazalara münkasem olup kazalar da nahiyelerden tereküp eder.

Vilâyat

Madde 11- Vilâyet mahalli umurda manevi şahsiyeti ve muhtariyeti haizdir. Harici ve dahili siyaset, şer'i adlî ve askeri umur, beynelmilel iktisadî münasebat ve hükûmetin umumî tekâlifi ile menafii birden ziyade vilâyata, şâmil hususat müstesna olmak üzere Büyük Millet Meclisince vaz edilecek kavanin mucibince evkaf, Medaris, Maarif, Sıhhiye, İktisat, Ziraat, Nafia ve Muaveneti içtimaiye işlerinin tanzim ve idaresi vilâyet şûralarının salâhiyeti dahilindedir.

Madde 12- Vilâyet Şûraları vilâyetler halkınca münthep azadan mürekkeptir. Vilâyet Şûralarının içtima devresi iki

senedir. İçtima müddeti senede iki aydır.

Madde 13- Vilâyet Şûrası, azası meyanında icra amiri olacak bir reis ile muhtelif şubabatı idareye memur azadan teşekkül etmek üzere bir idare heyeti intihab eder, İcra salahiyeti daimi olan bu heyete aittir.

Madde 14- Vilâyette Büyük Millet Meclisi'nin vekili ve mümessili olmak üzere vali bulunur. Vali, Büyük Millet Meclisi hükûmeti tarafından tayin olunup vazifesi devletin umumî ve müşterek vaziaifini rüyet etmektedir. Vali yalnız devletin umumî vaziaifile mahalli vaziaif arasında tearuz vukuunda müdahale eder.

Kaza

Madde 15- Kaza yalnız idari ve inzibati cüzü olup manevi şahsiyeti haiz değildir. İdaresi Büyük Millet Meclisi hükûmeti tarafından mansup ve valinin emri altında bir kaymakama mevduur.

Nahiye

Madde 16- Nahiye hususi hayatında muhtariyeti haiz bir manevi şahsiyettir.

Madde 17- Nahiyenin bir şûrası, bir idare heyeti ve bir de müdürü vardır.

Madde 18- Nahiye şûrası, nahiye halkınca doğrudan doğruya münthep azadan tereküp eder.

Madde 19- İdare heyeti ve nahiye müdürü, nahiye şûrası tarafından intihap olunur.

Madde 20- Nahiye şûrası ve idare heyeti kazai, iktisadi ve mali salahiyeti haiz olup bunların derecatı kavanini mahsusa ile tayin olunur.

Madde 21- Nahiye bir veya birkaç köyden mürekkep olduğu gibi bir kasaba da bir nahiyedir.

Umumi Müfettişlik

Madde 22- Vilâyetler iktisadi ve içtimai münasebetleri itibariyle birleştirilerek umumi müfettişlik kıtaları vücuda getirilir.

Madde 23- Umumi müfettişlik mıntakalarının umumî surette asayişinin temini ve umum devair muamelatının teftişi, umumi müfettişlik mıntakasındaki vilâyetlerin müşterek işlerinde ahengin tanzimi vazifesi Umumi müfettişlere mevduur. Umumi müfettişler Devletin umumî vaziaifile mahalli idarelere ait vaziaif ve mukarreatı daimi surette murakebe ederler.

Maddei Münferide

İşbu kanun tarihi neşrinden itibaren meri olur. Ancak elyevm münakit Büyük Millet Meclisi 5 Eylül 1336 tarihli nisabı müzakere kanununun birinci maddesinde gösterildiği üzere gayesinin husulüne kadar müstemirren müçtemi bulunacağı cihetle işbu Teşkilatı Esasiye Kanunundaki 4'üncü, 5'inci, 6'ncı maddeler gayenin husulüne elyevm mevcut Büyük Millet Meclisi adedi mürettebinin sülûsanı ekseriyetle karar verildiği takdirde ancak yeni intihabdan itibaren meriyül icra olacaktır.

Beş değişiklik

20 Nisan 1340 (1924) ve 491 sayılı Teşkilât-ı Esasiye Kanunu ile de Türkiye hukuk normlarına uygun ilk anayasaya kavuşmuştur. 1924 tarihli Teşkilat-ı Esasiye kanunu (Anayasa)'nda;

1) 11 Nisan 1928 tarih ve 1222 sayılı Kanunla Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun 2, 16, 26 ve 38'inci maddelerinde,

2) 10 Kanunuevvel 1931 tarih ve 1893 sayılı Kanunla Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun 95'inci maddesinde,

3) 5 Kanunuevvel 1934 tarih ve 2599 sayılı Kanunla Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun 10 ve 11'inci maddelerinde,

4) 10 Kanunuevvel 1937 tarih ve 3115 sayılı Kanunla Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun 2, 44, 47, 49, 50, 61, 74 ve 75'inci maddelerinde ve

5) 10 Teşrinisânî 1937 tarih ve 3272 sayılı Kanunla Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun, 44, 47, 48, 49, 50 ve 61'inci maddelerinde olmak üzere, beş değişiklik yapılmıştır.

(26 Mayıs 2009 http://tr.wikipedia.org/wiki/Te%C5%9Fkil%C3%A2t-%C4%B1_Esas%C3%AEye_Kanunu) adresinden alındı...)

KESK ve bağlı sendikalara yönelik devlet terörü

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Merkezi ile **Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası**'nın (Eğitim-Sen) bazı şubelerine 28 Mayıs sabahı düzenlenen eş zamanlı baskınlar sonucunda 35 kamu emekçisi gözaltına alındı.

KESK üyelerine beş ilde gözaltı ve baskınlar...

İzmir 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı doğrultusunda KESK yönetici ve üyelerine yönelik Ankara, İstanbul, Van ve Manisa'da başlatılan operasyonlar kapsamında KESK'in Ankara'daki genel merkez binası sabah saat 06.30 sıralarında terörle mücadele polisleri tarafından basıldı.

KESK Genel Merkezi'nin yanı sıra Eğitim-Sen Van Şubesi ile çok sayıda kamu emekçisinin evlerine düzenlenen baskınlar sonucunda gözaltılar yaşandı.

KESK Kadın Sekreteri Songül Morsümsül, Eğitim-Sen Kadın Sekreteri Gülçin İsbert, Eğitim-Sen Ankara 2 No'lu Şube üyesi Lami Özgen'in de aralarında bulunduğu kamu emekçileri gözaltında tutuluyorlar.

KESK'ten basın açıklaması

"PKK operasyonu" kapsamında yaşanan gözaltı saldırısının hemen ardından sabah saatlerinde basına açıklama yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı açıklamada şu ifadelerle yer verdi:

"İlk olarak mahkemeye çıkmamış insanların olayın sıcağı sıcağına suçlanması, PKK'lı diye kodlanması doğru değil. Bu insanlar sendikamızın üyesi ve

çalıştıkları yer adresleri belli, polisin çağırıp ifadelerini istediği zaman alabilir. Bu tür bir baskınla örgütümüz kamuoyu önünde itham altına alınıyor. Bunu kabul etmemiz mümkün değil.

Başbakan geçtiğimiz günlerde geçmişte farklı kimliklere yönelik Faşizan uygulamalar yapıldığını, bunun hata olduğunu söylemişti. Anlaşılan o ki bugün de Başbakan aşan kimi işler işler yapıyor. Benzeri faşizan ve baskıcı bir uygulama ile bugün sendikamız karşı karşıyadır. KESK muhalif kimliğini devam ettirecektir."

KESK üyeleri ise çeşitli illerdeki gözaltı ve baskınları bugün öğle saatlerinde Ankara'da Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirecekleri basın açıklamasıyla protesto edecekler. Gözaltı terörünün saat 18.00'de Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirilecek bir eylemle de protesto edilmesi bekleniyor.

Eğitim-Sen: "Üye ve yöneticilerimiz serbest bırakılsın!"

Üye ve yöneticilerinin gözaltına alınmasına ilişkin yazılı açıklama yapan Eğitim-Sen ise şu ifadelerle yer verdi:

"Sendikamıza ve KESK'e yönelik olarak gerçekleştirilen bu hukuk dışı mücadele, bizleri bugüne kadar her türlü baskıya rağmen yürüttüğümüz mücadelemizden alıkoymayacaktır. Yaşanan gözaltıların sona ermesini istiyor, Eğitim Sen olarak gözaltındaki üye ve yöneticilerimizin en kısa sürede serbest bırakılmasını talep ediyoruz."

BDSP: Faşist teröre karşı KESK'i savunmaya çağırıyoruz!

Son dönemde artan devlet terörü yeni bir boyut kazandı. Bu kez hedefte kamu emekçileri var. Jandarma tarafından 28 Mayıs sabahı sabah saatlerinde başlatılan operasyonlarda çok sayıda kamu emekçisi gözaltına alındı. Saldırıları, KESK Genel Merkezi'ne yapılan baskınla devam etti. Gelen ilk haberlere göre jandarmanın hala sendikada olduğu belirtiliyor. KESK Genel Merkez Kadın Sekreteri Songül Morsümbül ve Eğitim-Sen Genel Merkez Kadın Sekreteri Gülçin İsbert'in de aralarında olduğu yaklaşık 35 kişinin gözaltına alındığı gelen bilgiler arasında.

On binlerce üyesi olan KESK'in basılarak yönetici ve üyelerinin gözaltına alınması tam bir faşist terör örneğidir. Bu türden bir saldırının örneğine ancak askeri darbe dönemlerinde rastlanabilir.

Bu terörün hedefinde emekçiler var. Bu terörün hedefinde emekçilerin haklı mücadelesi var. Bu terörün hedefinde Kürt halkı var. Emekçilerin mücadelesi ezilmeye, Kürt halkı da yalnızlaştırılmaya çalışılıyor.

Bu gözü dönmüşlük gösteriyor ki, düzen güçlerinin "Kürt sorununda çözüm" iddiası tam bir aldatmacadır. Bu düzenin inkar ve imhadan başka bir çözümü yoktur. Çözüm diye pazarlanan bu düzene ve devletine teslim olma dayatmasıdır. KESK'e ve emekçilere yapılan bu kaba saldırı düzen güçlerinin yalanlarını açığa vurmuş, onların gerçekte emekçilerin ve Kürt halkının yeminli düşmanları olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), tüm ilerici ve devrimci güçleri, sendika ve kitle örgütlerini ve emekçileri ve KESK'i savunmaya ve sahiplenmeye çağırıyor.

KESK'e yönelik devlet terörüne son!

Gözaltılar serbest bırakılsın!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)
28 Mayıs 2009

Eğitim-Sen İstanbul bölge toplantısının ardından...

Eğitim-Sen'in 23 Mayıs'ta İstanbul'da gerçekleştirdiği bölge toplantısı bir kez daha gruplar arası çatışmanın ne kadar derinleştiğini ortaya koymuştur. Öyle ki, devrimcilerin KESK'in reformist yöneticilerine yönelttiği eleştirilerden "daha sert" söylemlere başvurulabilmektedir. Çirkin boyutlara varabilen bu grupçu tartışmalar hareketi güçten düşürmektedir.

Devrimci dinamikler tarafından büyük bedellerle kurulan sendikalarımız, reformist-liberal anlayışlar tarafından uzlaşmacı-icazetçi mücadele çizgisine çekilmeye çalışılmıştır. Reformist anlayışlar, devrimcileri sendikalarda etkisizleştirmek ya da uzaklaştırmak için türlü ayak oyunlarını ve karalama politikalarını hayata geçirmişlerdir.

Elbirliğiyle fiili mücadele hattı yerine uzlaşmacı çizgiyi sendikaya hakim kılmaya çalışanlar hareketin dibe vurmasının baş sorumlularıdır. Artık tüketecek bir şey kalmadığı için sıra şimdi birbirlerine gelmiştir. Sorun da buradadır aslında. Dün ilkesiz ittifaklarla bir aradayken, kolkola girerek devrimci güçlerin tüm çabalarına rağmen 4688'e çanak tutarken, anadilde eğitimi yangından mal kaçırmak gibi tüzükten çıkarırken, taban inisiyatifini hiçe sayarak altı boş eylem kararları alarak diri unsurları bile umutsuzluğa, mücadeleye karşı inançsızlığa iterken "ak"tınız da, şimdi mi kimileriniz kara oldu, kimileri gri...

Dün sendika yönetimlerinde hepiniz aynı ilkesizliği ve mücadelesizliği savunmuyor muydunuz? Geçmişte hareketi geriye çeken, uzlaşmacı, pasif, hak almaktan uzak, kitleyi yoran ve bezdiren kararların altına birlikte imza atmadınız mı? Kamu emekçileri hareketini geriletken, fiili-meşru mücadele hattını hukuksal-pasifist mücadele hattına çeviren sizler değil miydiniz? Şimdi ne oldu da birbirinize düştinüz, mücadelenin ihtiyaçlarından uzak kısır tartışmalarla birbirinizi yemeye başladınız? Dar grupsal çıkarlarınız çatışınca mı aklınıza geldi en devrimci söylemlerle muhalefet etmek? Bugüne kadar MYK'da idiniz de hangi mücadeleciler kararların altına imza attınız?

Eğitim-Sen'in İstanbul bölge toplantısı bir kez daha mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak kalmıştır. KESK ve Eğitim-Sen'in yıllardır içinde bulunduğu olumsuz tablo ve bunların sorumluları bir kez daha sınıfsal değil grupsal çıkarlarının gereğini uygun davranarak sınıfta kalmıştır.

Bu tablo bir kez daha devrimci, ilerici kamu emekçilerine mücadeleciler bir odak olarak harekete geçme görev ve sorumluluğunu hatırlatmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri / Kırklareli

Mücadele Postası

Özgüner ödülleri Arslan ve Çeber'e...

İstanbul Tabip Odası (İTO), eski Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi Üyesi Dışhekimisi Sevinç Özgüner'i ölümünün 29. yılında düzenlediği etkinlik ile andı.

Etkinlik kapsamında 2009 yılı Sevinç Özgüner Barış, Demokrasi ve İnsan Hakları Ödülleri verildi.

DİSK, KESK, TMMOB, İHD, İstanbul Dışhekimleri Odası, THİV, İTO ve İTO İnsan Hakları Komisyonu'ndan oluşan jüri, bu yılki ödülleri, DESA direnişçisi Emine Arslan ve Metris Hapishanesi'nde gördüğü işkenceler sonucu hayatını kaybeden Engin Çeber'e verdi.

Yapılan konuşmaların ardından, Sevinç Özgüner'in yaşamını anlatan sunum, sinevizyon eşliğinde gerçekleşti. Sunumda, 12 Eylül 1980'e girerken birçok aydının katledildiği belirtilerek, 12 Eylül'ün sağlık alanına etkilerine değinildi.

DESA direnişçisi Emine Arslan'ın direniş sürecini anlatan bir sunumla devam eden etkinlikte, Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaparak DESA'daki sendikal mücadele sürecine değindi.

Ardından Engin Çeber ile ilgili bir sunum gerçekleştirildi ve Çeber'in cezaevinde gördüğü işkencelerin delillerinin kameralara yansıdığı görüntüler gösterildi. Ardından Engin Çeber'in avukatı bir konuşma yaptı.

Emine Arslan ödül töreninde yaptığı konuşmada, direniş sürecini anlatarak, mahkeme kararına rağmen işe alınmadığını belirtti. DESA'daki çalışma koşullarına da değinen Arslan, sömürüye karşı birleşik mücadele verilmesi gerektiğini belirterek, "koşullarımızı değiştirmek bizim elimizde" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Beykoz'da neler oluyor?

İstanbul Tabip Odası (İTO), 22 Mayıs tarihinde yaptığı yazılı açıklama ile, "Beykoz Devlet Hastanesi'nde neler oluyor?" diye sordu.

İTO'nun açıklaması, 3-4 ay önce, poliklinikleri, 15 gün önce de servis ve ameliyathanesi hizmete sokulan Beykoz Devlet Hastanesi'nin kapatılarak, Beykoz'daki nüfuzlu çevrelerin isteği doğrultusunda bir fizik tedavi hastanesi yapılacağına ilişkin duyumların alınması üzerine gerçekleşti.

Açıklamada; bundan 18 ay önce, 3 ay içinde sona ereceği söylenerek tadilata alınan Beykoz Devlet Hastanesi'nin aradan geçen 20 aylık süreye rağmen tadilatının bitirilemediği ifade edildi. Sağlık çalışanlarının bu durumla ilgili olarak endişeli bir bekleyiş ve huzursuz bir ortamda çalışmalarına devam ettikleri belirtildi. Sağlık Bakanlığı ve Sağlık Müdürlüğü açıklamayı yapmaya davet edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BİR-KAR: "Gülistan Kobatan'la dayanışmaya!"

Haramiler krizin faturasını işçilere kesmeye devam ediyor. Krizi bahane ederek, bazen topluca ve bazen de tek tek işçileri işten atıyorlar. Kriz bahanesiyle fatura bu kez de Entes işçisi Gülistan Kobatan'a kesilmiş bulunuyor.

Entes, İstanbul-Dudullu'da kurulu, devrimci politik faaliyetin yürütüldüğü, devrimci bildiri ve bültenlerin hiç eksik olmadığı küçük bir işyeridir. Gülistan Kobatan da OSİM-DER yönetim kurulu üyesidir. Yani o, sınıf bilinçli örgütlü bir işçidir. İşten atılmasının gerçek nedeni de budur.

Gülistan Kobatan, kendisine yakışanı yapmış, tıpkı Emine Arslan gibi direniş yolunu seçmiştir. 14 Mayıs'tan beridir direniştedir. O'nun direnişi tümüyle haklı bir direniştir. Fakat daha da önemlisi bu direniş, bilinçli ve öncü bir çıkışın ifadesi olan bir direniştir. Tam da bu nedenle Kobatan her türden desteği hak etmektedir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, Gülistan Kobatan'ın başlattığı direnişi destekliyor, tüm sınıf kardeşlerimizi, O'nun yaktığı direniş ateşini büyütmeye ve yaymaya çağırıyoruz.

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

*İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)
27 Mayıs '09*

Sarıgazi'de Kızıl Bayrak satışı

Haftalık gazetemiz Kızıl Bayrak'ın "Mevzi direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltelim! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" kapaklı son sayısının dağıtımını 25 Mayıs günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde yaptık. Sermayenin saldırılarını arttırdığı bir dönemde

gerçekleştirdiğimiz gazete satışı hem coşkusu hem de kitleselliğiyle dikkati çekti. Gazete satışına ilgi gösteren işçi ve emekçilerle satış boyunca konuşuldu. Kısa bir süre içinde 25 gazeteyi emekçilere ulaştırdık.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gazi'de Kaypakkaya anması

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) Gazi Mahallesi'nde yaptığı yürüyüşle İbrahim Kaypakkaya'yı andı.

24 Mayıs günü Eski Karakol önünde toplanan kitle sloganlarla yürüyüşe geçti. Gazi Mezarlığı'na kadar gerçekleştirilen yürüyüş boyunca "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Patron-ağa devletini yıkacağız!" sloganları coşkuyla atıldı.

Mezarlık başında devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu ve DHF adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından atılan sloganlarla anma sonlandırıldı.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **120.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Ahmet Arif, Nazım Hikmet,
Orhan Kemal...**

**Devrimci
sanatçılarımızı
saygıyla
anıyoruz...**

